

Roncesvalles 2019

Voorwoord

Het is al jaren de gewoonte dat de voorzitter van de werkgroep een voorwoord schrijft voor het Libro de Oro. Dit jaar mag ik het voorwoord schrijven. Tonny Willems heeft in september besloten een punt te zetten achter zijn voorzitterschap. Hij heeft de werkgroep zeven jaar met veel enthousiasme en deskundigheid geleid. We zijn hem daar heel dankbaar voor. De werkgroep is gestart met het zoeken naar een nieuwe voorzitter. Dat neemt enige tijd in beslag. Vandaar dat de werkgroep mij gevraagd heeft dit jaar het voorwoord te schrijven. We kijken terug op een mooi jaar. Er is heel veel gebeurd. De 217 bedden waren vaak allemaal bezet, wat veel werk betekende voor de Hospitaleros. Met man en macht werd geprobeerd om iedere pelgrim een bed te geven. En als de herberg vol was, werden de pelgrims geholpen om elders een bed te vinden.

De Hospitaleros hebben goed werk verricht. Het is een hele inspanning om twee weken zo intensief bezig te zijn. Het vraagt niet alleen fysiek best wel veel van de Hospitalero: het schuieren, het schoonmaken, de was doen, pelgrims ontvangen en de weg wijzen, vragen beantwoorden. Maar de Hospitalero heeft ook een belangrijke sociale rol. Een vriendelijke, warme ontvangst verdienen de pelgrims, een bemoedigend woord, een steun. En onze Hospitaleros kunnen dat geven. Een kleine groep Hospitaleros is gedurende twee weken verantwoordelijk voor het reilen en zeilen van de herberg. Dat is een grote verantwoordelijkheid. De pelgrims zijn voor hun veiligheid afhankelijk van deze groep. De groep moet snel en adequaat optreden bij grotere en kleine calamiteiten. We hebben het dan over pelgrims die vermist worden, pelgrims die ziek worden en er is zelfs een pelgrim in september overleden. Onder leiding van de Jefe moeten dan de juiste maatregelen genomen worden. Dat vraagt nogal wat van de saamhorigheid in de groep. Samen moet de klus geklaard worden.

Dit jaar heb ik een paar maal contact gehad met Don Bibiano, de Prior. Ik heb hem gevraagd of alles naar wens verliep. Hij was zeer tevreden over ons. Daar mogen we trots op zijn. Bij deze wil ik mijn grote waardering uitspreken voor de Hospitaleros en de Jefes. Jullie hebben ook dit jaar weer goed werk verricht. Dank je wel.

Peter Hesseling

Voorzitter van het Nederlands Genootschap van Sint Jacob

Voorwoord van de redactie

Ook dit jaar was het weer een waar genoegen voor de redactie om al deze verslagen te lezen. Met plezier hebben wij alles bij elkaar gezet , een voor- en achterblad gekozen en de foto's geselecteerd.

Hoewel het aantal pelgrims de laatste jaren wat is afgenomen, ervaren de Hospitaleros dat niet direct. De werkzaamheden zijn intensiever geworden en de pelgrims veeleisender .

Bagagetransport is toegenomen, de schoonmaak van de bedden intensiever en ga zo maar door.

Dit heeft invloed op het werk, dat door de, vooral oudere Hospitaleros , in vergelijking met een aantal jaren geleden , soms als zwaar wordt ervaren.

Maar toch zijn er ook dit jaar weer veel oudgedienden naar Roncesvalles vertrokken. Echter de werkgroep is ook blij met alle nieuwe Hospitaleros, die zich aangemeld hebben en die hopelijk het stokje de komende jaren gaan overnemen.

Laten we met elkaar, de mooie traditie van het Libro de Oro ook volgend jaar weer voortzetten.

De redactie wenst u heel veel leesplezier.

Noortje Spekman en Joke de Kler

Periode / Data	Hospitaleros
1 8 mrt -22 mrt	Martien van Diesen, Gerard van der Meer, Annemieke de Jongh, Joke de Bakker, Wim Tomassen, Peter Stoks (2 e week)
2 22 mrt - 5 april	Inge Egmond, Cor Baay, Peter Stoks, Catherine Michot, Gerard van de Werf, Thea van Dijk
3 5 april-19 april	Kees Kruijff, Tonny van Dijk, Marianne Jansen, Nico Wageveld, Theo Broersen, Marianne de Bruyn, Jaap van der Werff,
4 19 april -3 mei	Peter Gog, Mieke de Vries, René Stam, Wim Lenaerts, Siny Wolters, John Fox, Ineke op ten Berg, Johan Zuidweg
5 3 mei -17 mei	Henk Trimbach, Mieke Trimbach, Agnes Dubelaar, Rudy Cornelis, Daan Gerard, Jacques Rutjens, Dick Luijten, Fenny van der Laan
6 17 mei– 31 mei	Helmut Brouwer, Jos van den Ende, Anne-Marie van Dungen, Ben Scholten, Mady Buijs, , Clemens Dirks, Nico Zentveld, Hans Perik(eerste week)
7 31 mei–14 juni	An Pikker, Henk Biemans, Dona;ld Ajibola, Marion van Engelen, Henny van Vugt, Hans van Vugt, Hans van Zeijl, Ali Barendregt
8 14 juni -28 juni	Wil Matti, Jos Dooremaal, Ineke Blanker, Ellen de Vries, Riek van Koevorden, Ria Meutstege, Hans Olthof, Marion van Wingen
9 28 juni -12 juli	Ria Bindels, Boukje Straatsma, Willy Markese, Daniél de Kramer, Jan van Bruchem, Jacob Hoogendoorn, Dirk Reuvekamp, Anne Heyen
10 12 juli-26 juli	Piet Verhaaf, Janine Verhaaf, Boy Verhagen, Jos Kloosterman, Harry van der Woerd, Louis van Dalen, Thaddeus Hecker, Josephine Pahlad
11 26 juli – 9 aug	Helmut Brouwer, Gerard Veldhuis, Marietje Veldhuis, Ursela Frericks, Leo van Eechoud, Tiny Gijsbers, Anne Niehaus, Harry Rullmann,
12 9 aug -23 aug.	Herman Rabbers, Ellie Kruitbosch, Herman Knape, Arie van Seters, Margreeth van Seters, Berry Lammertink, Theo Wasmus, Willy Hoogesteijn
13 23 aug.-6 sept.	Tonny Willems, Henry Artz, Rob Krommenhoek, Marc Koch, Lies van de Voorde, Peter Gog, Fons Flaton, Jeanet Scholten, Pam Kuipers
14 6 sept-20 sept.	Kees Ebbenhorst, Ineke van Hattem, Maarte van Hattem, Dick de Kler, Joke de Kler, Angeliën Zonder, Wim Schaap, Hermien van Essen, Joop van Essen
15 20 sept.-4 okt.	Sjaak Sies, Maud van Rooijen, Martin van Rooijen, Gerard van Drecht, Ben Bunnik, Aafke Wagenaar, Rem Jonker, Diana Quanjer, Willy Sies
16 4 okt.-18 okt.	Henk Trimbach, Mieke Trimbach, Huub van Alem, Wim Kielen, , Theo Hermes, Paulien Hermes, An Pikker
17 18 okt.-1nov.	Tijmen Stoof, Frank Keijser, Hans Kassenaar, Els Kassenaar, Corry Janse, Margreet de Vries
18 1 nov.-15 nov.	Hans Perik, Noortje Spekman, Thea van Dijk, Ad Hamers

Periode 1	Vrijdag 8 maart t/m/ vrijdag 22 maart 2019	
Hospitaleros	Martien van Diesen, Annemieke de Jongh, Joke de Bakker, Wim Tomassen , (2^e week Peter Stoks)	
Aantal pelgrims	621	(2018 1.227)

v.l.n.r. Annemieke de Jongh – Wim Tomassen – Martien van Diesen – Peter Stoks – Joke de Bakker en Marisol

Vrijdag 8 maart “El gran dia feminista”

Hoewel we een week vroeger dan andere jaren in Roncesvalles de grote herberg openen, is de omgeving onwerkelijk groen. Her en der ligt nog een veeg vuile sneeuw. De thermometer bereikt voor deze tijd van het jaar astronomische waarden en van een sigaretje kunnen we soms genieten in de lentezon. Vanmorgen heeft Annemieke, die al weer twee weken hier is, de winterherberg gekuist voor later gebruik en Marisol is vanuit het kantoortje in het klooster naar de Mostrador verhuisd. Pablo verricht nog een aantal laatste werkzaamheden, die hij tijdens zijn winterslaap niet heeft kunnen doen. Aan de voorzijde staat het klooster in een bouwput en dat zal, gezien het ontbreken van enige activiteit, nog wel enkele weken duren. Het zandpad vol kuilen, waarover we de achterzijde van de herberg bereikten, is (helaas) geasfalteerd. Een gedeelte van het personeel in Sabina is vervangen.

Buurman en Buurman hebben een geluidsinstallatie met omroepfaciliteit geïnstalleerd en her en der een aantal zaken geperfectioneerd in de geest van de werkgroep.

Kortom er is hard gewerkt in de voorbije weken, maar het echte werk begint vandaag. Het is half één en ik zie de eerste pelgrim over de Plaza naderen. Het miezert licht, maar ik voel me blij.

Zaterdag 9 maart

Het was gisteren meteen druk voor de tijd van het jaar. De wasmachines raasden onverdroten, ondanks geregelde kortsluiting op een van de drogers.

Ook het licht op de toiletten haperde bij tijd en wijle, maar dat laatste lijkt nu verholpen. Tussen de pelgrims door zijn stukadoors bezig de restanten van diverse lekkages te bepleisteren.

Casa Sabina is via de gebruikelijke weg nog onbereikbaar wegens "werk in uitvoering".

Hoewel de grond is omgewoeld, er hekken liggen, die eigenlijk zouden moeten staan, wordt er helemaal niks uitgevoerd. Uit de keuken verdwijnen op wonderbaarlijke wijze koffiekkan, branddeken en cd.Nee, dan de pelgrims. Weer uit alle windhoeken van de aarde bijeengedreven op de flanken van de Pyreneeën. Vermoeidheid tekent hun gezichten, maar geen onvertogen woord ontglipt hun mond. Het "thank you" repeteert uit tientallen kelen. En velen spreken een oprechte bewondering uit, als men doorkrijgt, dat deze Hospitaleros toch echt vrijwilligers zijn. Don Valentin organiseert een excursie door de kerk en Annemieke spot samen met Marisol een onbetrouwbare fietspelgrim met twee verschillende maten wielen in zijn stalen ros. Hij blijkt, zoals gewoonlijk, aardiger dan gedacht. Ondanks de onderbezetting (Wim zit in zijn tentje kou te lijden op de Ruta de Baztan) trekken we 's-avonds met een tevreden gevoel met zijn drieën de stekker eruit. We besluiten ons niks meer aan te trekken van bel of portofoon, van god noch gebod tot het daglicht kriekt.

Zondag 10 maart

De avond doorgebracht met een door het klooster geschonken fles champagne. Details ontbreken sindsdien.

Dinsdag 12 maart

Na 4 dagen hospitaleren hebben we alleen nog maar leuke (!), nette (!), gezellige (!) pelgrims gehad. Niet dat ze onopvallend waren. Integendeel. Een Zwitserse moeder met kind in een avant-garde duwkar, een Amerikaan die de Nederlanders nog steeds dankbaar is voor het stichten van Nieuw-Amsterdam. Een Taiwanees die per se met de hand wilde wassen en daarna eigenlijk zelf in de droogzwierder moest. Twee jongelui uit Vermont, die wonderwel pasten bij het jazznummer "Moonlight in Vermont". En iedereen vriendelijk en dankbaar. Een paar dagen regen en wind, werden afgewisseld met een heerlijk lentesonnetje. Laat ons hier vier tenten bouwen.

De technische dienst Pablo & co blijft werk houden nu regelmatig op verschillende plekken de elektra het begeeft. Alleen de uitval van een paar drogers geeft wat overlast. De rest werkt hoogstens op de lachspieren. We zien morgen wel weer. Mañana.

Marisol was enigszins uit haar evenwicht, toen een zwerfhond door het gebouw baggerde. Wat verwacht je anders van een zwerfhond? Allerlei pogingen om het beest de bergen op te jagen mislukten, totdat na een stuk of acht uitdrijvingen het mormel meegenomen werd door de stukadoors. Anemieke meende in de vlekken op de rug van de Perro schelpen te herkennen. We hebben hem toen maar Tiago gedoopt.

Ook de stukadoors, die de plafonds na een zware lekkage moesten repareren, hebben vlekken als volggroeide schelpen achtergelaten. Zij hebben niet alleen zichzelf bevlekt, maar ook de vloeren van Planta 1, 2 en 3. Werk aan de winkel dus voor de kuise Hospitaleros.

Woensdag 13 maart

Alle klimaatontkenners ten spijt: El Pais meldt dat de laatste decennia de gemiddelde temperatuur in de Spaanse steden met bijna een graad is gestegen. Ook Roncesvalles kreeg zijn deel van de klimaatontwrichting. Waar andere jaren de eerste Hospitaleros eerst één tot anderhalve meter sneeuw moesten schuiven, hebben ze afgelopen dagen in de zon hun sigaartje kunnen roken (El Pais: milieuverontreiniging veroorzaakt meer doden dan de tabak). Pas vanmorgen begon het te sneeuwen. Van die dikke, natte onvolggroeide vlokken. De Lavandería zal vanmiddag weer op volle toeren draaien.

Maar eerst nog aandacht voor onze Groningse pelgrima die argeloos binnen kwam gedraafd met de idee dat geld niet nodig was om het 6 weken op de Camino uit te houden. Intussen droeg ze wel een rugzak van meer dan twintig kilo, een beugel om haar mobieltje als een vlag voor zich uit te dragen en een creditcard. De drie kilometer naar de pinautomaat in Burguete was haar te veel en dus charterde ze Javier die haar met zijn autootje op en neer bracht. De ziel.

Een andere Nederlandse kwam de herberg binnen met achter op haar rugzak een blauwe slang (?), stang (?) gedrapeerd. Na verloop van tijd bleek het een hoelahoep te zijn, waarmee ze zich na elke wandeling weer op souplesse bracht.

Gisteravond mochten we de kracht van Buurman en Buurman ondervinden: de tv deed het, zodat we de Brexitsoap konden volgen. Alleen Parijs-Nice op VRT één, daar bleven we nuchter van: die zender valt buiten het abonnement. Gevolg: Groenenwegen verloor de sprint.

Aan de rondleidingen van Don Valentin om 18 uur wordt gretig deelgenomen, zulks ook tot genoegen van Don Valentin zelve. Nu is ongeveer 90% van de pelgrims van vandaag in zijn kielzog door de kerk aan het lopen. Ook het abonnement op El Pais brengt bij ons de handen op elkaar. Een echte

kwaliteitskrant met diepgaande beschouwingen en culturele informatie. Een oase in de woestijn van bedden schuieren en wasjes draaien.

Zaterdag 16 maart

De thermometer staat op 16 graden; verbazing alom. Je zou stromen pelgrims verwachten, maar niets van dat al. Dagjesmensen ja, mountainbikers ja, campers ja, maar nauwelijks pelgrims. Het idee om de grote herberg een week eerder te openen lijkt niet weloverwogen genomen te zijn: de kosten van de Hospitaleros zijn deze week groter gebleken dan de inkomsten via de pelgrims. Nu week twee is begonnen, is de groep van vier Hospitaleros uitgebreid met een vijfde: Peter is gearriveerd. Hopelijk brengt deze mensenmens de stroom pelgrims op gang. We hadden overigens wel twee pelgrims meer dan vorig jaar in de eerste week.

Met vereende krachten hebben we nu alle verdiepingen op orde gekregen. Ook de winterherberg is als nieuw. Na het maandenlange gebruik is die gedesinfecteerd, gedecontamineerd en gerationiseerd. Kortom alle insecten, giffen en ratten zijn onschadelijk gemaakt. Na een paar dagen ontluichten hebben we de “winterherberg” omgedoopt in “overloop” en alles weer beslaapbaar gemaakt. Ook de tijdelijke verblijfsruimte voor Hospitaleros op Planta 3 hebben we in orde gebracht. Maar niet zonder kopzorgen.

De bedden staan namelijk zo onder de binten van het dak, dat je steeds weer je hoofd stoot bij het opmaken van de bedden. Oppassen dus geblazen bij het slapen en het opstaan.

Door de lekkage afgelopen winter op Planta 2 vallen nog geregeld elektrische systemen uit. Bij het verwisselen van een kapotte lamp stroomde het water uit het plafond. In één van de nachtlampen stond een liter roestig water.

Vandaag is voor de eerste keer Juan P de Mostrador in geklauterd, zodat Marisol een vrij weekend kan nemen.

Zondag 17 maart

Even was vanmorgen de nieuwe geluidsinstallatie totaal overbodig. Een knaap uit Canada, oud-priesterstudent, toekomstig evangelist, zong voor ons het Salve Regina. Schitterend. De avond tevoren had hij in de kerk ook “het woord genomen” in de mis, zulks tot verbazing van de celebranten, maar tot genoegen van de pelgrims.

Hoewel er in Roncesvalles geen sneeuw meer ligt, is de route Napoleon nog steeds gesloten. En niet zonder reden. Want op sommige delen van de pelgrimsroute over de Pyreneeën ligt nog steeds een behoorlijk vette deken sneeuw. Dat konden we zien op de foto's van een Brugse vrouw, die argeloos over de Col Lepoeder was gekomen. Ja, zelfs ter hoogte van de Vièrge in haar slaapzakje buiten had overnacht. 's-Nachts was ze wakker geworden van onheilspellende voetstappen. Dwalende paarden hadden haar wakker gemaakt. Stokstijf van de schrik had ze hun vertrek afgewacht. De schrik zat er nog stevig in, toen ze in de ochtend in Roncesvalles arriveerde. Gelukkig was daar Joke die haar liefdevol bij liet komen aan de open haard van La Posada.

Pelgrimeren is loslaten, op weg gaan naar jezelf. Maar niet voor de vier Koreanen die vandaag aankwamen met de taxi met een theekist aan kookspullen. Potten en pannen, elektrische waterketel, elektrische rijstkoker, pollepels en vier zeven werden fier opgesteld op het aanrecht. Het is overigens onduidelijk of behalve de kookkist ook de pelgrims per taxi zijn gekomen.

Pelgrimeren is...Met je rollator de berg over, dat is pelgrimeren. Een Tsjechische vrouw kwam gisteravond uit Valcarlos aan en vertrok vandaag weer in de sneeuw achter haar rollator richting Espinal of zoveel eerder als zij het zou begeven. Wat een overgave, wat een vertrouwen. Pelgrimeren dus.

Maandag 18 maart

Vanuit alle windrichtingen komen de pelgrims binnen gevleugeld. Vandaag mensen uit Rusland, Taiwan, Israël én Zimbabwe. Toch geen gebruikelijke oorden van herkomst.

Dinsdag 19 maart

Fiesta de San José, Spaanse Vaderdag, 40ste verjaardag van Marisol

Vanmorgen verdieping 1 en 2 gecontroleerd op bedwantsen. Ondanks het vroege seizoen vier besmette bedden gevonden met zieltogende bugs.

De stoomlocomotief tevoorschijn gehaald en gebruikt: alles werkte naar behoren. Na afloop water en chemicaliën aangevuld, zodat volgende teams er ook van kunnen “genieten”.

De pelgrimsmis vandaag werd gecelebreerd door de bisschop van Pamplona. Als een Sinterklaas schreed hij door de kerk, gediensig omringd door zijn kleurrijke knechten. Maar van surprises hield hij niet: een bliksembezoek aan de herberg zat er niet in. Verschil moet er zijn.

Vandaag is er een einde gekomen aan de Peregrino-Lotto. Een week lang zijn er grote bedragen ingezet op de aantallen te verwachten pelgrims. Voor de winnaar lag er elke avond een fraaie sculptuur te wachten; de ene avond een uil, de andere avond ook en de derde en vierde avond idem dito. Maar wel telkenmale in een andere stijl. Een uitstekend initiatief van onze grote Sponsor Pierre le Baton.

Het afsluiten van de wasmachines in de overloop kon overigens niet op applaus rekenen van de geestelijke en wereldlijke leiders: diverse kloosterlingen en hun bedienden maken blijikbaar tussendoor gebruik van deze apparatuur.

Donderdag 21 maart Dia del Poesia

Vanochtend hebben we de ontwaakmuziek onderbroken om even aandacht te besteden aan de dag van de poëzie. Wim las drie gedichten voor van respectievelijk Gonzales, Rilke en Vondel. De pelgrims gingen geestelijk voldaan op pad. Tegen alle regels in hebben we een echtpaar met hond in het fietsenhok laten slapen. We weten, dat we daarvoor zullen boeten, maar de optie “tent” was niet beschikbaar.

Periode 2 : **Vrijdag 22 maart t/m vrijdag 5 april 2019**

Hospitaleros : **Inge Egmond, Cor Baay (de eerste week) , Peter Stoks,
Catherine Michot, Gerard van der Werf, Thea van Dijk**

Aantal pelgrims : **1.362** (2018 : 2.147)

Vrijdag 22 maart

Wat een sublieme dag weer. Volop zon, geen wolkje en een aangenaam briesje.

De overdracht met de vorige groep was snel en efficiënt geregeld, mede door de goede voorbereidingen van de Jefe van groep 1, Martien van Diesen.

De hele groep 1 - op één na- was snel verdwenen.

Na een heerlijke portie paella bij La Posada, liep de nieuwe groep onwennig richting de Herberg.

Taken waren nog niet verdeeld en de nieuwe Hospitaleros nog geen millimeter ingewerkt.

Na de rondleiding van de nieuwelingen en de kennismaking met Marisol, aan de slag.

Althans dat zouden wij graag hebben gewild, maar het geringe aantal pelgrims druppelde met lange tussenpozen binnen.

Het wonderlijke is dat er in ieder nieuw te vormen groep de taken op een natuurlijke wijze verdeeld worden. Wederzijdse talenten worden aangewend om alles soepel te laten verlopen en om daardoor veel voor de pelgrims te kunnen betekenen. Dat is wel het grote voordeel van het minimale aantal pelgrims; we hebben veel tijd over om met de pelgrims te kunnen praten, moed in te spreken, hen te adviseren en zo mogelijk te helpen bij het maken van keuzes.

Daarbij is de sfeer heerlijk relaxed en vredig. Af en toe op het bankje in de zon, soms in de wasserij en aan de Mostrador als er weer een pelgrim binnenkomt. Alles makkelijk behapbaar.

Dat dachten we ook toen we om 21.55 uur bezig waren een punt achter deze eerste dag te zetten. Totdat Emanuela, een Italiaanse schone, met een pruillip zich meldde bij de Mostrador. Haar grote, bruine en vochtige ogen kondigden een voor haar grote ramp aan. Zij ontblootte een klein stukje van haar schouder en op dat moment galmde een “oooohhhhhh en aaaaahhhhh” en “het zal toch niet”, door de stille en al verlate gangen van de herberg. Rode plekje verraadde een aangetast lijf door BEDBUGS. Door de geroutineerde Hospitalera werd meteen een adequate actie ondernomen. Zij onder de douche, kleding in de was op 60 graden en alles wat zij bij zich had, inclusief haar rugzak, onder de hoge drukspuit met daarin een spulletje waar deze dieren niet van gediend zijn. Ook werd het matras van bed 140, waar op zij had gelegen, in het fietsenhok gezet. Enfin, de zo rustig verlopen eerste dag slot zich hectisch en laat.

Zaterdag 23 maart

De zachte en zeer passende muziek maakte de pelgrims op een tedere wijze wakker. Daarna de lichten aan en vol goede moed vervolgden zij – onder een stralende hemel - ver voor 8.00 uur hun trip naar Santiago.

Het blijft altijd een genot hen zo te zien en ook hun dankbaarheid in ontvangst te mogen nemen.

Veel complimentjes overigens. Niet alleen over de wijze waarop zij behandeld worden, maar zeker ook voor de entourage.

Daarna hard aan de bak. De bedden in de buurt van het bedbugsbed 140 afgenomen en bespoten met dat spul. De hele eerste etage nogmaals bekeken op mogelijke bedbugs. En ja hoor, weer twee bedden waarbij die hardnekkige kleine hufters nog levend werden aangetroffen. Dus spuiten, verschonen, wassen, poetsen, boenen en waakzaam blijven zonder dit gebeuren in de paniekstand te brengen. Wel moet nog worden gemeld dat wij gisteren aan de herberg in St.Jean-Pied-de-Port, waar kennelijk de Italiaanse door een horde bedbugs goed te pakken is genomen, dit euvel hebben gemeld. Ook het pelgrimskantoor aldaar. Vandaag hebben we hierover nogmaals een telefoonrondje

laten plegen door JuanP, de vervanger van Marisol.

Alles, maar dan ook alles verliep rustig en voor het eerst werd de tweede etage geopend voor slechts twee personen waarvoor geen plaats meer was op de eerste etage. De opening van de tweede etage werd overigens gevierd met een toast op meer. Toen kwam er herrie uit de keuken. De inductie deed het niet en de Zuid-Koreanen die dachten een heerlijke maaltijd te prepareren, waren zeer

ontdaan. Een van de slimme Hospitaleros zag meteen dat het aan het type pan lag. De pan moet magnetisch zijn, dan is die geschikt voor inductie. Met een gevonden magneetje werden alle pannen gecontroleerd en de juiste werden meteen weer naar de keuken gebracht, waar de Koreanen met blij applaus deze in ontvangst namen en meteen begonnen te kokkerellen.

Nadat de meeste pelgrims al binnen waren en de Hospitaleros een controlerondje liepen, kwam er plots een hels lawaai uit het alarm. Brandalarm wel te verstaan en in no-time wist een ieder wat te doen. De Jefe trok meteen zijn hiervoor bedoelde rampenjack aan en nam zijn positie in terwijl hij voortdurend probeerde het alarm het zwijgen op te leggen. Maar dat ding bleef maar door toeteren. Het handboek, diverse overzichten van het brandalarmpaneel, en nog meer werd er bijgehaald om de opgeschrikte pelgrims niet langer te kwellen met dit oorverdovend geluid.

Duidelijk was dat er geen brand was. Een hele opluchting natuurlijk. Dat rampenjack van de Jefe ging meteen uit en tot slot werd Marisol gebeld. Zij kwam als een razende Roeland binnen en met een paar simpele handelingen kwam de rust weer.

Handelingen trouwens die niet beschreven zijn in het handboek.

Door dit gedoe konden wij pas na een welverdiende schrikborrel onze bedden opzoeken.

Volle maan en al dik na 24.00 uur.

Zondag 24 maart

Met zijn allen de bedden nogmaals goed controleren, schuieren, vegen en alles weer in orde maken voor de volgende horde. Het ziet er spic en span uit allemaal. Na de nodige wasjes waren we al snel aan de koffie in Casa Sabina.

Het geringe werk geeft een aantal Hospitaleros de mogelijkheid een rondje te lopen om de herberg. De één naar Burguete en de ander naar de Ibaneta. Maar allen waren op tijd terug voor de hap in La Posada. Daarna wederom een rustige middag zonder echt te benoemen gebeurtenissen, behalve dan de wasmachines en drogers die het niet optimaal doen. Nu nog geen probleem, maar bij een grotere toestroom van pelgrims een haperend irritatiepunt voor zowel de pelgrims als de Hospitaleros. De Jefe heeft met wat vernuft het een en ander elektrisch verwisseld, geconstateerd dat een stopcontact kortsluiting veroorzaakt en wat machines weer aan de praat gekregen. We zien wel of dit een tijdelijke oplossing is. Morgen gaan we dit met Marisol bespreken.

Nog wel te vermelden is het volgende; we doen elke keer ons best om de aanwezige pelgrims te

attenderen op de rondleiding van Don Valentin, die hij in en rond de kerk houdt om stipt 20.15 uur.

Omstreeks 20.10 uur was er niemand anders te bekennen dan Don Valentin die ietwat ongeduldig om zich heen keek en verzuchtte; "No siempre se recoge lo que se siembra". Vrij vertaald: Wie niet zaait die niet oogst. Maar nadat hij die woorden had uitgesproken, kwamen van de trap dertien personen gelopen die maar al te graag aan de lippen van deze verheugde Don wilden hangen. Verder een gewone avond.

Maandag 25 maart

Na een inhoudelijke discussie over de wijze waarop wij gefaciliteerd worden vanuit de WHR en de frequent haperende wasmachines en drogers, is besloten dat de Jefe het euvel zou voorleggen aan Marisol. Daarbij aantekendend dat hij zeker wist dat het aan het stopcontact ligt. Na de dagelijkse ochtendschoonmaakhandelingen is de eerste etage weer rijp om de stroom te verwachte nieuwe Pelgrims te ontvangen. Een kwikkie dit keer. Ondertussen had de Jefe een uitgebreid onderhoud met Marisol en heeft haar in de wasserette het euvel geduid. Meteen werd door haar actie ondernomen en een elektricien geordineerd met enige spoed naar de herberg te komen. Er schijnt een grote lekkage geweest te zijn, waardoor het water via het plafond door allerlei leidingen naar beneden sijpelde. Dus ook elektriciteitsleidingen. Dat heeft corrosie veroorzaakt in het stopcontact. De diagnose van de Jefe was dus juist. En nadat dit stopcontact was vernieuwd en nog wat waterslangen waren vervangen, doet alles het weer perfect. Maar de woorden van Marisol zorgen voor een gepaste relativisering; "Na één week kan het weer anders zijn".

Verder valt nog te melden dat het een rustige dag was, er een vlogger rondliep, iemand die de onderkant van de bedden aan het fotograferen was en dat Don Valentin meer dan 15 gegadigden heeft weten te strikken.

Dinsdag 26 maart

Eerder hebben we het gehad over die hufterige bedbugs die zich maar al te graag te goed doen aan het verse bloed van de montere pelgrims. Vanochtend werden we opgeschrikt door een hufterige namaak pelgrim die al snel, met een dikke buit aan gestolen geld, telefoons en een paar zo goed als nieuwe schoenen ook, de herberg verlaten had.

Maar liefst 8 gedupeerden die naar hun geld, telefoons en schoenen konden fluiten.

Niet alleen waren zij hierdoor diep geraakt maar ook wij. Gestolen wordt er overal, maar het is bijna niet te geloven dat het hier – in dit huis van en voor de Pelgrims – ook gebeurd. Wellicht naïef en gestoeld op goedgelovigheid, maar voor ons was het een shock. Lang gedacht wie dat zou kunnen zijn, gesprekken gevoerd met de gedupeerden, alle betreffende bedden overhoop gehaald, prullenbakken geleegd, buiten gekeken naar eventuele sporen, maar alles tevergeefs.

De vogel was - met nieuwe schoenen aan – gevlogen. Wij hebben de gedupeerde pelgrims zo goed mogelijk bijgestaan, geadviseerd naar de politie te gaan en hen van alles wat binnen onze mogelijkheden lag, gegeven om hun trip naar Santiago te kunnen blijven doen.

Gelukkig kwam ook nu Marisol snel en het verbaasde haar zeer dat wij haar niet meteen hadden gebeld. Dat schijnt zo te zijn afgesproken. Bij diefstal – ook al is het midden in de nacht – meteen Marisol bellen. Ook dit staat niet zo in het handboek.

Verder hobbelen we gewoon door, weliswaar zonder het genot van het terras van Sabina.

Een renovatie van dat terras zorgt er voor dat we uit moeten wijken naar elders.

Gelukkig duurt dit maar tot 1 april.

Woensdag 27 maart

Kruipt in de huid van de pelgrim en behandel hem of haar zoals jijzelf behandeld zou willen worden.

Binnen de groep ontstond een discussie over dit motto en over de bandbreedte van ons servicepakket aan pelgrims. Oude en nieuwe zienswijzen werden gecombineerd en het resultaat van die discussie is dat we nog efficiënter onze diensten kunnen aanbieden.

In de middag kwam een Nederlandse pelgrim binnen. Dit was haar start en mogelijk ook snel haar einde. Zij vertelde ons dat ze eigenlijk was uitbehandeld en met een rugzak vol medicijnen zo ver mogelijk richting Santiago wilde komen. Met een knoop in onze magen hebben wij haar uitgezwaaid. Daarna heeft de Jefe ons getrakteerd op een borreltje. Hierdoor werd deze dag met veel lachsalvo's besloten.

Zaterdag 30 maart

De laatste dagen waren allemaal een beetje hetzelfde. Dus niets bijzonders te melden dan alleen dat het aantal pelgrims elke dag gestaag aan het groeien is. Voor het eerst de tweede tot en met de helft vol.

Maar deze dag is er wel wat te melden. Een van onze dierbare Hospitaleros heeft vanwege persoonlijke omstandigheden besloten vandaag terug te keren naar huis. Het betreurt ons om zo'n fijne collega te moeten missen, maar respecteren zijn besluit.

Zondag 31 maart

De gebruikelijke mooie rondleiding van Don Valentin, het uitzwaaien van een Hospitalero uit de vorige groep die een poging had ondernomen om lang op de Camino te blijven maar onverkort moest stoppen vanwege een ontstoken teen, de gebruikelijke wasjes, een bezoek aan de prachtige kerk in Burguete, het versteld blijven staan van de ingrijpende werkzaamheden om het klooster, een lekkage in La Posada, de wisseling naar zomertijd en het feit dat Casa Sabina nog steeds is gesloten. Allemaal zaken die eigenlijk niet vermeldingswaardig zijn, maar omdat er toch weinig gebeurd worden deze basale gebeurtenissen ineens topics.

Een blinde mevrouw uit Taiwan die als grasshopper met haar stok de wereld aftastte veroorzaakte wat hilariteit, omdat onze Jefe haar waarschuwde niet te vroeg te vertrekken, omdat het dan nog donker was. Haar antwoord was ijzig en kalm; "Mijnheer ik ben gewend om in het donker te zijn."

Vandaag ook een kreupele Russische jongeman ontvangen die door dezelfde Jefe meteen voorzien werd van water, omdat hij bijna ter aarde viel. Dankbaar nam hij deze beker in ontvangst en strompelde daarna de trap op.

Ook nog twee pelgrims die eerst hier betaald hadden voor een overnachting, maar later toch besloten hadden om naar het hotel te gaan en terstond hun geld terug vroegen. Mooi niet.

Maandag 1 april

Daar verscheen hij weer. Onze jonge Russische vriend die geheel uitgerust zijn Camino gaat vervolgen. Hij bleek in het Russische leger een ongeluk te hebben gehad, zodat hij nu levenslang een soort pensioen krijgt en van dat geld alleen maar leuke en interessante dingen doet.

Door een taalbarrière met een Italiaanse, Duitse en Argentijnse groep, heeft een van onze Hospitaleros hen verwezen naar het souvenirwinkeltje. Wat bleek; zij hadden allen onderdak gevraagd in de Herberg en waren door deze Hospitalero totaal de verkeerde kant opgestuurd. Het enige wat deze Hospitalero kon zeggen; 1 april !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Ze moesten er gelukkig hartelijk om lachen.

Om 20.30 uur waren er nog twee getransporteerde rugzakken niet opgehaald door hun eigenaren.

Ongerust, zeer ongerust waren wij toen deze om 21.30 uur nog niet waren opgehaald.

Het bleken twee rugzakken te zijn van inmiddels zoekgeraakte Koreaanse meiden. Door speurwerk, inventiviteit en samenwerking van ons team hebben we weten te achterhalen hoe laat zij het laatst contact hadden gehad met een kennis die hier binnen de herberg vertoefde en waar ze op dat moment nog waren. We hebben nog een uur gewacht, contact gehad met het transportbedrijf van de rugzakken, Orisson en Marisol. Omstreeks 22.45 uur kwam Marisol aanscheuren met haar superbolide en vertelde met een big smile dat zij deze twee verklemde meiden had aangetroffen in La Posada. Moeilijk te beschrijven hoe blij wij allen waren. Het was een mooi staaltje samenwerking, waarop nog even geproost moest worden.

Dinsdag 2 april

Vanochtend heeft onze Jefe nog een foto weten te maken van de twee eerder vermiste Koreaanse dames. Ook zij waren blij dat het allemaal goed was afgelopen.

Het aantal pelgrims was gisteren tot een voor ons record aantal gestegen (133). Dat betekende meer schuieren, schoonmaken en poetsen. Heerlijk als het wat drukker wordt en eigenlijk hopen wij dat we de derde etage eindelijk ook kunnen exploiteren. We wachten weer geduldig af.

En dat geduld werd beloond. De derde werd vandaag voor het eerst geopend. En wel met bijzondere heren uit Nederland. Als Sint Jacob verkleed met zijn eveneens verklede metgezel kwamen zij laat aankloppen. Echt als een plaatje uit de oude tijd en het mooie is dat zij een flinke duit in de Donativo hebben gedaan. Ook kwam een jong gezin uit Amerika met een knulletje van 2 aangelopen. Mooi om hen zo te zien binnenkomen.

Buiten is er weer een tent opgezet, omdat deze buitenpelgrims begeleid werden door honden. En deze honden mogen nu eenmaal niet binnen slapen.

Vermeldingswaardig is ook dat we vandaag het record wasjes hebben verbroken. Deze staat nu op 25, maar zal snel worden ingehaald door een nieuw record. Er kwam een ouder stel uit Canada binnen. De vrouw voelde zich niet goed en werd prima opgevangen door een van onze Hospitaleros. Gelukkig was onder onze pelgrims ook een gepensioneerde hartchirurg die graag even polshoogte wilde nemen. Door hem werd zij op haar gemak gesteld, maar Marisol had ondertussen voor alle zekerheid maar 112 gebeld. Snel kwamen de noodartsen binnen en na een goed uur kwam de Canadese vrouw ietwat vrolijker de onderzoekkamer weer uit. Gelukkig is alles oké met haar. Vandaag voor ons een recordaantal pelgrims; 163

Woensdag 3 april

Aan een beetje participierend op de overdracht van aanstaande vrijdag, hebben we de afdelingen een extra schoonmaakbeurt gegeven. Ook hebben we een rondje bedbugs gedaan, om te bezien of er nog wat rondom deze kleine huftertjes te vinden was. Helemaal niets gelukkig.

Het gaat super binnen ons team en een ieder weet precies wat hij of zij moet doen. Een beetje zelfregulerend team dus.

Het is rotweer vandaag. Koud, sneeuw en soms afgewisseld met regen, maar vooral een harde wind die het allemaal niet aantrekkelijker maakt.

Maar daar komen ze, zeiknat binnengedruppeld. De derde is al open en misschien raken wij voor het eerst helemaal vol.

Onder hen is ook een Hongaar die nauwelijks één woord over zijn eigen grens spreekt en hij vertelde ons – met de nodige lichaamsbewegingen - dat hij al zijn geld en creditkaarten had verloren in Val Carlos. Wat te doen? Hij kon gelukkig meerijden met een Transportbedrijf en was snel weer in Val Carlos. Maar ondertussen kregen wij een telefoontje dat hij zijn spullen waarschijnlijk had laten liggen in de supermarkt in Burguete.

We begrepen er allemaal geen fluit meer van, maar Marisol pakte haar bolide een tuftje met een noodgang naar Burguete om deze verloren gewaande spullen op te halen. Gelukkig, die zijn binnen, maar nu die Hongaar nog. Deze kwam veel later, gebracht door een taxi, binnen.

Alles was weer in orde. Maar hoe zijn portemonnee, met al zijn geld en pasjes, in Burguete is gekomen, blijft voor ons een raadsel.

Vandaag weer een nieuw record. 38 wasjes.

Donderdag 4 april

Sneeuw, grote dikke vlokken vormen een mooi wit dekentje over Roncesvalles. Prachtig allemaal. De route Napoleon is afgesloten en de gewone weg wordt dus flink bewandeld. Uitgeputte pelgrims worden welkom geheten en desgewenst ontvangen met een warm glas water. Het loopt prima allemaal. Wel een tijdelijke blokkade door de komst van een rechercheur die wat meer wilde weten van de diefstal van vorige week. Er werden foto's getoond en de bandiet werd herkend. Ondertussen werd de toestroom van pelgrims tegengehouden. Toen Marisol haar verklaringen had gegeven en de politie vertrok, ging de deur weer open. Eigenlijk voor de rest niet zoveel gebeurd vandaag. Iets minder pelgrims dan gisteren en het aantal wasjes navenant minder tot 27. Deze dag is weer omgevlogen. Ook weer met gekke voorvallen, maar we moeten het kort houden en deze niet benoemen.

Morgen weer weg uit dit mooie oord met heel veel lieve mensen om ons heen. Elke dag was weer super en vol belevenissen die je koestert.

De Jefe is al weer druk bezig met de overdracht. De kas klopt als een bus en alles wordt morgen super schoon afgeleverd.

Dank aan allen van groep 2. Jullie zijn TOP en jullie hebben van het verblijf van bijna 1400 pelgrims een mooi moment gemaakt. Zeker dat zij daar nog vaak aan terug zullen denken. Bedankt.

Periode 3 : Vrijdag 5 april t/m vrijdag 19 april 2019

**Hospitaleros : Kees Kruijff, Tonny van Dijk, Marianne Jansen, Nico Wageveld,
Theo Broersen, Marianne de Bruyn, Jaap van der Werff**

Aantal pelgrims: 2.471

(2018 : 3.000)

V.l.n.r. Theo, Kees, Marianne de B., Marisol, Marianne J., Nico, Tonny.(Jaap staat er niet bij)

Donderdag 4 april

Helaas is Anna uitgevallen door problemen met haar rug. Ze is dus niet gekomen. Vier leden van groep 3 gaan donderdag op weg naar Roncesvalles. Marianne J., Nico, Tonny en Kees vliegen naar Bordeaux, treinen vandaar naar Bayonne. Daar ontmoeten ze een jonge Nederlandse pelgrima, met wie ze wat drinken. Daarna met de trein door naar St. Jean-Pied-de-Port. De pelgrima maakt vrienden in de trein en blijft in St. Jean-Pied-de-Port . Andoni haalt ons vandaar op met zijn taxi en zet ons voor de deur af. Het is een hele dagreis, maar prima te doen. Het achterpad van de Albergue blijkt geasfalteerd: de beschaving rukt op! Het terras van Casa Sabina wordt vergroot: één grote bouwput. Verder lijkt alles bij het oude gebleven. We eten laat met Marianne de B. en Theo, die al met hun camper gearriveerd zijn. Jaap heeft zich vergist in de bussen vanuit Pamplona en komt pas vrijdagavond. Het illustere viertal slaapt op de derde, met nog een paar pelgrims, Marianne en Theo in hun camper.

Vrijdag 5 april

Hoewel we ons meteen weer thuis voelen, alsof we niet één of twee jaar weg geweest zijn, vinden we het toch wel spannend. Maar het weerzien met Marisol is hartverwarmend. We zijn blij haar weer in redelijk goede doen op het werk te zien. Onze voorgangers hebben hun best gedaan om de overdracht zo soepel mogelijk te laten verlopen. De overdracht om 11:00 uur levert niet veel bijzonderheden op: we zijn een redelijk ervaren groep. Slecht nieuws is er wel: het koffiezetapparaat is kapot. We doen ons vervolgens samen tegoed aan het overdrachtdiner en wij kunnen meteen aan de slag. Het is guur weer en de pelgrims komen druppelsgewijs binnen. Soms een groepje. Dan is het even druk aan de Mostrador. Maar we krijgen net twee verdiepingen vol, plus twee late Ieren die op de derde slapen.

We hebben gezien dat het kleurensysteem buiten gebruik is: de bordjes en de kleurtjes zijn door Marisol opgeborgen, omdat kinderen er mee gingen spelen. Voorlopig hebben we ze niet nodig; als het drukker wordt kunnen we ze weer gebruiken. We hebben een paar opmerkelijke gasten: een Italiaans echtpaar met een hond. Als ze de fietsenstalling zien waar de hond mag slapen, lopen ze eerst langs de hotels om te vragen of de hond dáár bij hen op de kamer mag. Na enige tijd komen ze terug: honden zijn niet erg welkom in Spanje. De hond gaat in de fietsenstalling en de baasjes kruipen vermoeid en teleurgesteld in bed. Waarschijnlijk stopt hun wandeling hier. De hond krijgt nog een paar uur gezelschap van twee Spanjaarden die hun spiksplinternieuwe fietsen uit de doos halen en in elkaar moeten zetten. Tegen tien stoppen zij met hun werk, omdat de bagagedragers niet passen en ze naar bed moeten.

Jaap komt aan met de bus van 19:15 en wordt meteen in het team opgenomen. Het is zijn eerste keer in Roncesvalles.

Zaterdag 6 april

Afgelopen nacht heeft het veel gesneeuwd, voornamelijk natte sneeuw, maar er is toch aardig wat blijven liggen. Een van de eersten die naar buiten gaat is een Maleisische. Ze is helemaal door het dolle: ze heeft nog nooit sneeuw in het echt gezien. Ze wil het proeven en voelen. Ze danst rondjes met haar armen omhoog om zoveel mogelijk vlokken op te vangen.

De jongens die gisteren hun hagelnieuwe fietsen hier bezorgd hadden gekregen hebben net als ongeveer twintig rugzakkers besloten hun bagage door te sturen. Hun bijgeleverde bagagedragers passen niet.

De eigenaren van de hond hebben ook hun eigen probleem opgelost: man gaat met hond terug naar Italië, vrouw loopt verder naar Santiago.

Dan is er een vrouw die niets snapt van het hele systeem van bagagevervoer. Theo moet haar stapje voor stapje uitleggen hoe het werkt en kan haar pas na een half uur begeleiden naar het 'bagagehok'. Zij zal niet de enige blijken te zijn die veel uitleg nodig heeft.

Jaap als nieuweling voegt zich gemakkelijk in het huishoudelijke werk van de ochtend. Eindelijk hebben Nico en hij de geluidsinstallatie aan de praat gekregen. De fitnesses van de volumes zoeken ze later nog uit.

Marianne J. is al aan het pledgen geslagen. Nico en Kees zijn begonnen met het zuigen van de bedbodems. Tonny en Theo zijn gelukkig in de wasserij, hoewel ze te weinig klanten hebben. Ach we rollen er zo vanzelf weer in.

Onze tweede lunch is in Casa Sabina, waar we hartelijk ontvangen worden. We krijgen een weekendmenu dat overheerlijk is. Zowel het eten als de wijn overtreft de maaltijd van gisteren. De pelgrims lopen mondjesmaat binnen. Een makkie voor ons en voor JuanP, die dit weekend Marisol vervangt.

's Middags laat het zonnetje zich heel even zien en dan dendert overvloedig hagel naar beneden die al snel overgaat in grote vlokken natte sneeuw. Met enige moeite hebben we de eerste en de helft van de tweede vol.

We worden verrast door een stel uit een hotel dat de was bij ons wil laten doen. Voor zowel ons als JuanP een vraag of dit de bedoeling is. JuanP overlegt met iemand van zijn organisatie: ja, dat moet kunnen. Merkwaardig. (Later blijkt dit een misverstand: de "overeenkomst" tussen hotel en de Albergue gaat over de hotelwas. Geen vreemde wassen meer aannemen, zoals ook in het Handboek staat).

Helaas komen er weer zwaar onderkoelde pelgrims binnen. Een dame van een stel komt redelijk snel weer op de been en na een warme douche loopt ze weer vrolijk rond. Met een oudere man gaat het minder snel: we moeten hem lang pampieren (warm houden, natte kleren uittrekken (hij laat dat niet gebeuren door een Hospitalera, maar daar moet een Hospitalero aan te pas komen), warme, zoete thee toedienen en veel zoetheid laten eten). Na ruim een uur bibbert hij niet meer, kan hij de douche vinden en komt hij wat bij. Zijn reisgezellin meldt dat de man na het ontbijt niets gegeten heeft: wat doen pelgrims zichzelf aan. En wat kost dat voor omstanders en gezellen veel moeite. Een Donativo van 20 euro vergoedt dat niet. Onverantwoord!

Zondag 7 april

Vanmorgen lukt het ons de eerste keer om de pelgrims met gregoriaans gezang te wekken.

Waarderende geluiden vanuit de slaapzalen voor deze manier van wekken.

Een makke dag waarop we elkaar in de weg lopen en wat 'zijdelingse' werkzaamheden zoeken: nette aankondigingen schrijven, een wasje doen voor onszelf, boekje lezen en zo en koffie en thee voor elkaar zetten.

De grote koffiemachine is defect. Nico doet een poging de grote koffiemachine te repareren, maar helaas zonder effect. Daar moet een vakman bij komen. Het apparaat verdwijnt onder het bureau.

Gelukkig voor de koffieleuten onder ons heeft Tonny ontdekt hoe we lekkere koffie kunnen zetten, met de filterhouder van de grote koffiemachine boven een thermoskan.

Een van de pelgrims heeft het invalidentoilet nodig. Bij inspectie vooraf lijken beide invalidentoiletten er goed uit te zien. Op de eerste verdieping blijkt echter de slang van de douche defect. Die vervangt Nico door die van de tweede: een klusje voor Pablo om op de tweede een goede slang aan te brengen. Dat doen we trouwens later ook zelf.

We helpen Don Valentin reclame te maken voor zijn rondleidingen via een poster; helaas blijft de belangstelling in het begin gering. Later meldt hij trots een stuk of veertig deelnemers te hebben.

Maandag 8 april

Het sprookje van de drie paar schoenen. Voor één van de pelgrims, een jong Duits meisje, begint de dag slecht: iemand heeft haar dure schoenen meegenomen en de zijne of hare laten staan: ander merk, andere maat, andere plek. Het lijkt op opzet. Ze is ontdaan, want ze kan niet verder op de schoenen die zijn achtergelaten. Eerst proberen wij als Hospitaleros een oplossing te bedenken, dan schakelen we Marisol in. Die duikt er oplossingsgericht in. Na wat heen en weer getelefoneer neemt

ze het meisje in haar auto mee naar Espinal en koopt daar een nieuw paar schoenen voor haar. Het meisje wil echter haar eigen schoenen terug. Tevergeefs terug naar Roncesvalles om te kijken of de schoenen misschien zijn teruggebracht. Daarna zet Marisol haar ergens (in Zubiri ?) af met het consigne dan maar te kijken of ze haar schoenen ergens ziet lopen. Zo niet, dan kan ze in ieder geval verder lopen op haar nieuwe schoenen.

Wie schetst onze verbazing als het meisje 's avonds opbelt met de mededeling dat ze haar eigen schoenen gevonden heeft. Ze heeft met degene die er mee liep afgesproken dat zij haar schoenen terugkrijgt als de "dievegge" de schoenen die nu nog in Roncesvalles staan weer kan gebruiken. Beetje vreemde afspraak, want als het echt diefstal was moet ze de gestolen schoenen gewoon afstaan. Enfin, we spreken af dat we de oude schoenen opsturen naar Pamplona en dat zij de nieuwe schoenen opstuurt naar ons.

Dinsdag 9 april

Helaas lukt ons transport van de schoenen niet op dinsdag en moet het Duitse meisje nog een dag langer wachten en/of met de dievegge (?) van haar schoenen oplopen. Marisol vertelde later dat ze gehoord had dat het Duitse meisje geprobeerd had nóg andere nieuwe schoenen te kopen omdat ze de schoenen "van Marisol" te klein vond. Uiteindelijk komen de nieuwe schoenen wel bij ons terug. De ruil zal dus wel plaats gevonden hebben.

We hebben tijd voor een wandelingetje. Het weer is prima: lekker zonnig.

Een groep van 26 Koreanen heeft keurig gereserveerd. Eerst arriveert 's morgens een busje vol met 26 grote rolkoffers. Het rugzakkenhok is meteen vol. Om een uur of drie arriveren de Koreanen.

Gelukkig hebben ze een zeer adequate jonge leider en gedragen ze zich gedisciplineerd. Eerst vijf vrijwilligers om alle rolkoffers uit het hok te halen. We laten ze netjes op een rij in de gang zetten.

Dan in groepjes van 7 inschrijven. En vervolgens met de lift naar de eerste etage. Marisol wordt horendol van de Koreanen. Maar de operatie verloopt met militaire precisie.

De wasserij heeft het druk, verder verloopt alles rustig. We houden ons een beetje in voor de verwachte grote toeloop volgende week.

's Avonds komt om kwart voor tien nog een jonge Koreaan binnen, die min of meer per abuis over de route Napoleon is gekomen. Hij is nog redelijk fit, maar hij heeft wel in de rats gezeten. Hij eet nog wat, neemt een douche en gaat snel slapen.

Woensdag 10 april

Het vertrek van de Koreanen verloopt in omgekeerde volgorde van de aankomst weer ordelijk. Ze hebben een eigen transporteur. Als de koffers ingeladen zijn, gaan ze op de binnenplaats samen een meditatie doen. Na afloop bidden ze hardop het onze vader (of iets anders, Koreaans). En dan gaan ze op stap. Theo, Marianne, Jaap en Tonny gaan met Don Valentin een rondleiding doen, die traditiegetrouw eindigt met een glaasje Patxaran.

Opeens is er in de herberg geen water: bij de werkzaamheden aan het riool voor het klooster is een waterleiding geraakt. Een kort moment van paniek bij Marisol. We weten niet hoe lang het gaat duren. We informeren de pelgrims die binnenkomen zoveel mogelijk. Sommigen lopen door, een enkeling vraagt zijn geld terug, maar de meesten zoeken vol vertrouwen hun bed op. Tegen het eind van de middag is het lek gerepareerd en hebben we weer water. Er gaat een gejuich op de slaapzalen op en binnen de kortste keren is er een rij bij de douches.

We hebben een check gedaan op bedbugs, maar gelukkig constateren we geen levende wantsen. Uit Ierland komt een groepje van 16 jongedames aan (met de nadruk op jong) met één begeleider. Redelijk gedisciplineerd, maar erg vrolijk en dus luidruchtig. Het duurt even om ze in te schrijven, tot wanhoop van Marisol. Na enige tijd (als er weer water is) verplaatst de golf jonge meiden zich met hun wasjes naar de wasserij, tot groot plezier van Tonny, Theo en Jaap (die stage loopt in de wasserij).

Meestal gaat het goed, maar een Italiaans stel is toch hun was kwijt. Ze worden ook nog een beetje onheus bejegend bij La Posada. Een slecht begin van de Camino. En dus komen de waterlanders. Na enige tijd komen ze blij vertellen dat ze hun was hebben: een gevalletje van twee bednummers op één kratje.

We worden opgeschrikt door een transport van bouwmaterialen naar de ruimte bij de dokter. Het blijken 72 planken te zijn die als uitvalbeveiliging moeten gaan dienen voor de bovenbedden op de twee verdiepingen. We gaan het experimentele bed op de 1e bekijken. Wij zijn 100 % vóór een uitvalbeveiliging, maar die moet het schuieren, schoonmaken van de bodems en het vervangen van de matrassen niet al te zeer belemmeren.

Donderdag 11 april

Het is een "gewone" dag, met weinig opwindends te melden. Beetje druilerig weer. De pelgrims komen al vroeg in groepjes binnen. Het verrast zelfs Marisol, zo vroeg is het bij vlagen al druk. We eten voor de laatste keer bij Sabina en plengen daar ons dankoffer. Drukte vooral in de wasserij.

Vrijdag 12 april

De dag begint vrolijk met de verjaardag van Marianne d B. 's Avonds heeft Theo een zanger/gitaarspeler voor haar geregeld, die haar een serenade brengt.

Twee timmerlieden starten met het aanbrengen van de uitvalplanken op de bovenbedden. Ze zijn voor de middag klaar met de klus: 72 bovenbedden gedaan! Het ziet er mooi uit en de pelgrims zijn er tevreden mee.

We gaan voor de eerste keer eten bij La Posada. Het wordt druk; de bus komt laat. En we hebben voor de eerste keer de Dependientia nodig. Ondertussen krijgt Marianne d B. problemen met haar ogen: vlekken en lichtflitsen. Ze belt met een dokter in Nederland. Die adviseert haar snel naar een ziekenhuis te gaan. Het is na achten. Marisol komt terug, en neemt Marianne mee naar het Centre de Salud in Burguete. Ze rijdt Marianne en Theo naar Burguete en daar worden ze doorverwezen naar Pamplona. Ook daarheen gaat Marisol met hen mee. Uiteindelijk blijkt het gelukkig geen netvlies-loslating te zijn. Om half twee in de nacht zijn ze terug. Hulde aan en dank voor Marisol !!!!!

Wij moeten ondertussen de boel draaiende houden. Eén pelgrim vindt de "Overloop" te koud en gaat weg.

De wasserij draait lang door. Er zijn veel storingen en problemen met de machines: één wasmachine werkt alleen met een veiligheidsspeld, één wasmachine stagneert bij het leegpompen (zeep niet goed weggespoeld, stopzetten en verder gaan met centrifugeren), twee drogers doen het niet goed. We vrezen problemen in de komende week.

Marisol heeft een nieuw regime afgekondigd voor de drukke dagen: fietsers doorsturen (tenzij ze een reservering hebben), lopers vanuit St. Jean –Pied-de-Port voorrang boven starters vanuit Roncesvalles tot 17:00 uur, zodat de starters ook een bed krijgen (als er nog bedden zijn). Uiteraard reserveringen altijd accepteren. Komende week zijn er regelmatig (meer dan) 70 reserveringen.

Zaterdag 13 april

Wat een dag! Het begint allemaal rustig. Heerlijk zonnetje, enz.!

Een Italiaanse jonge vrouw is te ziek om weer op pad te gaan. We bieden haar bed 301 aan in de hoop, dat ze in de loop van de dag weer wat zal opknappen. Maar het tegendeel is waar. Sarah kan geen eten en drinken binnen houden en moet voortdurend overgeven. Verder klaagt zij over buikpijn en voelt ze zich heel zwak. Gelukkig spreekt zij Spaans, zodat we met haar kunnen communiceren. Het blijkt, dat zij al drie dagen klachten heeft. In overleg met haar brengen we haar naar het gezondheidscentrum in Burguete (via 112) waar zij uitgebreid door een dokter wordt behandeld (o.a. een infuus). De arts wil daarna even aanzien wat er verder kan gebeuren. Mogelijk naar het ziekenhuis of weer naar een Albergue. We horen hopelijk nog hoe dit afloopt.

Omdat wij de eer hebben de eerste groep te zijn die met de valbeveiligde bedden moeten werken, testen we uitgebreid de beste manier van werken. We zullen de werkgroep apart rapporteren.

Het is lekker weer en de pelgrims komen in groepjes binnen. Soms hebben we een rij in de gang. Al snel hebben we twee verdiepingen vol. De derde is ook snel vol, hoewel JuanP een paar reservebedden voor noodgevallen over laat.

Als de Dependencia vol dreigt te raken worden we wat nerveus. Opeens komt de bus. En nog een bus. Het is vrij lastig 140 voornamelijk Spanjaarden, die nog geen meter gelopen hebben en wel een bed willen, in toom te houden. Als tot hen doorgedrongen is dat er echt geen bedden voor hen zijn, willen ze wel een stempel. Omdat we geen ander stempel mogen gebruiken van Juan P, moeten alle mensen langs hem. Het is nogal een chaos en hij wordt er horendol van. Want er komen ook reserveringen en een paar lopers vanuit St.Jean-Pied-de -Port. En die willen we wel bedienen. De laatste bedden op de derde gaan naar een oude Spaanse vrouw en een jongen die in het donker arriveert vanuit St. Jean-Pied-de -Port. Het laatste bed in de "Overloop" gaat

naar een looper uit St. Jean-Pied-de -Port die met twee knieprothesen en een karretje voor zijn bagage over de berg is gekomen. Hij is zeer gelukkig met zijn slaapplek.

Zondag 14 april

Rustig begin met zon. Van Sarah, het zieke meisje van de vorige dag hebben we niets meer gehoord. We hebben nog geïnformeerd, maar uit privacyoverwegingen werd er niets meegedeeld.

Al snel blijkt dat een centrifuge in de wasserij is doorgebrand. De situatie in de wasserij begint nijpend te worden; we gaan de werkgroep apart informeren.

Er staat op de tweede geen spanning op de stopcontacten tussen de bedden; er wordt weinig over geklaagd. We moeten mensen wegsturen, hetgeen altijd wat drama oplevert.

Maandag 15 april

De dag dat de Notre Dame in Parijs afbrandt. Een Nederlandse vrouw komt binnen die na een val een gebroken vinger en een schaafwond op haar elleboog heeft opgelopen. Tonny en Marianne J. helpen haar en bellen in overleg met Marisol 112. Ze moet met een taxi naar het Centro de Salud in Burguete. We verwachten dat ze zo terug zal zijn. Aan het eind van de middag brengen de Bomberos een andere vrouw binnen, die gevallen is en haar voet verstuikt heeft. Ze krijgt een plek in de Winterherberg, samen met haar twee kinderen. Waarschijnlijk einde Camino.

's Avonds is alles vol. De pelgrims die nog binnenkomen kunnen een onderkomen vinden in de hotels. Gelukkig maar, want het stortregent en onweert hevig. Op sluitingstijd missen we een, volgens zijn vrienden mogelijk dronken, Engelse pelgrim.

De Nederlandse vrouw is ook nog niet terug. We trachten haar op te sporen via het label aan haar rugtas; maar krijgen geen respons op SMS en telefoon. Afwachten maar; wellicht is ze toch naar Pamplona gebracht.

Dinsdag 16 april

De Nederlandse vrouw meldt zich via SMS; ze is in Pamplona geopereerd aan haar vinger. Ze komt terug om de Camino verder af te maken. Het weer is goed, de pelgrims verlaten in rustige orde de herberg. Het is mooi weer en we hebben een rustige dag. Zelfs de bus uit Pamplona brengt ons niet veel pelgrims. Marisol hanteert haar nieuwe "regime" nogal soepel.

We hebben weer een hondje in de fietsenberging; leuk beestje.

Tonny en Marianne J. maken een inventarisatie van spullen die nodig zijn in de doktersruimte.

Woensdag 17 april

Onze bevindingen rond de wasmachines zijn door de werkgroep naar Eburne gestuurd en die heeft Marisol er op aangesproken. De laatste was "not amused": we hadden de mankementen aan de wasmachines rechtstreeks aan haar moeten melden, want Eburne heeft het te druk met andere dingen. OK, weer wat geleerd. Wat we vreesden gebeurt: Pablo sleutelt een tijdje aan enkele machines en alles draait weer (tot de storing de volgende dag). We zouden graag zien dat er grondig onderhoud aan de lekkende en haperende machines plaatsvindt.

Het is verder een drukke dag. We zitten rond half vijf vol en dus past de bus er niet meer in. Dat levert altijd een half uur extra spanning op. Dan ebt het langzaam weg: we zitten vol en moeten alleen de laat binnenkomende pelgrims teleurstellen en mogelijkheden bieden een andere slaapplek te vinden.

We hebben twee tenten, waarvan één met twee dames met twee mooie huskies. Er is overigens ook een illegale kampeerder met een hondje, die lang met zijn vrienden (die in de herberg zitten) rondhangt op het binnenterrein en zelfs in de gang. Dan wordt er een zeer zware rugzak gebracht door een Fransman (met een auto). Hij heeft die overgenomen van een jongedame, die in een erg laag tempo de berg afkomt. Ze heeft ook twee honden bij zich (en wat vrienden?) en een tent. We krijgen haar telefoonnummer. Ze zegt er over een uur of twee te zijn (zo rond acht uur). Uiteraard is ze er om half negen nog niet. We bellen haar: over een uur of twee kan ze er zijn. Ze lopen zeer langzaam. Uiteindelijk komt ze om 23:15 aan, met een auto van de Ibaneta, die het hele groepje daar heeft opgepikt: 4 personen met zware rugzakken en twee honden. De bestuurster van de taxi is de eigenaresse van een B&B in Espinal. Daar gaan ze slapen; de jongedame komt alleen haar rugzak halen. Ze is wel blij en doneert 5 euro. Enigszins upset over zoveel onverantwoord gedrag duiken we in bed.

Donderdag 18 april

Over het algemeen verlaten de pelgrims in een kalme stroom de herberg. Zo ook vandaag. Redelijk goed weer, niet zo koud en winderig als gisteren. Alle bedden (op de Winterherberg na: die zijn nauwelijks beslapen) zijn vandaag uitgezogen en van een nieuwe hoes en kussensloop voorzien.

Als we na de lunch (in La Posada) aan het werk gaan staan er al veel pelgrims in een ordeloze massa te wachten op inschrijving. We formeren een rij en zetten het inschrijfwerk van Marisol voort. Tot de verbinding van het scanapparaat voor de paspoorten uitvalt. Het lukt ons niet het weer aan de praat te krijgen (als je het

eenmaal weet, is het een fluitje van een cent), dus hebben we een kwartier vertraging. Zodra Marisol er weer is lopen we langzaam de rij in. We hebben het tafeltje gebruikt aan de achterste deur om de stempelaars en Credencial-kopers uit de hoofdstroom te houden. Dat bevalt goed. We zitten weer snel vol. De bus is later vandaag (17:15 uur) en levert weer een horde mensen op aan de beide deuren.

Van de opvolgende ploeg druppelen langzaam wat teamleden binnen. Ze vinden een slaapplek in de noodopvang voor Hospitaleros op de 3^e.

Vrijdag 19 april

Vandaag dragen we de verantwoordelijkheden over aan de volgende ploeg. We hebben het even extra druk, omdat de Hospitalero-verblijven ook opgeruimd en schoon moeten zijn. De overdracht verloopt soepel. Omdat een deel van de nieuwe ploeg voor de eerste keer Hospitalereert leggen we diverse zaken uit. Na het gemeenschappelijke maal nemen we afscheid van elkaar en van Marisol. Een paar van ons lopen naar de Col de Lepoeder. Enkelen slapen in de noodopvang voor de Hospitaleros op de derde. Het zit er op. We hebben een goede tijd met elkaar gehad.

Periode 4 : Vrijdag 19 april t/m vrijdag 3 mei 2019

**Hospitaleros: Peter Gog, Mieke de Vries, René Stam, Wim Lenaerts, Siny Wolters,
John Fox, Ineke op ten Berg, Johan Zuidweg**

Aantal pelgrims: 2.914

(2018: 3.551)

V.l.n.r. : Achter: Wim, Ineke, Mieke, John, Siny, René, Johan, Marisol. Vóór: Peter.

Zondag 21 april

Een heftig begin.

Het is vandaag Paaszondag, vrijdag zijn we begonnen als Hospitaleros.

Op zaterdagmorgen is er paniek in de tent. Eerst komt er een melding van vijf gestolen telefoons op de derde verdieping en daarna komen de mensen van de tweede verdieping melden dat daar ook negen telefoons weg zijn plus nog twee beurzen met geld en paspoorten etc.

We verwijzen de mensen door naar de politie in Burguete om daar aangifte te doen, maar het is best wel heftig om deze pelgrims te woord te staan en door te verwijzen. We lichten Marisol in over de situatie via de telefoon.

De paspoorten en creditkaarten worden in de loop van de morgen teruggevonden in de Silo. Geld en telefoons zijn weg.

In de loop van zaterdagavond komt de Policia Foral (Pelgrimspolitie) langs, om ons nog eens erop te wijzen dat we echt alert moeten zijn op diefstal.

Om 22.15 uur komt de Guardia Civil om een controle uit te voeren over alle verdiepingen en ons foto's te laten zien van drie mogelijke verdachten. Dus wees alert op insluiping vlak voor sluitingstijd want de diefstal heeft waarschijnlijk plaatsgevonden tussen 22.30 en 22.45 uur.

Vandaag Paaszondag is gelukkig een normale ochtend en gaat een ieder vredig op pad.

Dinsdag 23 april

Help, een bijtende hond!

Op een druk moment van de dag loopt een Hospitalero met twee pelgrims naar de garage, Tot zijn verbazing verspert een hond de deur van de garage, hij ligt keurig op een kleedje compleet met een bak water vastgemaakt de krul van de deur.

Wat nu? Bij de eerste poging om de hond te benaderen springt hij op met de lippen opgetrokken.

Tsja, dan weet je het wel.

Na lang wachten met ongeduldige pelgrims blijkt de eigenaar van de hond de bewoonster te zijn van een tentje. Zij was aan 't douchen.

Eind van de middag komen de Bomberos drie onderkoelde pelgrims afleveren. Zij zijn onderkoeld geraakt in de bergen. Zij hadden onder hun regenkleding onvoldoende laagjes kleding aangetrokken om hun lichaam op temperatuur te houden. Mensen gaan soms onvoldoende voorbereid op pad en denken dat het warm water regent als het bewolkt is. En dan kom je bedrogen uit! Altijd verrassingen dus in Roncesvalles!

Woensdag 24 april

Emotioneel afscheid van het Koreaanse paar waarvan de vrouw uit bed is gevallen. Dinsdagavond komt de melding dat er een vrouw uit bed is gevallen. Ze kan zich niet meer bewegen. Drie Hospitaleros blijven erbij en snel wordt 112 gebeld. Het voorstel van de telefonist is dat de vrouw met de taxi naar het Centro de Salud gaat. Daar is absoluut geen sprake van. Ze kan zich niet bewegen, misschien heeft ze haar heup wel gebroken. Na lang praten worden er toch een arts en een verpleegkundige gestuurd. Zij constateren dat ze niets gebroken heeft, maar wel een flinke kneuzing onder in haar rug. Ze krijgt een pijnstillers via een injectie. Gelukkig knapt de vrouw iets op, maar de volgende dag kan ze nog niet lopen. We besluiten dat zij en haar man nog een dag langer mogen blijven. Marisol is er niet blij mee, maar gaat toch akkoord. Vanmorgen vertrekken ze dus met de taxi, zeer dankbaar voor alle goede verzorging. Ze worden door het complete team uitgezwaaid.

Het belooft een rustige dag te worden. Maar aan het begin van de middag slaat het weer om. De ene na de andere onderkoelde en verregende pelgrim komt binnen. Een aantal zelfs door de Bomberos gebracht. Er is zelfs een klein meisje met een vader (in een korte broek) die rillend op een stoel moet bijkomen. Op een gegeven moment staat de hele gang vol met rillende, verkleumde pelgrims, die we proberen warm te houden met slaapzakken en dekens. Gelukkig vindt iedereen een bed en langzaam lost de rij op. Alle verdiepingen hangen vol met poncho's, natte kleding en handdoeken. De wasserij draait op volle toeren. John en Mieke weten daar alles in goede banen te leiden en hebben blijkbaar tussen alle grappen en grollen ook nog tijd voor goede gesprekken.

Om 17.00 komt de bus uit Pamplona. Helaas is er niet meer voor iedereen een bed. Zij worden naar La Posada of Casa Sabina doorverwezen. Gelukkig levert dat geen problemen op. Het aantal mensen dat vandaag van de berg is gehaald door de Bomberos is 23.

Zondag 28 april

De laatste dagen hebben we iedere dag volle bak gehad, daar ziet het vandaag ook naar uit. Toch moeten we weer een paar mensen uit de rij begeleiden omdat ze onwel worden. Ze worden door de Hospitaleros goed opgevangen en naar een bed gebracht. Meestal hebben de mensen te weinig gedronken en onvoldoende gegeten onderweg.

Op zaterdagavond staan de Bomberos om 22.30 uur nog met een verdwaalde fietser voor de deur. We geven hem een van de reserve bedden. Het is een Engelsman die vertelt dat hij om 6.30 uur vertrokken is uit St. Jean-Pied-de-Port. Ik vraag me af wat hij al tijd gedaan heeft.

Wie doet het haar na?

Een drieëntachtigjarige Nederlandse mevrouw komt laat in de middag binnen. Tot onze verbazing vertelt ze dat ze inmiddels al tweeëntwintig keer de camino heeft gelopen en dat ze nog één keer de route Napoleon wil lopen. Ze vertelt verder dat het haar spijt dat ze deze keer haar rugzak moet laten transporteren.

Tsja.....zegt ze tot slot, de Camino is een soort van verslaving.

Donderdag 1 mei

De afgelopen dagen hebben we iedere dag een volle Albergue gehad. Vandaag zijn er meer dan 500 pelgrims vertrokken uit St. Jean-Pied-de-Port. Om 15.30 uur zitten we al vol, we sturen de pelgrims door naar Burguete of verder. Sommigen te voet anderen met een taxi. Om 17.00 uur krijgen we bericht dat alles tot aan Pamplona vol zit. In Burguete openen ze dan de sportzaal.

Vandaag krijgen we ook weer bezoek van de Guardia Civil. Ze gaan verder onderzoek doen naar de diefstallen die de laatste tijd vaker voorkomen op de Camino. Dit houdt in dat ze ook soms undercover in de Albergues gaan verblijven. Marisol houdt de Jefe daarvan op de hoogte.

Periode 5 : Vrijdag 3 mei t/m vrijdag 17 mei 2019

Hospitaleros : Henk Trimbach, Mieke Trimbach, Agnes Dubelaar, Rudy Cornelis, Daan Gerard, Jacques Rutjens, Dick Luijten, Fenny van der Laan

Aantal pelgrims: 3.009

(2018: 3.259)

v.l.n.r. Boven : Daan, Fenny, Jacques

Midden : Rudy Onder : Dick, Marisol, Agnes

Vrijdag 3 mei

Jefe Peter met zijn Equipo 4 presenteerde een korte en heldere overgangsspeech'. Wat een schrik toen we na de maaltijd in de Albergue kwamen. Rond de Mostrador stond het twee rijen dik. Zelfs Marisol had de ongeduldige pelgrims niet tot de orde kunnen roepen. Een aantal wilden zelfs hun rugzakken niet in de hal zetten! Wij sloten de tussendeur en lieten geen pelgrims meer binnen totdat er een rijtje van 6 pelgrims bij de Mostrador was. Dat was de vuurproef ...! Er kwam een jonge vrouw met een hond. Ze had haar maatje vorig jaar op de Camino del Norte 'geadopteerd'. Nu liep ze met Mino de Camino Frances.

Een zorgzame Belgische jongeman had de namen genoteerd van enkele pelgrims die op de berg in de schuilhut zouden blijven gedurende de nacht. De echtgenote van een van hen was al in de herberg en wist zodoende dat haar man veilig was.

Om 23.15 uur werden we gealarmeerd, dat er een Braziliaanse man een ernstige hoofdwond had opgelopen. De man zat in de schoenenkamer, bloedde hevig en had overgegeven. 112 gewaarschuwd en hij werd naar het ziekenhuis in Pamplona vervoerd. Het was 0:30 uur toen we erg vermoeid onze bedden opzochten!

Zaterdag 4 mei.

De dronken en uit bed gevallen man is uit het hospitaal en heeft 32 nietjes in het hoofd gekregen bedekt door een enorme pleister. Wat zijn verdere plannen zijn bleef ons onbekend, maar hij heeft ons in ieder geval bedankt.

Ons Koreaanse echtpaar is herenigd. De man is van de berg gekomen tot grote opluchting van mevrouw. Ter recuperatie van vermoeidheid en stress verbleven ze nog een nacht in huize Roncesvalles.

Een jong meisje komt met hond (Cairo..) en tent. Cairo mag niet in de fietsenberging, want dan wordt hij eenzaam. Dus met zijn tweeën in de tent. Het begint te regenen en het zal vriezen. Het belooft dus een "beetje" koud te worden..

We stellen voor een kennel te starten voor pelgrimerende honden.

Reserve Jefe (Agnes) heeft zich overwerkt. Geen trapje en teveel en te zware matrassen.

Laatkomer Jacques vindt het zo logisch, maar was er niet opgekomen. Maar zal er nu een punt van maken. Over wat het gaat ontgaat ons allemaal... Doet thuis blijkbaar weinig of niets, hij weet pas nu hoe hij moet zwabberen...

Dick heeft gewatertrappeld en ging net niet onder. Heeft toch een fijne dag gehad.

Rugzakstofzuiger van Daan deed het niet. Na een uur proberen en prutsen, komt hij erachter dat de batterijen er niet inzitten. Persoonlijke foaien. Heikel punt. Niet aanvaarden en aanmanen om in de Donativopot te steken. In eigen zak kan ook, maar dan niemand vertellen...

Rudy gaat mee met Fenny naar de wasserij. Is dusdanig in de war dat hij een beha voor een string aanziet. Na correcte uitleg door Fenny komt hij uiteindelijk weer tot rust.

Tenslotte is onze grote baas op zijn gemak gesteld nu Mieke geen aanstoot neemt aan de Koreaanse vrouw die...

Zondag 5 mei

Om 07:30 uur bijna 100% van de pelgrims zijn vertrokken, wonderlijk hoe alles 's-morgens soepel verloopt.

De 5 nieuwe Hospitaleros kunnen steeds sneller hun taken verrichten, maar elke dag zijn er toch weer zaken die nieuw zijn, de Jefe is dan heel belangrijk.

De ontmoetingen met pelgrims van allerlei nationaliteiten en hun vragen en emoties vormen telkens weer de beloning voor de vraag "waarom doen wij dit". Een pelgrim bereikt ons niet, want hij wordt met een gebroken voet afgevoerd naar het ziekenhuis in Pamplona. Ook brengen de Bomberos een volledig uitgeputte man die met alle zorg wordt omringd en tegen bedtijd weer helemaal is opgelapt. Heel zieke mevrouw, geen contact mogelijk met eerste hulp, Henk roept via de omroepinstallatie "is er een dokter in de herberg" ja, hoor die is er. Probleem opgelost!

Veel ergernis leveren de groepen "pelgrims" die met bussen en grote koffers aandringen op "prioriteit" in afhandeling, ze hebben immers gereserveerd! Soms de laatste bedden uitgegeven aan

die “vakantievierders” waarna je uitgeputte lopers moet doorverwijzen naar de taxi! Daar doe je het dan toch eigenlijk “niet” voor! Heel frustrerend. Ook vandaag weer een kampeerder met een hond in de fietsenstalling.

Maandag 6 mei

Eerste dag dat het niet vol is in de herberg. 3 tentjes op de Plaza de los infantes, ziet er wel gezellig uit. Veel contacten met pelgrims zijn zeer interessant en inspirerend. Eindelijk buiten kunnen zitten op het terras bij Casa Sabina. Weer een kampeerder met hond. Verschillende complimenten ontvangen van pelgrims voor het mooie werk dat we samen hier doen. Erg aardig om te horen!

Sinds de komst van een bus vol met luidruchtige en lastige Italianen gisteren is het moeilijk het beeld vast te houden van een pelgrim in stilte en alleen op weg naar Santiago de Compostela.

Hoe verstandig (of romantisch) is het, als je 5 dagen getrouwd bent, om samen de Camino te gaan doen?! Als laatste: bedjes schuieren is pure meditatie. Je schuiert dus je bent in trance.

Dinsdag 7 mei

Vandaag was een bijzondere dag: We kregen bezoek van 2 ruiters die 4 paarden bij zich hadden. Twee om op te rijden en twee die als lastdieren dienst deden. Fransen die onderweg waren van Lissabon naar Bourges in Frankrijk. Het was dus druk op het paardenweitje. De tenten van de heren stonden in de inham tussen de kerk en de wasserij. De paarden droegen hun eigen gevangenis: een stapel palen om hun wei te begrenzen.

Don Valentin heeft ons rondgeleid in de kerk met als kers op de taart de beklimming van de toren. We mochten zelfs de klokken luiden. Tot slot van de excursie fluisterde Don Valentin dat we een Patxarán gingen drinken op zijn kamer. Aldus geschiedde.

Vandaag hebben we voor het eerst het kleursysteem gebruikt: Perfect.

Aandachtspunt: de vilten van het zitje op de 3^e etage zijn versleten. Er zijn per ongeluk een paar krassen op de vloer gekomen. Verder hebben we het heel gezellig met elkaar.

Woensdag 8 mei

Vandaag woensdag een regenachtige dag, dus alle pelgrims komen tegelijk aan in de herberg. De Kleurtjes komen goed van pas. De enige moeilijkheid was: hoe maken we pelgrims uit Korea duidelijk dat ze in de keuken of verder op in de gang kunnen wachten en dat wij ze dan roepen?

Bij onze dagelijkse evaluatie hebben we nu afgesproken dat iedereen in de gang bij de keuken moet wachten, zodat we bij de deur wat meer ruimte krijgen.

Deze avond hadden we de noodbedden niet nodig. Een rustige avond op een dronken pelgrim na, die de

sluitingstijd niet in de gaten had. De gereserveerde bedden geven nogal eens frustratie. Een Belg, die van huis uit gelopen kwam en geen bed meer had, vond dat hij er wel recht op had. En dat mensen die met de bus kwamen of vanuit Saint-Jean-Pied-de-Port maar doorgestuurd moesten worden. Hij zou wel terugkomen voor een noodbed. We hebben hem niet meer gezien.

Enige tegenvaller deze dag: AJAX verloor.

Donderdag 9 mei

D

eze dag hebben we weer alle kleuren van de bordjes gebruikt. Als we om 14:00 uur terug komen Van de lunch staan er meestal wel zo'n 20 à 40 pelgrims, die al in zijn ingecheckt (met bednummer), te wachten in de hal, in de gang of buiten. Dwars daar doorheen lopen of staan dan pelgrims die nog langs de receptie moeten om in te checken. Om de routing te verbeteren hebben we nu besloten om de pelgrims met bednummer via de lange gang richting wasserij naar de slaapzalen te laten lopen. Het grote voordeel daarvan is dat voorkomen wordt dat die pelgrims via deur naar de receptie naar de slaapzalen gaan en dat iedere pelgrim langs de keuken, de eetzaal, de bibliotheek en het bord naar de wasserij moet lopen en zo kennis maakt met de gehele beneden verdieping. Voorwaarde is wel dat er tenminste 3, liefst 4 Hospitaleros bij de ingang staan. 1 Hospitalero bij de entree deur, 1 Hospitalero bij de WC/schoenenruimte, 1 Hospitalero deelt de gekleurde bordjes uit en 1 Hospitalero is beschikbaar om bagage op te halen en/of fietsers te ontvangen.

Vrijdag 10 mei

Het experiment werkte! Vanwege de drukte gaven we de binnenkomende pelgrims kleurenhangertjes en wachtten ze in de gangen, in de eetzaal of buiten tot hun kleur aan de beurt was. Dan naar Marisol en vervolgens rugzak halen, schoenen in de schoenenkamer en via de stenen trap, achter in de gang naar de bedden. Het was daardoor heerlijk rustig bij de Mostrador en de pelgrims liepen elkaar niet in de weg! Ook Marisol vond het een geslaagd experiment.

Een Fransman kreeg het voor elkaar twee porties eten voor de prijs van één uit de automaat te krijgen én hij kreeg ook nog zijn geld terug.

Een van ons kreeg in het hotel € 20,- van de manager, omdat hij de kamerprijzen ging opvragen en haar beloofde dat we de pelgrims naar het hotel zouden doorsturen, zodra de herberg vol was.

We moesten maar iets lekkers bij de koffie nemen, zei de vriendelijke manager.

Om de kraan te laten blijven stromen in de wasruimte kun je die ook met je voorhoofd indrukken.

"Gemakkelijk" bij het spoelen van je was. Tja, en je was vervolgens drogen doe je op de Koreaanse manier. Gewassen kleding aan een lijn; een plekje in de zon zoeken, met tweeën de uiteinde van de lijn vasthouden en wapperen! Wij noemden het maar een "mobiele wasdraad!"

Zaterdag 11 mei

V

anochtend is de moeder van Mieke overleden. Henk en Mieke gaan naar huis. Wij bieden onze oprechte deelneming aan. Deze twee fijne mensen moeten we nu missen.

Resultaat is natuurlijk een herorganiseren van de diensten. Agnes wordt ontheven van wekdiensten. Rudy zal de 2de verdieping alleen doen en Fenny alleen de 3de.

Verder komt ze op het idee de ontbijtdienst door 1 persoon te laten doen. Wordt aanvaard.

Daan geeft aan dat reserveringen op niets slaan. Enerzijds wordt in Saint-Jean-Pied-de-Port aangegeven dat voor Roncesvalles geen reserveringen nodig zijn, omdat 'er altijd plaatsen zijn'. Echter, dagelijks worden er +/- 70 reserveringen verwerkt. Wekt ergernis bij pelgrims zonder reservering die geen bed bemachtigen.

Agnes is, doodgewoon, blij dat alles goed is verlopen en iedereen van goede wil is.....

Zondag 12 mei

Bij de wasserij vinden nog wel eens ongelukjes plaats, waardoor de was niet in de juiste bakjes komt. Een Nederlandse dame had maar 1 paar sokken meegenomen en die was ze nu dus kwijt. Met blote voeten in de schoenen dat kan natuurlijk niet, dus lopen er nu een paar sokken van Jacques naar Santiago ! Opnieuw opmerkelijk veel Zuid-Koreanen vandaag, communicatie verloopt soms moeizaam. Tijdens het werken in de overloop worden we geconfronteerd met een lange processie richting de kerk van gemaskerde mannen in zwarte tunieken en een houten kruis op de rug. Gevolgd door een grote groep mensen. Navraag bij deelnemers naar de betekenis levert het antwoord: "het is traditie dat het hele dorp dit op de 2^e zondag van mei doet". Het "waarom" wisten ze niet te vertellen. Het kwam wel wat macaber over door die zwarte doeken voor het gezicht.

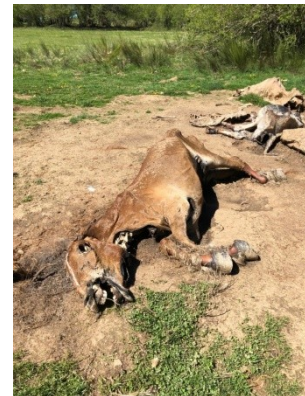
Roncesvalles was die dag overvol met mensen uit de regio.

Hans Perik is gearriveerd en heeft een geluidsinstallatie aangelegd bij de Mostrador. Daarmee kan Marisol groepen toespreken, bijvoorbeeld busreizigers. Ook andere nodige klusjes waren veilig in de handen van "Hans uut Twente".

Maandag 13 mei

Eindelijk een uitstapje gemaakt met ons team, behalve Rudy in verband met vermoeidheidsverschijnselen. Mooie excursie naar de gieren in de omgeving van Burguete, vooral de voerplaats met kadavers van koeien en paarden was zeer indrukwekkend!

Verder een rustige dag in de Albergue na de hectiek van de afgelopen dagen. Frustratie over de wasserette. Bij grote drukte ontstaat er enige stress. Frustratie is dat er oude en slechte apparatuur staat. De opbrengst is iedere dag behoorlijk en toch dient er gewerkt te worden met slechte apparatuur. De vraag is dan waarom dit niet anders kan.

Dinsdag 14 mei

Mooie pelgrimsverhalen horen bij de Camino:

Vandaag kwamen er een jonge Australiër plus oude Japanse man later op de avond aan bij de herberg. Ze hadden elkaar op de berg ontmoet. De jongen droeg 2 rugzakken. Op zijn borst de zware bagage van de oude man, die vanwege zijn recentelijk gestelde diagnose Parkinson, afscheid nam van zijn "normale" leven met een poging de Camino Frances te lopen. Dit lukte dus eigenlijk niet meer. De zorg van de jongen was ontroerend om te zien!

Laat ik het vandaag ook eens over onszelf hebben. Op 3 mei is ons team gestart met zijn achten. Drie routiniërs en vijf nieuwe Hospitaleros. Door een sterfgeval in de familie moesten Jefe Henk en zijn vrouw Mieke op zaterdag 11 mei met spoed naar Nederland terugkeren. Agnes werd ad hoc benoemd tot inval-Jefe. Toen bleven er 6 teamleden achter: 1 oude gediende en 5 nieuwelingen. Dat is behoorlijk hard werken dus. Gelukkig was de tweede week net ingegaan en waren we aardig ingedraaid. We zijn alle zes uitermate gemotiveerd om onze klus naar behoren te klaren. En dat lukt volgens ons aardig goed. 's Avonds na 10 uur hebben we het goed met elkaar en praten de dag door, lachen veel, voeren af en toe een serieus gesprek en drinken een heerlijke Patxarán.

Woensdag 15 mei

Rudy vond het vandaag een vrij rustige dag. We waren wel vroeg compleet. Een Koreaanse jongen was verwonderd dat zijn gewassen kledij niet aan bed werd gebracht.

En een Engelse vrouw vroeg of we haar wilden bellen als haar was klaar was...Het doel van de Camino voorbij..?

Dick vond het een heel drukke dag. Om 16.00 uur compleet vol. Met als gevolg dat mensen een paar uur moeten wachten op een taxi.

Ikzelf, Fenny, heb genoten van het 2de deel van de historische rondgang door Roncesvalles. Bezoek aan bibliotheek, de Silo met knekels en het Pelgrimskerkje. Met dank aan Don Valentin.

Daan en Jacques hebben o zo, genoten van het jonge gezin met vier kinderen en twee ezels. De herberg is vol, maar gelukkig hebben ze een tipi bij zich, maar de ezel kan er niet in. Het indianenhuis wordt geplaatst op het grasplein. De ezels kunnen er niet bij en belanden in de wei.

Agnes is helemaal blij, als er heel erg laat nog een Braziliaans meisje en een Roemeens echtpaar van de berg afkomen, er nog bedden zijn. Zo zijn deze ook weer te slapen gelegd.

Uit de handtas van een Koreaans meisje werd de bankpas en telefoon gestolen terwijl ze aan het koken was in de keuken.

Donderdag 16 mei

Onze laatste dag was de meest hectische. Het was schitterend weer de gehele dag met als gevolg dat vele pelgrims al vroeg over de berg kwamen. De schoonmaakploeg van de 3^e etage vond een paspoort en een creditcard onder een kussen. Marisol heeft een enveloppe gemaakt en voorzien van een adres wat door de 68 jarige pelgrim uit Rouen telefonisch was doorgegeven en daar zijn de gevonden attributen ingestopt. De transporteur van de bagage zal deze enveloppe op het gewenste adres bezorgen.

Toen we om 14:00 uur terug kwamen van de lunch hadden zich al weer 20 a 30 pelgrims in de hal verzameld, voorzien van onder meer een bednummer. Die zijn snel door ons via de gang langs de keuken en de lift naar hun bedden geweest, zodat er weer ruimte was voor nieuwe binnenkomers. Omstreeks 15:00 uur waren alle bedden (exclusief de gereserveerde bedden) in de Albergue al toegewezen en gingen de eersten naar de Dependencia. Nog voor 15:30 uur hadden we een full house. Daarna zijn met taxi's ongeveer 40 a 60 pelgrims naar elders gebracht, maar omdat het nog 'vroeg' was en mooi weer zijn er ook velen doorgelopen. De permanente drukte geeft wel de indruk dat er een soort 'Survival voor de fittest' gedrag bij de pelgrims ontstaat. Er verscheen ook een Koreaanse reisleidster met 20 paspoorten en Credentials aan de receptie. Sommige pelgrims verwachten dat je als Hospitalero voor hen gaat bellen en/of verwachten gescheiden mannen en

vrouwen slaapzalen. Dat is zeer merkwaardig. Jacques is van mening dat bij een groep van 8 Hospitaleros overwogen kan worden om de Jefe minder als 'meewerkend' voorman te beschouwen, dus zoveel mogelijk van een aantal taken dient te worden vrijgesteld.

En dan wordt het vrijdag 17 mei en zitten onze twee hectische weken (ook al doordat we de tweede week twee van onze groepsgenoten moesten missen) erop! Een bijzondere ervaring!

Periode 6 : vrijdag 17 mei t/m vrijdag 31 mei 2019

Hospitaleros : Helmut Brouwer, Jos van den Ende, Ben Scholten, Mady Buys, Clemens Dirks, Nico Zentveld, Annemarie van Oostrum, Hans Perik, (eerste week)

Aantal pelgrims: 2.896 (2018: 3.115)

v.l.n.r Don Bibiano, Ben, Helmut, Clemens, Jos, Nico, Annemarie, (Paul van Oostrum op bezoek) en Marisol

Vrijdag 17 mei

“Merci aux volontaires qui font un travail formidable!!”

Chris (Pas de Calais)

Na een rustige morgen waarin we door de vorige ploeg geïnstrueerd worden over verschillende werkzaamheden, zoals het schoonmaken (-houden) van de slaapruidtes en hoe de wasserij werkt, begint na 11.00 uur onze eigen shift!

Er zijn al behoorlijk veel pelgrims binnen en hebben zich al ingeschreven, maar mogen nog niet naar de slaapzalen. De vroege en ruime opkomst heeft waarschijnlijk heel veel te maken met het slechte weer regen en kou hebben de overhand, waardoor men snel binnen wil zijn. Nico en ik (Clemens) staan bij de ingang om iedereen te ontvangen en wegwijs te maken, maar het kost ons zeker een klein half uur, voordat we een geolied geheel ontwikkeld hebben.

Op het einde van de dag, als de “gewone” pelgrims binnen zijn, wordt het nog even druk als er een hele bus met Spanjaarden aan komt zetten. Zij hebben wel al bedden gereserveerd. De meeste mensen zijn vriendelijk en blij uit de kou te zijn. Eén keer is er een heel agressieve pelgrim die amok maakt met de Hospitaleros, de volgende morgen is hij als één van de eersten vertrokken en heeft hij Nico zelfs vriendelijk een hand gegeven. Anne-Marie en Mady storten zich op de wasserij en krijgen de drukste dag ooit. Vanwege de regen willen alle pelgrims hun kleren wassen en drogen. Mandje na mandje gaan door hun handen. In de gehele ruimte druipt het vocht langs de muren.

Aan het eind van de middag worden zij bijgestaan door Ben en mij en tot na 22.00 uur zijn we bezig om alles schoon en droog te krijgen. Morgen willen ze het iets strenger aanpakken: géén Peregrinos in de ruimte, mits ze een handwasje zelf willen doen en hetzelfde-je-kleren-drogen brengen we naar

een andere ruimte over. Omdat er ook gedacht wordt aan de innerlijke mens, is Jos gepromoveerd tot onze kok. Hij zorgt ervoor dat we op tijd koffie, thee, lunch en verdere versnaperingen krijgen. Dat doet ons goed. Wel mist hij een beetje het contact met de pelgrims. Dat gaan we de komende dagen ook wel oplossen.

Overall tussendoor komen we Hans tegen, die voortdurend bezig is met kleine klusjes en reparaties. Zonder hem zou waarschijnlijk alles snel stilstaan. Waar nodig helpt hij ook nog bij diegene die het even nodig heeft. Moe maar voldaan sluiten we onder toezicht van onze Jefe, Helmut, de dag met de evaluatieronde en daarna een lekker wijntje.

Zaterdag 18 mei

"Looking forward to a good night sleep after a great first day". Katie Ireland

5.30 uur opstaan !! Hans legt ons uit welke deuren er open moeten, hoe de geluidsinstallatie werkt en de verlichting aangaat. Om kwart voor zes zetten we de nieuwe installatie aan, zodat op elke etage op alle slaapruides er Gregoriaanse muziek klinkt om de pelgrims wakker te maken. Een om te zeggen dat hij zijn jas heeft laten liggen in een herberg in Saint Jean-Pied-de-Port . Hij weet alleen nog maar het nummer. "Kan ik een taxi bellen om mijn jas te gaan halen?" vraagt de jongen. Het blijkt dat de herberg gesloten is (en voorlopig even gesloten blijft). Heel toevallig zit er aan de overkant het bedrijf dat altijd de bagage van de pelgrim naar Roncesvalles brengt. De chauffeur zal de volgende morgen als de herberg weer open is, de jas ophalen (als die er nog is?) en de jas naar Roncesvalles te brengen. Nu maar afwachten of dat lukt.

Het blijft de hele dag erg rustig. Geen grote aantallen pelgrims tegelijkertijd. Ook in de wasserij loopt het niet vast. Wel zullen er uiteindelijk 241 pelgrims bij ons slapen.

Die avond kijken we samen naar het Songfestival. Het is echt hilarisch als je gaat kijken met een groep waarvan de helft helemaal idolaat is terwijl de andere helft er niets aan vindt. Maar we lachen ons rot. Gaat Nederland het winnen? Duncan Laurence met Arcade? Het wordt te laat om op de uitslag te wachten.

Zondag 19 mei

"Por aqui paso un riojano del mundo, repetir por cuarta vez el camino es de las netores cosas de mi vida. Bueno, si no nos vemos más, ya nos hemos visto Bastante!" Goyo-Espagne

Het weer is wéér slecht. Veel regen en erg koud. Ik ben benieuwd hoe de nieuwe pelgrims vanmiddag aan zullen komen. Om acht uur hebben we bijna alle pelgrims weer buiten de deur gekregen. Alleen de jongen die op zijn jas zit te wachten. Helaas voor hem komt het transport pas om 12 uur. En dan nog is het de vraag of zijn jas wel meekomt van

over de Pyreneeën. Ik schuier de bedden op de derde etage. Dat is voorlopig mijn taak. Niet zo lastig als op de 1ste en 2de etage, want daar hebben ze stapelbedden en hier lekker niet. Daar staat dan wel tegenover dat ik het alleen moet doen en de anderen zijn met z'n tweeën bezig. Na 12 uur komt het transport met de koffers aan, maar helaas geen jas voor de arme jongen die nog steeds zit te wachten. Hij besluit door te gaan naar de volgende overnachtingsplaats, want misschien komt de jas morgen wel mee. We wensen hem veel geluk. Na de lunch komen ze aan. Velen koud en nat en moe en..... vul maar in hoe je je kunt voelen om met dit weer over de hoge berg te moeten klauteren. Op

een gegeven moment komt de vrijwillige brandweer uit Burguete met een meisje dat behoorlijk onderkoeld is. We leggen haar met vijf warme dekens op bed. Gelukkig komt ze weer langzaam op temperatuur. Door de regen hebben we problemen met kletsnat geld, bijna onleesbaar geworden paspoorten en uitgelopen stempels op de Credentials. Al gauw zijn we door de stapel kranten, nodig om de schoenen enigszins te drogen, heen. Aan het eind van de middag komt er vanuit La Posada een processie richting de kerk met mensen die allemaal het Romeria-kruis dragen. **Filmpje** (zie de

koppeling) . IMG_1361.MOV Het duurt even voordat ik doorheb dat ik niet de juiste knop heb ingedrukt om een filmpje te maken. Het eerste stukje staat er dus niet op, Wel heb ik een redelijke indruk van de processie en ben ik ook onder de indruk. In de wasserij is het weer een drukte van jewelste. Tot laat ,na 10 uur zijn Mady en Anne-Marie nog bezig. De diehards !!!!

Maandag 20 mei

“Ma rutt u cazz sto`convent, le monoc e sta music d`merd a prima mattin”. Pigghiatv. Ngoc. Roby e Lucy.

Het is een rustige dag, het weer is mooi . Zelfs gaat de zon schijnen.De pelgrims komen zeer verspreid binnen druppelen, echter met vele druppels krijg je het glas wel vol hoor. Een man uit Londen zit buiten de kerk en andere gebouwen te tekenen. Later gaat er ook nog een kleurtje over. Ons advies die mooie prenten te verkopen, slaat hij resoluut weg. Hij maakt dit voor zichzelf. In plaats van foto's.

En met zo'n mooi weer wordt het in de wasserij direct veel rustiger. Hè hè. Om 21.00 uur komen er twee oude dames aankloppen. Doodmoe maar (weer) blij dat ze er zijn. Ze zijn 14 uur!!!! onderweg geweest. Het laatste stuk vonden ze wel erg steil en glibberig. MAAR ZE ZIJN ER!! Vandaag: 217 pelgrims gelukkig gemaakt met een bed. ! Volle bak dus, Helaas hebben we er een aantal met de taxi door moeten sturen. Daar zijn ze uiteindelijk ook gelukkig in bed gedoken.

Dinsdag 21 mei

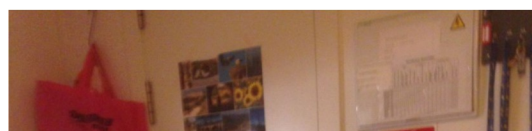
“Thank you for the comfort!” Brooke St. Brooke Storny + Eric Zachanouich The Winnipeg Honeyymooners!

Er wordt een heer binnen gebracht die door vermoeidheid last van zijn hart heeft. Snel wordt hij doorgestuurd naar de dokter in Burguete. Na de behandeling keert hij weer terug en brengt bij ons de nacht door. Later komt er een vrouw, eigenlijk nog een meisje, met shin-splint in haar been. Met dit spier-ongemak wordt haar op het hart gedrukt om een tijd rust te nemen. Ze besluit om met een taxi naar Espinal te gaan waar ze in een Hostel een week mag blijven. Ze is beslist van plan om de tocht daarna af te maken. Voor de derde dag zijn alle bedden weer vergeven. Hoeveel Peregrinos gaan er dit jaar uiteindelijk naar Santiago? De laatste drie jonge mannen moeten we doorsturen. Een taxi bellen lukt niet en uiteindelijk brengt Helmut ze naar de camping in Burguete.

Woensdag 22 mei

“Merci pour Lácceyil, suoer les benevols qui s`occupent de cet endroit,” Bernadette, France

Een erg rustig dagje, de zon schijnt en de pelgrims gaan en komen vrolijk in en uit. Buiten praten we met een pelgrim die hier al eerder geweest was. Toentertijd was er een Hospitalero die de mensen wakker zong met een gitaar en een lied. Bij een jonge dame zong hij het lied “Wake up, little Suzi “ De man had de muziek opgenomen en hij vond dat zo charmant dat hij het nu als

ringtoon van zijn wekker op zijn mobiel heeft. Op het p
pelgrims. Deze avond is er taart ter ere van de 45 bruid
L.Z.H.L in de G. toe en genieten van de taart.

Donderdag 23 mei

*"We traveled 5.000 miles just to hike the Camino! Thank you
Love-Turtl Clan*

Heel vroeg reist Hans terug naar Nederland. Onder mijn slaapkamerdaan hoor ik hem praten, en zie ik hem weggrijden, uitgezwaaid door Mady onder een paraplu. Het is 's morgens druk in de Mostrador. Omdat het regent verkopen we heel veel regencapes. Toch is de stemming opgewekt. Gisteren werd er een nieuwe centrifuge gebracht, HOERA, maar vandaag blijkt dat hij niet werkt en dus teruggestuurd moet worden. BOE!

Vrijdag 24 mei

"Gie stots due anni fè e léaaoglienze é sempe altime peccods che pieve." Babriel Leeg B6 (1)

Een Zweedse pelgrim meldt dat er een pakje niet is aangekomen met het transport. Er zou een wit tasje bij moeten zijn met zijn camera. Hij maakt flink amok met Marisol, die dat niet wil laten gebeuren. Uiteindelijk bindt de man in, als blijkt dat zijn witte tas "gewoon" in zijn rugzak zit. Hij biedt zijn verontschuldiging aan. Naderhand blijkt dat hij zijn afspraken weer niet nakomt en ook nog een medepelgrim die hem geholpen heeft, belazert. Jammer dat er toch ook zulke mensen tussen de pelgrims zitten. Dat komt het imago van de pelgrims niet ten goede. Een Aziatisch meisje mist ook een pakketje dat met de post aan moet komen. Uiteindelijk is dat ook opgelost. Weer iets anders: Een Amerikaanse heeft haar portemonnee laten liggen. Marisol gaat die doorsturen naar een tante in Pamplona. In de wasserij werken vandaag Ben en Nico samen in goede harmonie, zij vinden daar, ondanks het buffelen, toch nog tijd om samen met de pelgrims te kletsen. Er komt een Engelssprekende man hinkend binnen. Hij is net 500 m tevoren flink gevallen, zit met een van pijn verkrampd gezicht op de bank en vraagt om een dokter. Na 112 gebeld te hebben brengt Helmut hem naar de EHBO-post in Burguete. Later wordt de man verder vervoerd naar het Hospitaal van Navarra voor extra onderzoek. Niet zeker is of zijn been gebroken is.

Zaterdag 25 mei

"Nach einem langen Weg kommt man hieran und Fuhlt sich wohl. Gut organisiert und wirklich zur Rast einladend. Diese Nacht hier hat man sich verdient", Michael, Deutschland

Bericht van Hans:

HALLO ALLEMAAL

IK BEN WEER THUIS, HEB EEN GOEDE REIS GEHAD.

*OVERNACHT IN AUGY WAAR HELMUT, BEN, Mady EN ANNA-MARIE DE GROETEN MOETEN HEBBEN VAN ANNIE EN KEES
JULLIE ALLEMAAL NOGMAALS BEDANKT VOOR DE HELE FIJNE WEEK SAMENWERKEN, HEB VEEL ONDERWEG AAN JULLIE GEDACHT EN WAT*

JULLIE NU AAN HET DOEN ZIJN.

JULLIE ZIJN ALLEMAAL KANJERS.

GROETN UUT ALMELO

HANS UUT TWENTE!!!!!!!!!!

In een betrekkelijke rust vertrekken de pelgrims deze morgen. We komen aan het einde van het verschonon van alle lakens en slopen van de 1ste en 2de etage. Alle bovenmatrassen zijn er af geweest de afgelopen vier dagen en de bovenbedbodems zijn goed schoongemaakt en alles is gecontroleerd op bedwantsen. Morgen beginnen we aan de 3^e verdieping en de Dependance . Zo krijgen we alles op tijd schoon. Er komen twee Russische dames binnen die geen woord over hun eigen grens spreken, of verstaan. Niemand van ons spreekt Russisch !! Gelukkig heb ik op een reis door Rusland twee woorden onthouden. Dwa piva. (= twee bier) dus heb ik de dames met handen en voeten hun

kamer en de restaurants geweest. Weer twee gelukkige pelgrims!!

Op de tweede etage functioneren twee lockers niet naar behoren. Ik ben bezig met reparatie van de eerste als de tweede zich aankondigt. Terug bij de eerste is de man al zelf begonnen met repareren. We zijn er samen goed uitgekomen. Gisteren gaf Hans mij zeer fraaie afstandsbedieningen voor de Velux ramen op de derde verdieping. Na veel gepruts lukt het mij niet goed de ramen in te stellen om ze te bedienen. Na nog eens goed deduceren blijkt gewoon dat de ramen zelf niet elektrisch zijn. Hoe bedenk je zo iets.

Een Canadese vrouw heeft een veel te zware rugzak. Samen me Nico onderzoekt ze wat ze achter zal laten. Er komt een mooi zakmes tevoorschijn. Ze vraagt zich aan wie ze dat nou kan geven. Hier springt Nico dus gelijk bovenop en zegt dat dit wel een fraai cadeautje voor hem is. Zo kom je nog een aan mooie dingen!! Een Duits meisje is onderweg haar beide zolen van haar schoenen verloren. Ze kan hier niets kopen, dus moet ze verder naar bv Pamplona. Daar kan ze nieuwe schoenen kopen en wachten op haar twee pas verworven vriendinnen.

Zondag 26 mei 2019

“Dank voor de gastvrije ontvangst na een mooie en natte 1^e Caminodag. Mooie ontmoetingen. Heerlijk die wasservice” Stef, Nederland

De dag begint in een mineur. Mady heeft besloten niet verder met ons door te gaan. Wij zullen haar danig missen, niet vanwege het werk dat blijft liggen, maar om haar persoontje zelf. Ze gaat te voet verder naar Santiago. We zwaaien haar uit en hopen dat ze onderweg naar Santiago tot rust komt. Buen Camino, Mady! Met rustig droog weer gaan de meeste pelgrims vol goede moed op weg. Anne-Marie heeft vandaag voor het eerst een blaar kunnen prikken. Achteraf blijkt het nog maar een blaar in wording te zijn. Een compeed pleister blijkt voldoende te zijn. Vals alarm dus. Een

Engelsman komt naar Nico en vraagt, fluisterend dicht bij zijn oor opdat niemand het horen kan: “Are we in France or in Spain”?? De vrieskast is ontijds!

Omdat we met een Hospitalero minder zijn, moeten we wat strenger zijn in de wasserij. Tot stipt 18.00 uur Anders krijgen we de was niet meer voor 22.00 uur gewassen-gedroogd-gevouwen. De gevouwen was wordt in de andere kelder gezet en daar kunnen de pelgrims de was ophalen. Dit systeem loopt perfect. Zelf gewassen kleren worden ook daar opgehangen (als het niet buiten kan) en gedroogd. Dus niet meer in de ruimte bij de wasmachines. Alle bedden weer eens vol. Helaas moeten we minstens 16 tot 24 mensen met 3 taxi’s door sturen. Jammer, want er zijn wel drie bedden leeg gebleven, omdat reserveringen niet op zijn komen dagen.

Maandag 27 mei

“What a delightful Place, Buen Camino” Leite Joy, Christchurch, New Zealand.

Vergezeld van de regen gaan de pelgrims, sommigen moedig, sommigen mopperend op weg. De meesten gaan naar Zubiri, een afstand van 22 km, Het moet te doen zijn in 4 uur en 30 minuten. Anderen zijn flinker en lopen verder naar het volgende dorp. Deze morgen, zoals al gezegd, hebben

we de derde etage geheel van schone lakens en slopen voorzien. We liggen goed op schema. Er komt een zieke pelgrim binnen, die over moet geven en behoorlijk beroerd is. We brengen hem naar bed en na een paar uur komt hij weer (redelijk) fris naar beneden. Een andere Nederlandse jongen heeft een teek opgelopen. Nico helpt hem van de teek af, waarna de jongen vraagt of Nico zijn hele rug wil onderzoeken naar teken. Hij heeft verder niets opgelopen. Ik heb veel bordjes met allerlei teksten in alle talen- bestemd voor de pelgrims- vervangen door pictogrammen zonder tekst, opdat iedereen het kan begrijpen. We zullen zien of het gaat werken. Bij de wasserij verdwijnt er geregeld een sok. Annemarie en Ben hadden bedacht om de sokken met een veiligheidsspeld aan elkaar te bevestigen. Deze dag raken we geen sok kwijt. Het helpt dus! Slim bedacht. Er komt een Franse dame met haar moeder in paniek naar de wasserij. Moeder heeft haar horloge in de broekzak laten zitten. Helaas zit de was al in de machine al lekker in het sop. Na afloop blijkt dat het horloge nog wel loopt. De vraag is voor hoe lang als roest gaat optreden.

Dinsdag 28 mei

“Quien Felicitaos por tan excelente trabajo Hermoso Albergue, una experiencia unica, Gracias”

Isa Hollne

AAlweer weer dag zonder echte problemen. Ondanks dat we “maar “ met ons zessen zijn, slagen we er in de boel mooi op orde te hebben. Compliment voor ons zelf. Er blijft nog één echt probleem overeind. De wasserij!!! De apparaten waar wij mee moeten werken vertonen dusdanige gebreken dat goed werken eigenlijk niet mogelijk is . Van de 5 wasmachines draaien er slechts 3, van de drogers werkt slechts de helft, (2 van de 4). Er is een nieuwe centrifuge gebracht die niet werkt. Het duurt 4 dagen voor er een andere nieuwe komt. Op deze wijze doe je de Hospitaleros tekort en ontnem je ze het enthousiasme om door te willen werken. En deze hele opvang van pelgrims en de verzorging van die pelgrim kan slechts functioneren als de vrijwilligers hun werk op een goede manier kunnen doen. Vandaag gaat er een brandalarm af. Twee Hospitaleros rennen al bijna naar hun afdeling om de pelgrims naar buiten te dirigeren. Gelukkig komt Marisol met de mededeling dat dit niet het geluid van het brandalarm is. Het blijkt een diefstalalarm te zijn van een rugzak van één van de pelgrims.

Wij, Hospitaleros, wisten niet hoe het geluid van het brandalarm luidt. Hier blijkt alweer hoe belangrijk het is om op de eerste of uiterlijk de tweede dag met alle aanwezige Hospitaleros een duidelijk brandalarm te oefenen. En dan bedoelen we niet een keer met de brandslang te spuiten of zo, maar dat we het geluid van het alarm kunnen horen en dat er duidelijke afspraken gemaakt worden, hoe we zo snel mogelijk de pelgrims naar buiten krijgen.

Nu wisten we niet wat te doen!!!!!!!!!!!!!! Dit probleem moet duidelijk in de procedure aangepast worden. Er zijn vaak problemen met de lockers: sleutels weg, afbreken van sleutels, vastlopen door rare muntjes. Ook ontbreken er heel veel reservesleutels. Een aandachtspuntje!!!!

Woensdag 29 mei

Félicitation pouer cette belle organisation, les locaux très propre.” Michelle Pananié

De eerste zonnige dag, en het loopt gesmeerd. Vandaag komt Paul van Annemarie vanuit Santiago aan. De evaluatie bestaat eigenlijk alleen uit zijn verhalen. Die horen hier niet thuis, dus er is niets te vermelden.

Donderdag 30 mei

“Excellent stopping point. Have got everything you might need and more, A warm welcome awaits you” Hugo Haelscer, Ireland

Het is uitzonderlijk stil. De zolder (3^e verdieping) is niet eens in gebruik.

Een dame struikelt op weg naar het fietsenhok voor haar bagage en meent haar vinger gebroken te hebben. Gelukkig valt het nog mee en lijkt het op een flinke verstuiking. Paul heeft haar goed verbonden, twee vingers aan elkaar en het gaat goed. Toch schijnt ze later, onnodig, met de auto, naar Burguete te zijn gebracht, waar niets anders geconstateerd wordt.

De nieuwe ploeg is aangekomen. Twee man slapen hier en de rest heeft zich in La Posada genesteld. We zien ze morgen wel.

Ik sluit af met de opmerking dat ik (Clemens) – voor het eerst hier – genoten heb van deze twee weken. De sfeer onder de Hospitaleros is goed. We hebben samen een flinke klus geklaard. Vele pelgrims zijn vanaf Roncesvalles met een tevreden gevoel weer verder getrokken.

Zelf heb ik vanavond op de laatste dag de Eucharistieviering bijgewoond in de kerk. Alle pelgrims hebben de zegen meegekregen voor hun reis naar Santiago. Mooi !!

Periode 7 : Vrijdag 31 mei t/m vrijdag 14 juni 2019
Hospitaleros : An Pikker, Henk Biemans, Donald Ajibola, Coen Voorthuysen, Henny van Vugt, Hans van Vugt, Hans Van Zeijl, Ali Barendregt, Marion van Engelen
Aantal pelgrims: 2.670 (2018: 2.369)

Boven v.l.n.r. Hans van Vugt, Hans van Zeijl, Marisol, Henk Biemans
Onder v.l.n.r. Margreet van Vugt, An Pikker, Ali Barendregt, Marion van Engelen, Donald Ajibola

Vrijdag 31 mei

Uit alle windstreken komen we aan. Marion, An, Hanz en Ali hebben elkaar op woensdag al ontmoet in Parijs, vanwaar ze naar Saint Jean-Pied-de-Port gaan per TGV, om de volgende dag de Pyreneeën over te trekken naar Roncesvalles. Een prachtige tocht. Als we bij La Posada zitten uit te hijgen met een biertje, komen net Henk en Donald de bus uitrollen vanuit Pamplona en later Henny en Hans met de auto. We zijn compleet!

Verder zijn we het er allemaal over eens dat we de balans werk - vrije tijd goed gaan verdelen. Er worden wandelplannen gemaakt, nadat we een efficiënt werkschema op het whiteboard hebben gezet. Henk heeft een paar kilo Marsjes en Snickers meegenomen, en die vinden gretig aftrek bij vermoeide pelgrims die in de rij staan. En bij de Hospitaleros.

Zaterdag 1 juni

An en Hanz hebben ochtenddienst en komen erachter dat er iets niet goed gegaan is. De eerste pelgrim meldt zich dat er geld weg is en op een vreemde plek vinden we een tasje met paspoort en portemonnee van een Braziliaanse dame en een jongedame uit Roemenië meldt dat alleen haar sokken nog in de schoenenruimte zijn en dat haar schoenen verdwenen zijn. Daarna komt er een Amerikaanse pelgrim op leeftijd die bijna al zijn geld kwijt is en een jonge man die zijn telefoon kwijt is, dus in plaats van rustig pelgrims uitzwaaien hebben we al vroeg Marisol en de politie over de vloer en zijn we tot na acht uur bezig om alle pelgrims gerust te stellen en de deur uit te krijgen. Daarna de schoonmaak. Omdat er af en toe een pelgrim uit bed valt, zijn er nu oerdegelijke hekjes op de bovenbedden geplaatst waardoor het schoonhouden en verschonen van de bedden nu een behoorlijk lastige klus is geworden en we moeten even een routine vinden.

Bij de koffie bij Casa Sabina komt de politie langs met foto's van de verdachten van diefstal. Het schijnt een groep 'gitanos' te zijn.

's Middags moeten er pelgrims doorgestuurd worden. De hele avond blijft het onrustig en komen er nog pelgrims binnen. 's Avonds rolt er een Australische vrouw nota bene op haar verjaardag nog van de berg, helemaal in tranen en nadat we haar hebben toegezongen, geven we haar een noodbed. Bij de evaluatie de proef op de som genomen van de bewering dat een bruine banaan met een haardroger weer geel wordt. Resultaat: niet overtuigend, maar wel allemaal slap van de lach. De toon voor het team is gezet. Het wordt gezellig!

Zondag 2 juni

Vandaag moeten er weer mensen doorgestuurd worden helaas. De taxi's staan klaar.

Marion is weer begonnen met de yoga, op het gazon voor de kerk, en deze keer doen An en Henny ook mee. De pelgrims zijn echt heel dankbaar voor het half uurtje ademen en rekken en strekken. Vandaag veel werk gehad aan een man uit Taiwan die zijn rugzak kwijt is maar na een paar telefoontjes wordt het gelukkig opgelost en wordt de rugzak alsnog gebracht.

Een pelgrim komt speciaal naar beneden om de hospitaleros te bedanken voor het mooie werk dat we doen. We horen heel vaak dat mensen blij zijn met de hartelijke ontvangst en de hulp die we bieden als er problemen zijn. Altijd fijn om te horen.

Maandag 3 juni

Hanz heeft een vriend te logeren, Frank, die de Camino per fiets aan het doen is. Het schoonmaken gaat steeds vlotter en 's morgens hebben we tijd voor een brandoefening. In de wasserij heb je vaak meer tijd om een praatje te maken met de pelgrims die een handwas komen doen en die dan heerlijk staan te flodderen en veel water gebruiken. Marion gaat die avond naar de mis, na haar favoriete werkje, het bezorgen aan Don Valentin van de lijst met gearriveerde nationaliteiten voor de mis. De dienst is geheel in het Spaans. Don Bibiano staat te gapen in het midden. Aan de zijkant zit Don Valentin met zijn hoofd in zijn handen, en aan de andere kant staat Don Jesus heen en weer te wiegen Hij ziet er zeer zwak uit, maar blijkt een hele sterke stem te hebben, als hij iets voorzingt. Hij is ook degene die de pelgrims aan het eind toespreekt in allerlei talen. Helaas is alles Koeterwaals. Hij leest dezelfde tekst al zoveel jaren voor, dat het een eigen leven is gaan leiden. Zelfs het Engels is niet te verstaan. Vandaag is het redelijk rustig en hebben we de herberg vol en slechts 11 bedden bezet in de overloop. Het weer is nog steeds mooi en de pelgrims komen dan ook veel meer verspreid binnen zodat er geen lange wachtrijen zijn.

Dinsdag 4 juni

Het is heerlijk weer en iedereen vertrekt opgewekt voor een nieuwe dag op de Camino. Na de lunch lopen Hans en An naar Burguete. Ze zijn om zes uur begonnen en hebben een vrije middag. An weet dat er een mooi weggetje is naar Burguete maar ook dit keer kan ze het niet vinden en zijn ze een poosje aan het zoeken. Ze vinden paarden en koeien op hun pad en moeten uitwijken naar het weiland, uiteindelijk toch maar de bekende weg genomen. Dan begint het te regenen. De laatste pelgrims komen nat binnen en zorgen voor veel was zodat de wasserij overuren draait en pas om tien uur dicht gaat.

Woensdag 5 juni

In de avond mogen we getuige zijn van een huwelijksaanzoek. Voor de deur van de Albergue gaat een Zweed op 1 knie en gelukkig aanvaardt zijn geliefde het aanzoek. 's Nachts veel regen en de verkoop van de poncho's verloopt dan ook prima in de morgen. Na de koffie is het tijd voor de rondleiding door het museum en het klooster door Don Valentin. Hij is een enthousiaste gids en weet veel te vertellen. Voor de nieuwe Hospitaleros is het een openbaring en voor de anderen een hernieuwde kennismaking met de kunstschaten in het museum. Na het middageten staan er al veel koude en natte pelgrims op ons te wachten. Met dit weer over de berg met regen, wind en zelfs sneeuw is geen pretje. In de wasserij is het topdrukte. 82 wasjes! We zijn tot kwart over elf bezig. We ontdekken dat er een huisdier is binnengekomen. Een Santiago kip en volgens drie Spaanse pelgrims zou hij gaan zingen als je op zijn pootje drukt, wat Marion wel wil uitproberen tot groot vermaak van de Spanjaarden. De sfeer in de groep is goed, we hebben ondanks de drukte veel plezier met elkaar en proberen ook tijd te nemen voor onszelf.

Donderdag 6 juni

We raken rond vier uur weer vol. Sommige pelgrims kunnen erg moeilijk doen zoals ook een Spaanse dame die problemen heeft met het haar toegewezen bed. Een andere dame die het allemaal aanhoort, prijst An later voor het getoonde geduld. Maar rust kan je redden en dat is hier ook zo. Om kwart over elf hoort An stemmen onder haar raam en ziet een man naar binnen gaan terwijl ze weet dat de deur op slot zit. Dit is een late pelgrim die per taxi vanuit Pamplona is gekomen en zijn vriend die al in de herberg is, heeft voor hem de deur opengedaan zonder dat we hier iets van weten. Een vreemde situatie.

Vrijdag 7 juni

In de nacht heeft het veel geregend en gewaaid en 's morgens om zes uur is het ook nog nat buiten. Na wat aansporing her en der slagen we erin om toch weer iedereen tegen acht uur buiten te hebben. Een Koreaanse dame is haar slipje kwijt dat weer gevonden wordt in de schone was van een andere pelgrim. Zij is helemaal gelukkig en kan vertrekken met slipje. Een paar sokken hebben minder geluk en blijven eenzaam achter op de balie. Op de derde verdieping lopen we vertraging op omdat een Nederlandse mevrouw problemen heeft met haar telefoon. Donald kan haar gelukkig helpen maar daarna is om hem te helpen bijna de hele groep aan het soppen op de derde verdieping om toch op tijd te zijn voor de koffie van elf uur. Ook vandaag zijn alle bedden bezet en moeten we mensen doorsturen.

Zaterdag 8 juni

V

rijdagavond komt het bericht binnen dat een dame 112 heeft gebeld, vanaf de berg. Het is koud en het regent en we hopen dat de Bomberos haar kunnen vinden. Maar de volgende ochtend is er nog geen spoor. Ali, Henny en Marion maken een prachtige wandeling via Ibaneta naar Col Lepoeder. Een hele klim, met prachtig uitzicht op Roncesvalles onderweg. De Guardia Civil komt wel drie keer voorbij en twee helikopters kammen de heuvels uit. We nemen aan dat de vrouw nog steeds niet gevonden is. Het ziet er slecht uit.

's Middags komt het verlossende nieuws dat niet alleen de vrouw is gevonden, maar dat ze 's avonds nog is aangekomen in een hotel, en heeft vergeten de Bomberos te laten weten dat ze veilig en ok is. Later wordt het nog erger, als we horen dat ze in Hotel Roncesvalles heeft geslapen, tegenover onze Albergue! Een vrouw is haar tas met telefoon kwijt. Haar vriendin die terug is gegaan naar Saint Jean heeft deze per ongeluk meegenomen.

Na een aantal telefoontjes komt er bericht dat de telefoon morgen met de "Donkey", zo noemen de Koreanen Bourricot, mee komt naar Roncesvalles. Ook vandaag is de herberg vol, op een paar reserveringen na, die niet zijn op komen dagen, terwijl we een aantal late pelgrims hebben moeten doorsturen en dat is dan wel zuur.

Om beurten kunnen we een gedeelte van de mis bijwonen, waar een koor de Missa Perosi ten gehore brengt.

Zondag 9 juni

Pentecost, Pinksteren vandaag. Voor ons een feestdag, voor de Spanjaarden niets anders dan anders. Wel om 11.00 uur een dienst in de kapel met vooraf een processie. Zondagmiddag vult de binnenplaats zich na afloop van de dienst met kerkgangers die stokbrood en drinken krijgen aangereikt. De zonnige omstandigheden maken het voor iedereen tot een waar feest. Ali en Marion hebben 's morgens vroege dienst. Pelgrims wekken en vroege vertrekkers uitzwaaien met een welgemeend "Buen Camino". Voordeel is dat na de schoonmaak van de slaapafdeling voor hen de vrijheid lonkt tot 's middags vijf uur. De dames willen wandelen in de mooie natuur van Roncesvalles. Bij thuiskomst zien zij er erg vermoeid uit. Wat blijkt, zij hebben een record gebroken. Met een gemiddelde van 4,2 km p/uur, een stijging van 1000m en een afstand van 23,45 km zijn zij tot de bodem gegaan. Een gescheurde trui en prikkeldraad afdrukken zijn bewijzen van een ongelooflijke prestatie.

Het is koud en er wordt veel om dekens gevraagd. Helaas hebben wij er slechts enkele. Wel kan men een slaapzak kopen maar dat wordt voor de meesten te duur. Bericht komt binnen dat er een vrouw in de afdaling naar het klooster onderuit is gegaan en haar heup of enkel heeft bezeerd. Spoedige hulp is gewenst. An en Hans nemen poolshoogte en vinden de gevallen vrouw al snel. Met veel steun weet zij naar beneden te komen, maar het is duidelijk dat zij haar einddoel niet kan halen. Een taxi brengt haar naar de dokter. Een omhelzing voor An en met "you are my angel" voor mij nemen wij afscheid. Het is nu druk bij de inschrijving en er is veel vraag naar wandelstokken rugzakken enz enz.

Niet iedere pelgrim begrijpt waar wij mee bezig zijn nl. helpen daar waar dat nodig is. Sommigen zijn echt onhebbelijk wat veel veerkracht, inleving en geduld van ons allemaal vraagt. Het lukt ons steeds weer de rust te bewaren en met een glimlach de pelgrim een slaapplek aan te bieden. De vragen die de pelgrim heeft zijn veelzijdig. Zo dacht een pelgrim dat het slot van zijn locker kapot was. Het probleem blijkt mee te vallen. Met de inworp van een euro in de gleuf blijkt "de reparatie" te zijn

voltooid. Wij hebben er met elkaar weer een bijzondere dag van gemaakt.

Maandag 10 juni

De dag begint met regen dus hebben de pelgrims weinig trek om vroeg uit de veren te komen. Helaas wordt het pas na het middaguur droog. Het is ook niet warm (10 graden).

De matrasbeschermers van de Dependencia (niet gebruikt vannacht) gaan al vroeg de wasmachine in want die moeten vanmiddag nog op de bedden. Al bij het ontbijt de gebruikelijke onderbroekenlol ook op deze Black Monday van Equipo Siete.

Dan aan de slag want we drinken om 10:30 al koffie bij Casa Sabina omdat Don Valentin de excursie van vorige week gaat voltooien: Oude herberg, Karoligus knekelhuis, Jacobuskerkje, bibliotheek, bovenetage kerk en klokkentoren. Geweldig! Helaas voor hem schiet de Patxarán er bij in want we moeten naar de lunch. Voor je het weet is het dan weer 2 uur en moeten we er tegenaan, vooral de wasserij krijgt het door de nattigheid zwaar te verduren zodat we tijdelijk geen wasjes meer kunnen aannemen. Ali verwijdert een teek en biedt wat blarenhulp. Verder is er een chronisch kranten tekort voor de schoenen en is de vraag naar dekens extra hoog.

Een fietsende Engelsman komt binnen en meldt dat hij samen met zijn vriend en een Nederlandse vrouw heeft gereserveerd, maar dat de vrouw al voor Valcarlos ademhalingsproblemen heeft gekregen. Als de twee later binnenkomen blijkt dat de eerste man haar tas heeft met paspoort. Na

wat zoekwerk wordt de man opgespoord en worden de drie herenigd. Met veel dank aan ons adres. Ze hebben het gehaald! En de vrouw lijkt haar eerdere probleem overwonnen te hebben. Er wordt heel vaak om dekens gevraagd. Een Fransman beweert dat hij op zijn 'application' (= app) gelezen heeft dat er in deze Albergue dekens worden uitgereikt, en gelooft Marion niet als zij zegt dat er geen dekens zijn in deze herberg. Hij is zo woedend dat er geen land mee te bezeilen valt. Dit zijn typische situaties waar de Hospitalero/a kalm moet blijven en niet meegaan in de soms hoog oplopende emoties. Dit team doet dat goed tot op heden. Hoewel Marion even haar 'cool' kwijtraakte toen er een Milky Way langs haar hoofd zoefde in de Mostrador. 'Not cool'.

Dinsdag 11 juni

Marion en Hans gaan als een speer in de wasserij 's middags. Marion doet de intake, en Hans doet iets achterin, het is niet geheel duidelijk wat, maar zonder er teveel woorden aan vuil te maken worden de wasjes gedaan en de stemming is opperbest. Van een aantal Afrikaans sprekende dames krijgen we later zelfs omhelzingen. (Hans is er dan net even niet). 's Avonds arriveert er een verward uitzierende Franse pelgrima, die niet naar bed wil. Ze is duidelijk psychisch in de war, maar gelukkig blijkt dat ze om 22.00 uur toch naar bed is gegaan. "De Heer heeft vreemde kostgangers". Vandaag is het geen goed weer. De pelgrims die van de berg afkomen, spreken over zware wind, regen, hagel en zelfs sneeuw. Het is erg rustig. We vrezen dat er een opstopping is in Saint Jean-Pied-de-Port, die allemaal morgen gaan vertrekken.

Een pelgrim vertelt tegen Henk dat hij op zoek is naar een vrouw die er net zo uitziet 'comme vous'. Dat blijkt naderhand Henny te zijn.

Hanz mag nog een fietsende vrouw ontvangen, die al vanuit Nederland gefietst heeft, maar na de overtocht over de Pyreneeën huilend in zijn armen valt. Van de emoties. Hanz houdt het zelf ook niet droog. Ze komt er wel van bij, en verder is alles ok met haar. We vullen de Albergue slechts tot nummer 255. Ongehoord rustig is het. En koud. 3 graden. Brrr.

Woensdag 12 juni

De dag begint koud, nog steeds slechts 3 graden, maar geen regen, zelfs een heldere lucht! Na het ontbijt snel aan de slag, want vandaag staat het uitje gepland. Wat een mazzel dat de derde verdieping en de Overloop gisteren leeg zijn gebleven! Om 10 uur staat Javi met zijn busje op ons te wachten. En in La Posada staat de picknick op tafel. Het is niet doorgelopen dat we hebben bedoeld om hem mee te nemen... De tocht gaat eerst naar het dorp van Javi, aan het stuwmeer. Het oude dorp ligt vlak voor het nieuwe, maar is onzichtbaar. Het staat onder water. Een vreemd idee, dat je op die manier op je oude dorp neerkijkt. We gaan de vale gieren voederen, en het vlees gaat mee achterin. Neuzen dicht dus. Helaas hebben de gieren net gegeten of vertrouwen ons niet, want slechts 1 exemplaar cirkelt wat rond. Dus verder met de bus, naar een prachtig 13e eeuwse kerkje, en daarna het 'Mirador', uitzichtpunt, boven op een rots. Zelfs Hans waagt zich tot aan de top. Goed gedaan! Op een ander mooi punt wordt de picknick gegeten, met wijn en wind, zodat het brood van Donald in Marion's ogen waait. De 'Fabrica de Armas de Orbaizeta', de oude munitiefabriek, blijkt een antiek complex te zijn, onder restauratie, waar vroeger een hele gemeenschap heeft geleefd. Er is een school, groentetuinen, ziekenhuisje, enz. Het ligt prachtig in de groene vallei. Javi heeft een prachtige ochtend voor ons georganiseerd, iedereen waardeert het zeer.

De middag verloopt rustig, wederom niet al te veel pelgrims.

's Avonds bedenken we voor het slapen gaan, om een uur of elf, nog even naar buiten te lopen en terwijl we bij de kerk lopen, komt er nog een zeer late pelgrima aan. We hadden wel gezien dat er nog een koffer niet was opgehaald en vroegen ons al af of we daar nog iets mee moesten. De vrouw is doodmoe en heel erg opgelucht dat ze door zoveel mensen wordt opgevangen. We nemen haar mee naar binnen en geven haar een bed op de derde verdieping, zodat we niet te veel mensen hoeven te storen.

Donderdag 13 juni

Vandaag zijn we al bezig met ons vertrek morgen. We dweilen de slaapzalen, doen de plinten en vensterbanken, soppen de keukens en pakken onze koffers al grotendeels in. Ook vandaag is de herberg niet vol, we hebben 164 pelgrims in huis en hoeven de overloop niet te gebruiken. Dat scheelt morgen in de schoonmaak. In totaal hebben we 2.670 pelgrims ontvangen en weer uitgezwaaid, veel complimenten gekregen voor de mooie schone herberg en de gastvrijheid en behulpzaamheid van de hospitaleros.

We hebben heerlijk gewerkt met ons team, veel gelachen en mooie gesprekken gehad. De sfeer onderling was heel goed, iedereen stond voor elkaar klaar als dat nodig was. We hebben allemaal de kans gekregen om een wandeling te maken of een andere invulling te geven op de vrije middag na het uitzwaaien om zes uur. Ook de samenwerking met Marisol en Juan P was heel goed.

Morgen nog een keer pelgrims uitzwaaien en dan gaat iedereen weer zijns weegs.

Periode 8 : Vrijdag 14 juni t/m vrijdag 28 juni 2019

Hospitaleros : Wil Matti, Jos Dooremaal, Ineke Blanker, Ellen de Vries, Riek van Koevorden, Ria Meutstege, Hans Olthof, Marion van Wingen

Aantal pelgrims: 2.381

(2018: 2.250)

V.l.n.r.: Achter: Marion van Wingen, Ellen de Vries, Riek van Koevorden, Wil Matti. Voor: Ineke Blanken, Jos Dooremaal, Ria Meutstege, Hans Olthof

Vrijdag 14 juni

Het hele team is ruim voor de overdracht present. Drie van ons slapen op de derde en de andere vijf zijn met de taxi uit Saint Jean-Pied-de-Port gekomen. Na een soepele en snelle overdracht en een gezamenlijke maaltijd met de twee volledige teams kunnen we aan de slag. Even wennen, maar alles voelt weer als vanouds. De pelgrims stromen de hele middag gestaag binnen, maar het is niet overdreven druk. Uiteindelijk zijn op de derde verdieping nog zo'n 14 plaatsen over. Het is redelijk weer en men komt vermoeid, maar voldaan binnen. In de loop van de middag is het met name druk in de wasserij. Door de mist wil men toch graag de was gedroogd hebben.

De Bomberos brengen een Franse mevrouw binnen met een zere knie. De volgende morgen gaat ze proberen hoe ver ze gaat komen. Een aantal mooie gesprekken en nadat de laatste fietsers ook hun bagage binnen hebben gebracht, zitten we even na 22.00 uur aan de evaluatie van de dag.

Zaterdag 15 juni

Paniek, want bij de overloop hangt geen brood voor ons. We halen de kasten al leeg om te zien of we iets anders kunnen eten (pasta, pannenkoeken) en kopen bij La Posada na de lunch een brood. Bij de overdracht hebben wij niet opgepikt dat de bakker het brood in het Colegiata (achter het winkeltje) bezorgt en niet meer bij de Overloop. Gelukkig treffen we Asunta, die weet waar het brood is.

's Middags een gestage stroom pelgrims, die eindigt met hetzelfde aantal als de vorige dag.

Er is een briefje opgehangen dat er maandag van 10.00 tot 14.00 uur geen water is. Dat heeft te maken met de werkzaamheden die gaande zijn. De uitvoerder heeft de garantie gegeven dat er om 14.00 uur weer water is.

Zondag 16 juni

Het is een mooie warme dag. De pelgrims zijn enthousiast over de mooie uitzichten en het heerlijke weer. Een jongen heeft in vier uur vanaf Saint Jean-Pied-de-Port gelopen en zit uren op zijn medepelgrims te wachten. Die zijn niet zo snel.

Hans en Jos hebben de dozen van de fietsen, die toch weer in het ingestorte schuurtje achter de fietsenstalling zijn neergegooid, opgeruimd. Zij constateren dat er een mooie witte auto staat en dat die er zaterdag ook al stond. En ook valt op dat die een Nederlands kenteken heeft. Het blijkt gewoon de auto van Wil te zijn. Die zal er nog wel even staan.

Aan het einde van een mooie dag, waarop ook de Overloop weer in gebruik is, wordt het op de binnenplaats gezellig. Wat begint met een 'harp' (=mondharmonica) spelende Texaan eindigt met een Nederlander op de harp, een Spanjaard met een Ukelele, een dansende Spaanse een extra harmonica en een pelgrimskoortje. De Texaan heeft aan het einde van de avond zijn 'harp' weer terug en gaat verder oefenen.

Maandag 17 juni

WWeer een mooie warme dag. Vandaag wordt aan de waterleiding gewerkt, waardoor er vanaf 10.00 uur geen water is. Ruim voor 13.00 uur hebben we al weer water. Geen enkel probleem dus, zeker niet omdat Casa Sabina wel was aangesloten.

Twee groepen met schoolkinderen hebben een reservering. De hele eerste verdieping en een gedeelte van de tweede nemen ze in beslag. Gevolg is dat de Spanjaarden die met de bus komen in de Overloop worden ondergebracht. Dat levert het nodige gemor op. Ze vinden het niet eerlijk dat mensen met koffers die reserveren voor gaan. Het is echter niet anders. Uiteindelijk blijken ze het nog best gezellig te hebben met elkaar. Wel zijn de ontbijten snel uitverkocht.

Vandaag is Rudy uit België gekomen met zijn mooie slanke witte paard. Het paard staat in de wei

tegenover Pablo. Dat is een goede plek, want in de wei ernaast staan al vier paarden, iets minder slank. De paarden gaan meteen kennis maken met elkaar. Hans weet Rudy 's avonds helemaal blij te maken met informatie over de Camino Primitivo en San Salvador.

De dag eindigt met nog drie overgebleven slaappleatsen en een hele horde scholieren, die om vijf voor 10 hun stempel komen halen. Geeft ook een hoop herrie, maar een uitvallende andere pelgrim en het strenge gezicht van onze Jefe zorgt voor een verder stille nacht.

Dinsdag 18 juni

Dit is een bijzondere dag, want Hans wordt 70. Als cadeau moet hij tot 8.00 uur in bed blijven, waarna we hem in de versierde keuken toezingen. Een fles bubbels van zijn dochter zorgt voor een champagne-ontbijt. 's Avonds doen we een kleine voorstelling voor hem. Van het Colegiata krijgt Hans taart en een fles Patxarán.

Veel pelgrims arriveren tussen 14.00 en 16.00 uur. Dan wordt het een gezellige chaos, maar met de bordjes met kleurtjes werkt het prima. Aan het einde van de middag verschijnt Adriana bij Juan P aan de kist. Ze gaat zich inwerken, want Marisol is deze week vrij en Juan P heeft in het weekend vrij. Adriana komt zaterdag en zondag. Dat Marisol vrij is, is voor ons onverwacht. Raar dat je er bij toeval achter moet komen dat Marisol er zo lang niet is en wie de vervangers zijn.

Het is een aangename zwoele avond, zodat we gezamenlijk op de binnenplaats de laatste pelgrims opwachten. Dat zijn drie late

Spanjaarden met fietsen. Ze hebben telefonisch gemeld dat ze iets later komen, misschien wel 2 minuten na 10 uur. Uiteindelijk zijn ze redelijk op tijd. Ze komen met elektrische fietsen. Die moeten natuurlijk wel in het fietsenhok aan de stroom. Een verdeelstekker en een kleine verbouwing, zodat de kabels lang genoeg zijn en ze zijn tevreden. Tegen 10.00 uur komen ze beneden en zeggen dat ze een probleem hebben, want ze moeten nog eten. Dat wordt iets uit de automaat.

Woensdag 19 juni

Ook vandaag komt de Overloop weer bijna vol. We werken met de portofoon om af te stemmen dat er weer een paar pelgrims op weg zijn. Desondanks buigen de pelgrims linksaf en gaan de kerk in. Dat is natuurlijk niet de bedoeling.

Het is weer gezellig druk, zodat we werken met de bordjes en badges. Soms weten de pelgrims het beter, want als de gele lampjes branden, moet je geen mensen met een groene badge aanspreken dat ze naar binnen kunnen en zeker niet tot twee keer toe. Een wakkere pelgrim blijft keurig zitten. In de avond lijkt het rustig: een Duitser wil eerst de slaapzaal zien, omdat hij snurkt en anderen niet wakker wil houden. Hij blijft niet, maar gaat verder. Een Italiaan denkt dat hij dood gaat door zijn zware rugzak. Hij 36 jaar en zijn moeder heeft voor hem ingepakt. Hij mag niets tekort komen. De volgende morgen helpt Wil met inpakken en er blijft zo'n vijf kilo achter. De grootste verrassing komt omstreeks 21.30 uur. Er blijkt een groep met 19 meisjes uit India te komen, die denken te hebben gereserveerd, maar niet hebben betaald. Er zijn dus geen bedden voor ze gereserveerd en we zitten zo goed als vol. Met wat creatieve oplossingen kunnen we ze allemaal te slapen leggen, maar het is

dan al zo laat, dat ze zonder eten naar bed gaan. Voordat ze de volgende morgen op pad gaan, zorgen we dat ze wat gegeten hebben. Het is een groep meisjes van tussen de 15 en 23 jaar uit Mumbai. Ze laten envelopjes achter met onder andere de volgende informatie:

“Kranti.... stelt meisjes uit de hoerenbuurten in Mumbai in staat om ambassadeurs te worden voor sociale verandering – en geluk! Op die moment werken we met 20 meisjes in de leeftijd van 13 tot 23 jaar, die overlevers zijn van mensenhandel en dochters van sex-werkers van Kamathipura, Inda’s beruchtste hoerenbuurt.”

“In de afgelopen vijf jaar Kranti’s meisjes zijn de eerste meisjes van het red-lightdistrict die in het buitenland zijn gaan studeren, VN-awards hebben gekregen voor hun sociaal juridisch werk, meer dan 25 TED-taks hebben gegeven over de hele wereld en hun eigen voorstelling hebben gespeeld voor een publiek van bijna een miljoen mensen in India, de VS en het Verenigd Koninkrijk. Ze kwamen op de BBC met hun voorstellingen op het Edinburgh-festival vorig jaar. In 2016 werd de alternatieve school van Kranti genomineerd voor de top 10 van de Global Teacher Prize. Op dit moment studeren Kranti-meisjes in het buitenland in Londen, Rome, Chicago, Washington en Los Angeles.”

Na 22.00 uur staan er nog eens drie jonge vrouwen aan de deur. Zij zijn een documentaire aan het maken. Tot slot verschijnt Don Valentin om 22.30 uur aan de deur met nog twee pelgrims uit Zuid-Afrika voor gereserveerde bedden. Hun bagage was niet met het vliegtuig meegekomen. Ze hebben er op gewacht, waardoor ze laat uit Saint Jean-Pied-de-Port vertrokken. Het is een hectische avond, met bijzondere ervaringen.

Donderdag 20 juni

Omdat de avond zo rommelig was en het ’s morgens zal regenen, zijn we allemaal vroeg op. Alles verloopt redelijk soepel. Wil helpt de Italiaan af van zijn bagage-surplus, terwijl Mamma via de telefoon live meekijkt. Voor de groep Indiase meisjes wordt rijst gemaakt en een Belg die buiten bij de fietsenstalling wilde slapen in plaats van in zijn tent meldt zich. Hij heeft niet buiten geslapen, maar bij twee vrouwen. De bewoonsters tegenover de fietsenstalling hebben hem binnengehaald. Op deze miezerige, mistige dag is het erg rustig. De tweede verdieping komt niet vol.

Een Amerikaanse jongen van ongeveer 13 jaar is in de loop van de middag aangekomen en komt na half acht melden dat zijn moeder en zijn jongere zusje nog op de berg zijn en pas over een uur beneden zullen zijn en dan moeten eten. Hij koopt alvast kaartjes voor het eten van half negen. Ze komen laat aan, koud en nat. Na het eten komen ze hijgend om 22.00 uur terug om in te checken. Nog steeds helemaal verkleumd en verward. Er is ook na bagage nagezonden. De moeder blijkt kanker te hebben en de medicijnen zitten in de grote koffer. Ze is nogal verward en nog steeds erg koud. Ze vertelt dat het een vergissing was om te vasten bij zo’n zware tocht. Ze had zich echt op deze zwaarte verkeken. Uiteindelijk ligt de familie in bed.

Vrijdag 21 juni

Opnieuw een koude miezerige dag. De Amerikaanse vrouw is de hele ochtend paniekerig bezig om te kijken waar ze voor de volgende nacht kan reserveren. Lastig want de telefoonverbinding is slecht. Om acht uur besluit ze de bagage naar Burguete te sturen en daar vandaag rust te nemen en te bepalen hoe verder te gaan.

Weer is het aantal pelgrims beperkt en loopt alles rustig door. Drie Duitse vrouwen willen eerst weten hoe de slaapzaal eruit ziet en hoe ze komen te slapen. Na wat overleg wagen ze het erop, kunnen ze er vast aan wennen dat slapen in een herberg anders is dan in een hotel. Verder is er de verwisseling van de stokken. Degene wiens stokken door een ander zijn meegenomen, wil niet zo maar de achtergebleven andere stokken meenemen. Alhoewel hij die wel mooier vindt dan die van hem zelf. Hij neemt een stok mee naar het eten om te kijken of hij de eigenaar kan vinden en anders gaat hij morgen zijn e-mailadres achterlaten.

Zaterdag 22 juni

In de morgen doen we wat extra werkzaamheden, zoals leegmaken van de afvoerputjes bij de douches, bedbakken uitzuigen en ramen zemen. Een stok voldoet prima om een verstopte WC open te maken.

Het blijkt dat veel pelgrims een dag langer in Saint Jean-Pied-de-Port zijn gebleven vanwege de kou en de regen. Te begrijpen, want vandaag is het mooi warm weer en hebben we de hele middag een lange wachtrij. Alle gekleurde bordjes zijn op enig moment uitgegeven en mensen worden ongeduldig, omdat ze lang moeten wachten. Uiteindelijk lost zich dat allemaal weer op en hebben we nog een paar bedden over aan het einde van de dag. Het reservebed 339 geven we uit aan een Italiaan die laat aankomt. Hij is ingenieur van halverwege de dertig, die een spierziekte heeft en daardoor slecht kan lopen. Met twee stokken heeft hij het gered vanuit Saint Jean-Pied-de-Port, maar dat kostte wel een hele dag. De laatste pelgrim is een Braziliaan met heel veel bagage: broden uit Lourdes, pasta en veel water. Tegen 22.00 uur kookt hij nog spaghetti in de magnetron en vertrekt met zijn maaltje naar de Overloop. Daar zit een groepje Spanjaarden gezellig met allerlei lekkernijen.

Een 'slome' fietser kan 's morgens niet weggkomen. Om 8.00 uur is hij nog niet terug van zijn ontbijt en is de locker nog op slot. We laten hem even wachten als hij aanbelt. Pas na half 10 vertrekt hij voor een retourtochtje Saint Jean-Pied-de-Port.

Van de pelgrims horen we dat de ambulance en helikopter zijn uitgerukt, maar iemand toch is overleden. Later horen we dat het een jonge man was.

Zondag 23 juni

Het wordt warm vandaag. De laat gekomen Braziliaan wordt voor de schoonmaak, naakt op een stoel aangetroffen op de Overloop. Hij vindt zijn rugzak te zwaar en wil deze nog met het bagagetransport meegeven, maar daarvoor is het te laat. De transporteur is al geweest. Na de mis van 12 uur wordt Hans al door een Amerikaanse jongeman aangesproken, die alleen maar vragen stelt. Zijn schoenen zijn stuk en hij moet nog beginnen. Tot in de avond komt hij steeds weer een vraag stellen, met twee bijbels en een rozenkrans in zijn handen.

Een oud-Hospitalero zet in de kelder de zaak op stelten. Er deugt niets van hoe we het hier doen: de mensen moeten veel te lang wachten, we moeten om 11.00 uur open, in ploegen gaan eten en hij schaamt zich dat we geen dekens verstrekken. Van al zijn opmerkingen vinden we niets terug in het gastenboek.

Door de transporteur is vanuit een buideltasje met geld, paspoort en bankpasjes van een Amerikaanse vrouw gebracht. Dit is in een herberg onder een bed achtergebleven. We vinden in de documenten een telefoonnummer van een zus. Deze geeft het nummer van de vrouw door, maar er komt geen respons op voicemailberichten. Later vinden we nog een e-mailadres en sturen een e-mail. Ook de gendarmerie in Saint Jean-Pied-de-Port informeren we. Hopelijk gaan we de vrouw nog vinden.

Later in de avond arriveert de jongste pelgrim tot nu toe: 2 jaar oud. Deze heeft een broertje van 4, zijn vader, moeder en opa meegebracht. Met een dubbele wandelwagen zijn ze vanuit Saint Jean-Pied-de-Port gekomen. De ouderen lijken vermoeider dan de kids. Met wat eten uit de automaten gaan ze tevreden slapen op de derde.

Maandag 24 juni

De groep van 15 Nederlandse vrouwen die met Gerry de Groot uit De Noord op Camino is, zijn bij het vertrek enthousiast over het gezang van de nonnen dat uit de kerk komt. Blijkbaar hebben we een mooie CD opgezet. De oogst bij het uitzuigen van de bedbakken is verrassend. Onder bed 104 liggen enkele bankbiljetten, waarschijnlijk al langere tijd. Misschien is niet iedere gemelde diefstal een echte diefstal. De mooiste vragen van vandaag: Waar kan ik een taxi naar het centrum van

Roncesvalles vinden? Waar is de markt voor digitale apparaten? Het weer is goed, bewolkt, maar je voelt dat de hitte eraan komt. In het washok zingt een Koreaan een opera, omdat hij geen geld voor de Donativo heeft en krijgt een staande ovatie, zo mooi. Tegen half acht komen twee vrouwen uitgewoond binnen. De een begint te huilen. We zetten ze op de bank en geven ze een glas water. De meest fitte blijkt de Amerikaanse vrouw te zijn van het buideltasje (foto). Wij zijn blijer dan dat zij is. Ze zijn in Orisson geweest de afgelopen

nacht. Daar hadden ze gehoord dat het tasje naar Roncesvalles was gebracht, daarom wilden ze per se vandaag hier aankomen. Ze krijgen twee bedden op de derde, gaan iets eten en dan slapen. Een kwartier voor sluitingstijd arriveren een vader, moeder en kindje van 3 jaar uit Indonesië. Ze eten nog wat uit de automaat en hebben de laatste twee bedden op de derde. Daarna komen nog twee jongens en na 22.00 uur een Italiaan.

Dinsdag 25 juni

In de morgen vertrekken de twee Amerikaanse dames weer. Na wat aandringen laten ze een tientje achter voor de gemaakte telefoonkosten. Verdere dankbaarheid is niet in geld vertaald.

Het is een saaie dag. Altijd wel wat speciale mensen, zoals een Spanjaard die het een schande vindt dat er geen dekens en lakens te huur zijn (esta loco). Hij gaat een "Recommendacion" schrijven. De score van deze dag 100 beslapen bedden.

Woensdag 26 juni

Op wat dralende Koreanen na, vertrekt men vroeg. Voor 10.00 uur zijn we klaar met de schoonmaak en staan gedoucht klaar voor ons uitje. Met een lunchpakket van Casa Sabina, wat wijn en water gaan we met de taxi op stap tot 14.00 uur. We bezoeken de stuwmeren bij een oude Romaanse kerk en rijden via Garralda en Aribe naar de ruïne van de wapenfabriek uit de 18^e eeuw in Orbaizeta. Op de terugweg picknick langs de rivier bij Orbara. Bij terugkomst wacht ons een verrassing. In de kelder worden stapelbedden naar binnen gebracht. Het blijkt dat daar de komende 6 weken 12 geologen verblijven. Wij wisten van niets en Marisol hoorde dit ook pas op de dag zelf. Communicatie????

Het is hier in de middag boven de 30 graden. De toestroom van pelgrims gaat geleidelijk. In de loop van de middag is er een enge man die erg onsamenhangend spreekt. Hij staat eerst een onderbroek te wassen bij de buitenkraan, dan kijkt hij in de vuilnisbakken, vervolgens wast hij zijn kleren bij de

wasbak en trekt ter plekke achter het gordijn zijn onderbroek uit om die ook te wassen. Met een doekje maakt hij alles schoon. Hetzelfde doekje gebruikt hij achtereenvolgens voor zijn schoenen en zijn gezicht. Toen hij het doekje niet mee mocht nemen werd hij boos. Gelukkig is hij verder gelopen. Donkeyservice horen we dit jaar voor het eerst. Mooi woord voor bagagevervoer.

Een melding van niet werkende lockers. Niets helpt totdat blijkt dat er geen euro in is gestopt. In de middag wil iemand een taxi om naar de supermarkt te gaan. Zelf koken is per slot van rekening goedkoper dan een pelgrimsmenu. De laatste gasten zijn twee families uit IJsland, in totaal 11 personen.

Onze wasploeg is erg voortvarend. Alle kleding die achterblijft wassen ze en leggen ze op de tafel. Verbazingwekkend hoe hoog de omloopsnelheid tegenwoordig is. Zelfs de onderbroek van Jefe belandt op de tafel.

Donderdag 27 juni

Onze laatste volle dag. En het wordt maar warmer en warmer. In de middag loopt de temperatuur op tot boven de 30 graden. Het is weer een vrij rustige dag. De tweede verdieping komt op een bed na vol.

In de avond wordt bij de achterdeur muziek gemaakt. Een fluitist blijkt een vaste bezoeker te zijn. Hij was er 's morgens om 11.00 uur al en zei toen naar Espinal te gaan. De man komt regelmatig bij de herberg. Marisol vertrouwt hem niet. Hij zegt journalist te zijn, en wil steeds voor minder slapen. Meerdere keren hebben pelgrims dingen gemist als hij zich had

vertoond. Marisol informeert de Guardia Civil. Die komen een praatje maken met de man en papieren controleren. Hij vraagt niet om een bed, dus komt niet binnen.

De nieuwe groep Hospitaleros is gearriveerd en slaapt op de warme derde verdieping.

Vrijdag 28 juni

Geen enkel pelgrim meldt zich met verloren geraakte zaken. De Guardia Civil komt om half acht informeren of alles rustig is geweest en wil gemeld hebben als er zaken missen.

Even alles poetsen en dan is het tijd voor de overdracht. We hebben er weer een mooie soepel lopende periode op zitten.

Periode 9 : vrijdag 28 juni t/m vrijdag 12 juli

Hospitaleros : Ria Bindels, Boukje Straatsma, Willy Markese, Daniel de Kramer, Jan van Bruchem, Jacob Hoogendoorn, Anne Heyen, Dirk Reuvekamp

Aantal pelgrims : 2.580 (2018 2.355)

v.l.n.r Willy, Jaap, Jan, Ria, Anne, Daniel, Boukje, Marisol en Dirk

Zaterdag, 29 juni

Uit alle windstreken zijn we gearriveerd: Willy, Jan en Jaap komen met de auto uit Nederland, Daniël al wandelend uit Saint Jean-Pied-de-Port, Ria en Boukje vanuit Los Arcos, Anne vanuit Bilbao. Dirk, die inspringt voor iemand die uitgevallen is, komt met de Flixbus en divers ander vervoer vanuit Nederland en arriveert vrijdagmiddag pas, omdat er door een enorme file op de snelweg zijn hele reisschema in de war raakte. Wij ontmoeten hem tijdens de 'after-work-borrel'. Dan hebben de anderen al hun eerste shift achter de rug, moe maar voldaan en overlopend van de indrukken. Peter Hesseling, voorzitter van ons Genootschap en zijn vrouw Fiet, die helemaal uit Nederland zijn komen fietsen, zijn gezellig aangeschoven. Zij waren op werkbezoek bij de prior en Don Valentin. We houden een rondje 'mooi moment vandaag'. Boukje vat het kenmerkende van alle voorbeelden samen als 'ontmoeting'; ontmoetingen lijken ons inderdaad de meeste voldoening te geven. Anne (ik dus) krijgt de schone taak om een verslag van deze twee weken te maken.

Zaterdag is onze eerste 'echte' Hospitalero-dag.

Telkens twee van ons beginnen om 6, 7 of 8 uur in de ochtend. Daniel en ik kijken of de pelgrims wakker zijn en opstaan, zodat zij op tijd kunnen vertrekken. We hoeven weinig te doen, iedereen gedraagt zich als een modelpelgrim. Om 8 uur gezamenlijk een lekker Willy-ontbijt (betekent: alles erop en eraan) en dan mijn eerste schuier-ervaring.

Zondag, 30 juni

Wat een dag: 25 graden is voorspeld - het wordt toch weer veel warmer. Heel veel behoorlijk vermoeide, zonverbrande en zeer dorstige pelgrims, die voor de inschrijving lang in de rij moeten staan of op de bankjes in de gang moeten zitten.

Tot de grote verbazing van deze onervaren Hospitalera blijven ze bijna allemaal vriendelijk en begripvol en toen een van ons met een schaal vol perzik- en appelstukjes langs de rij loopt tovert dat brede glimlachen op de gezichten.

De bedden zijn alle uitgegeven en de winterherberg wordt verhuurd. Ook die raakt bijna vol. Tegen de avond komt er mist vanaf de berg opzetten en koelt het enorm af - dat slaapt stukken lekkerder.

Helaas raakt ondanks de koelte toch nog een pelgrim oververhit: een zeer boze man komt zich in gebroken Duits beklagen dat in zijn bed in de winterherberg iemand anders is gaan liggen en dat zowel zijn spullen als die van zijn vrouw in het midden van de kamer op een soort hoop zijn gegooid. Wij doen ons best om te de-escaleren.

Gelukkig is het ondertussen bijna tien uur en een paar leeg gebleven gereserveerde bedden mogen bezet worden. Die worden hen aangeboden - maar dat is niet genoeg. Zij blijven klagen en schelden, doen enorm moeilijk bij het inpakken van hun spullen; iedereen in de ruimte is wakker en kijkt met open mond naar het theater. Eindelijk bij hun bedden aangekomen zijn zij nog steeds erg verontwaardigd - ter voorkoming van meer gedoe krijgen zij, naast excuses, hun geld terug.

Ondertussen gebeurt het échte drama van die avond: Jaap struikelt op de trap, loopt toch door, maar staat tot onzer aller verbazing ineens in een grote plas bloed. Hij heeft aan de rand van de trap zijn teen open gehaald - Jaap heeft een jaap!

Hij draagt het als een held, wordt door Daniël en Ria ontsmet en verbonden, ijs erop, paracetamol erin en vroeger dan gebruikelijk naar bed. Morgen zien we verder.

En dan was er ook nog de hond. Meegelopen met diverse pelgrims vanaf Ostabat ligt hij de hele middag en avond voor de deur, het geaai en geknuffel van passerende pelgrims met moeite verdragend. Hopelijk gaat hij morgen verder.

Maandag, 1 juli

De hond is blijkbaar verder gewandeld.

Gelukkig is, dat de jaap van Jaap niet meer zo pijnlijk is. Onze zorgzame Jefe Ria is voor de zekerheid met hem naar de dokter gegaan. En terecht, want de wond is ernstiger dan gedacht: wondranden worden gefatsoeneerd en gehecht en minstens twee dagen niet belasten ... best heftig.

Vandaag is er ander weer. De mist vanaf de berg blijft komen, koel en vochtig. Best lekker vind ik. Minder fijn voor het drogen van de was.

In de wasserij loopt het dus storm. Stapels kratjes, Willy en ik moeten vlot doorwerken (en ondertussen noteren we ook dat het tere bloesje écht niet in de droger mag). Gelukkig komt Jan er als derde bij en loopt alles op rolletjes. Zo fijn, al die blijde pelgrimsgezichten als zij de netjes opgevouwen stapeltjes schone was komen halen.

Er zijn veel kinderen. Ria deelt bananen uit met smileys erop. Hoe leuk is dat!

Daniël heeft een boeiend gesprek met een jongeman, die uit protest zijn US-paspoort verscheurd heeft en nu als stateloze over de wereld zwerft. Bij hoge uitzondering mag hij met toestemming van het klooster zonder papieren blijven slapen.

Het is de eerste keer dat beide herbergen vol zitten, terwijl er nog mensen arriveren. Marisol pakt het kordaat aan: taxi's worden alvast gebeld en bij verschillende herbergen wordt geïnformeerd of er ruimte is.

Vanavond een korte nazit; iedereen is moe, klein wijntje, even napraten en dan lekker in de koele kamer in de slaapzak kruipen.

Dinsdag, 2 juli

Nog een dag in de keuken voor mij. Fijn om te doen - en ik heb ondertussen door dat de 6 uur-collega's wel om 7 uur een kopje thee kunnen gebruiken; daar worden ze blij van.

Het is een koele mistige dag en pelgrims stromen binnen; ook de winterherberg is bijna vol. Net na negen uur 's avonds komt een heel vermoeide Italiaanse jongen binnen, die is erg blij met een van de twee niet bezette gereserveerde bedden. Hij is laat uit Saint Jean Pied-de-Port vertrokken en ook nog verkeerd gelopen. Het komt goed uit dat wij nog soep en brood over hadden.

We willen afsluiten als ineens twee pelgrims voor de deur staan - en ook de allerlaatste bedden nog bezet worden. De ene in huis, de ander in de winterherberg.

Ondertussen zijn drie van ons naar de mis geweest. Don Valentín hield een mooie preek over het loslaten van onze angst. 'Heb vertrouwen en er zal voor je gezorgd worden'. Hij heeft een punt, denk ik!

Woensdag, 3 juli

Mijn eerste vroege dienst: zacht muzikje aan, "alles van het slot af wat er gisteravond op is gegaan" (citaat Willy) - en het licht aan.. Buenos días, Good morning, Bonjour ... sleepy heads en vrolijke gezichten en allen verwachtingsvol: Buen Camino!

Om 8 uur een fijn ontbijt met perfecte eitjes van Dirk en dan weer schuieren, vegen, moppen - en douches en wc's van de winterherberg en de derde verdieping schoonmaken.

Half elf heerlijke koffie bij Sabina. Leuk dat Siham van de bediening onthoudt welke koffie iedereen heeft. Zij wil graag bij de (overigens heerlijke) lunch iedereen bij naam noemen - Boukje is nogal een uitdaging om uit te spreken ... die mag zij Elisabeth noemen.

Jaap moet voor controle naar de dokter in Burguete; zijn teen heelt naar verwachting goed: wat een opluchting.

Ook vandaag weer een hele volle bak, inclusief winterherberg.

Laat in de avond heftig gedoe met vier Libanese vrouwen, die een warrig verhaal hebben over wel of niet in een tent, uiteindelijk toch graag een kamer.

Twee kunnen gelijk naar de winterherberg, de andere twee moeten tot tien voor tien wachten op twee niet gebruikte gereserveerde bedden. Iedereen is tevreden tot blijkt dat de laatste twee niet bereid zijn om 12 euro te betalen, omdat hun vriendinnen voor 8 euro kunnen slapen. Ook een heldere uitleg helpt niet. Zij weigeren 12 euro te betalen en worden vervolgens naar buiten begeleid. Uiteindelijk treffen we ze in hun slaapzak op de banken buiten aan.

De hond, die in het fietsenhok moet slapen, zwijgt na een tijdje ook, althans dat dachten wij: de volgende ochtend blijkt dat hij een paar pelgrims op de eerste verdieping toch steeds wakker heeft geblaft.

Verder veel fijne gesprekken/ontmoetingen - en zelfs de hele boze onbeschofte Spanjaard komt zijn excuses aanbieden, omdat hij écht in het verkeerde bed lag (met leesbril was dat niet gebeurd).

Donderdag, 4 juli

Een dag die weer iets minder druk is: een deel van de derde verdieping wordt bezet en de winterherberg wordt niet gebruikt; even iets meer ademruimte.

En dan is er het paardenmeisje Amandine, die helemaal uit België komt en onderweg is naar Santiago. Dirk trakteert paard en ruiter op een appel.

Willy spekt het Donativo varken door een grote scheur in de broek van een aardige Duitse meneer te repareren. Hij blijkt de leraar van een groep jongens rond de twintig te zijn die samen naar Santiago lopen, Drie van hen zijn Syrische vluchtelingen, die pas een kleine 4 jaar in Duitsland wonen, uitstekend Duits spreken en binnenkort hun 'Abitur' examen doen om te gaan studeren.

Vrijdag 5 juli

Het is een warme dag, dus weer veel vermoeide uitgeputte mensen. Behoorlijk druk, ook de winterherberg wordt weer geopend. De wisseling naar Restaurant La Posada is niet zo'n vooruitgang, blijkt bij deze eerste lunch. Zij hebben het erg druk, het serveren duurt lang, en sommigen van ons vertrekken zonder dessert om niet te laat te komen voor de aflossing van Marisol.

Mooi dat er vandaag de waarschijnlijk jongste pelgrim ooit komt, 3 weken oud, samen met zijn ouders en zijn oom en tante, helemaal uit Argentinië - en hij heet: Santiago.

Zaterdag 6 juli

WWeer een prachtige dag met mist in de ochtend en daarna stralende zon. Veel vrolijke pelgrims, het is niet superdruk. Op de derde etage liggen maar weinig mensen, o.a. een drietal zwaar getatoeëerde forse Amerikaanse mannen, die even schrikken als Willy en ik een avondronde lopen en vlug hun vochtige onderbroeken en shirts van hun bedrand

halen. "Sorry ma'am".

Een pelgrim die om een deken vraagt ' omdat die te zwaar is om in zijn rugzak mee te dragen' krijgt die niet. Willy geeft hem wel een warme trui van de weggeeftafel, maar twijfelt wel of ze niet te streng is. De volgende ochtend blijkt dat hij zijn rugzak sowieso laat vervoeren.

's Avonds weer een fijn 'napraatronde'. Boukje zegt dat ze zo blij is om het feit dat wij helemaal geen bedwantsen hebben gehad. Ria valt haar bij..

Zondag 7 juli

Vanmorgen zijn ze toch aangetroffen, de gevreesde bedbugs. Een jonge vrouw meldt het direct bij de ochtenddienst en na inspectie gaat de hele procedure in werking. Bedden afhalen, matrassen eruit en alles inclusief lattenbodem en alle hoekjes van de bedbak insproeien. Twee compartimenten worden niet verhuurd. Ineens een hele hoop was op zondag.

En dan komt een pelgrim en vertelt dat het plafond op de tweede doorhangt en er water doorheen komt. De ervaren Hospitaleros lijken het niet zo zwaar op te nemen. Er wordt een grote vuilnisbak onder gezet en Marisol zal de loodgieter bestellen. Blijkbaar speelt het probleem van een lek bij de herendouches op de derde al enige jaren.

En alsof dat nog niet genoeg kalamiteiten zijn stoot Jaap zijn zere voet weer tegen een trap. Een hechting scheurt uit, veel pijn en weer naar de dokter in Burguete. Nieuwe instructies: vooral streng rust houden de komende twee dagen!

Het geeft ons de kans om Jaap eens fijn te verwennen..

Nog vierenhalve dag te gaan. Ik ben benieuwd wat wij nog allemaal tegen zullen komen voor wij door groep 10 afgelost worden.

Periode 10 : Vrijdag 12 juli t/m vrijdag 26 juli 2019

Hospitaleros : Piet Verhaaf, Janine Verhaaf, Louis van Dalen, Boy Verhagen, Jos Kloosterman, Harry van der Woerd, Thaddeus Hecker, Josephine Pahlad

Aantal pelgrims: 2.362

(2018: 2.587)

v.l.n.r. Thaddeus , Louis, Marisol, Josephine, Piet, Jos, Boy
zittend: Janine en Harry

Vrijdag 12 juli

Na een prima verzorgde overdracht van periode 9, waarbij aandacht wordt besteed aan de nodige details, gaat de ploeg van periode 10 's middags enthousiast aan de slag. Daarvoor zijn twee Hospitaleros al voortijdig aan de slag gegaan!

De knieval

Vrijdag 12 juli, een stralende dag en alle pelgrims zijn de deur uit. Althans, dat denken we. Er zit nog een dame op een bankje in de gang en er rolt een traan over haar wang.

We doen onze (dankbare) taak en vragen wat er aan de hand is. Deze dame uit Amerika heeft gisteren haar knie 'kapot' gelopen en dusdanig dat zij er niet meer op kan staan. Laat staan lopen. Er zit niets anders op dan dat zij met de taxi naar het volgende dorpje gaat waar vrienden haar verder kunnen helpen.

Taxi bellen dus en afhandelen. Wij hebben er echter niet op gerekend dat het deze dagen feest is in Pamplona (de stieren) en er blijken geen taxi's beschikbaar. Dan de bus die over een kwartiertje vertrekt.

Maar hoe komt deze dame bij de bushalte? Het is niet alleen de knie, maar ook de circa 120 kilogram die zij met zichzelf meedraagt. Een Hospitalero aan elke arm en een derde die de rugzak draagt. Zo gezegd, zo gedaan. Bij elke stap schreeuwt de dame het uit van de pijn, maar wij zetten door.

Ter hoogte van het hotel is het schreeuwen in volle hevigheid gaande en de dienstdoende serveerster komt naar ons toe en vraagt wat er gaande is.

Wij leggen haar uit dat er geen taxi te krijgen is en wij op weg zijn naar de bus. "Wat, geen taxi!" zegt de serveerster en pakt de telefoon en gaat bellen. Binnen een paar seconden heeft zij via haar 'kanalen' een taxi geregeld. Wij, en de Amerikaanse dame, maken een diepe knieval. Na een aantal minuten staat de taxi voor het hotel en vertrekt de dame al zwaaiend naar het volgende dorp. Goed gevoel voor allemaal.

De avond voorafgaand aan de overdracht hebben we de taken voor de eerste dag al globaal verdeeld tijdens het diner, dus ieder weet om 14.00 uur wat hem/haar te doen staat. We staan helemaal klaar voor de horden pelgrims, echter, de eerste uren blijft het rustig. Het is mooi weer, dus de pelgrims blijven nog genieten op de berg.

De hele middag en avond blijft het rustig, op zich heel fijn omdat het inwerken van de nieuwe Hospitaleros daardoor heel soepeltjes verloopt. Aan de andere kant: een beetje meer pelgrims en wat meer roering zou toch wel welkom zijn.

Zaterdag 13 juli

De dag begint al erg vroeg. Om 5 uur hoort Janine een auto en een paar minuten later gaat de buitenbel. Er staat een Italiaans stelletje aan de deur, zij willen naar binnen. Wij weigeren de toegang, erop wijzend dat de herberg om 6 uur opengaat. Ze zijn verontwaardigd: 'Wij hebben een bed en onze rugzakken liggen boven, we zijn even uit geweest en willen nu gaan lopen'.

Waarschijnlijk zijn ze wezen stappen in Pamplona waar de San Fermin feesten nog in volle gang zijn. We zijn onverbiddelijk, de herberg blijft dicht, geen gedoe met wellicht dronken pelgrims die in een slaapzaal vol slapende mensen hun rugzak willen inpakken. We blijven nog even beneden, niet voor niets naar later blijkt, want even later komt een slaperig Italiaans meisje de trap aflopen, telefoon in haar hand. Haar vrienden staan buiten en ze willen erin Ja, dat is ons bekend, maar ze komen er niet in. 'Maar hun rugzakken staan boven'. We maken duidelijk dat zij er wel uit mag, eventueel met die rugzakken, maar dat er tot zes uur niemand inkomt. Teleurgesteld gaat ze weer naar boven, ook de uit hun slaap gewekte Hospitaleros.

Zoals gebruikelijk blijkt dat bepaalde dingen niet functioneren of veranderd zijn; sommige zaken niet erg spannend, andere zaken echter wel. Voor ons niet zo spannend is een lopende kraan bij de damestoiletten op de tweede etage en een verstopt toilet bij het schoenhok. Allemaal gemeld bij Marisol en we wachten af wat eraan gedaan wordt.

Portofoon 1 blijkt niet te functioneren, als we bij portofoon 10 de nul wegdenken is het probleem opgelost.

Erg gevaarlijk is het feit dat de sloten op de achterdeuren op etage 2 en 3 zijn veranderd. Voorheen konden deze deuren zodanig op slot worden gezet dat je altijd van binnen naar buiten kunt bij onraad. Dat blijkt nu opeens niet meer zo te zijn; wanneer wij na de ochtendschoonmaak de deuren hebben afgesloten, en wanneer dan 's middags de tweede en derde etage worden vrijgegeven moeten we er goed aan denken dat we ook altijd de achterdeur van het slot doen zodat mensen bij brand kunnen ontsnappen.

De dag verloopt verder rustig qua aantallen, dat kunnen we soms niet zeggen van het geluidsniveau. Er komt een Spaans gezin met zes jongetjes binnen, zij doen de Camino op de fiets. Een vrolijk span, en vrolijk betekent bij Spanjaarden nu eenmaal een hoog volume. Marisol wordt een beetje gestoord van ze; de vader wil twee kinderen per bed, de kinderen slapen thuis ook bij elkaar, aldus de vader. Marisol is onvermurwbaar, hij moet voor ieder kind een bedbonnetje kopen.

Een andere opmerkelijke pelgrim is een zeer tengere Koreaanse dame die voortdurend angstig en verward kijkend rondloopt, ons tientallen keren vraagt waar het restaurant is, haar ontbijtbonnetje kwijtraakt en op vele manieren onze aandacht nodig heeft (die we natuurlijk wel geven). Omdat de

dame in kwestie ongeveer 1 woord Engels spreekt en Janine wel een paar woorden Koreaans blijft ze de hele dag als een schichtig hondje achter Janine aanlopen.

Bij de evaluatie 's avonds komen we tot de conclusie dat iedereen het naar zijn zin heeft, dat de samenwerking en de sfeer in de groep opperbest is en dat we het nog wel een tijdje met elkaar kunnen uitzingen.

Langzamerhand beginnen we elkaars sterke punten te ontdekken. Zo is Josephine de vrouw van de richeltjes en de randjes: geen stofje ontsnapt aan haar kritische oog. Ook heeft zij een perfecte manier gevonden om de lakens op te vouwen: ze liggen na de was in kaarsrechte stapels waar je een liniaal langs kunt leggen.

Louis is bevorderd tot chef-kok; de eerste avond worden we verrast met een heerlijke tortilla met tomatensalade, zaterdagavond bleek de door hem aangekondigde 'eenvoudige broodmaaltijd' te bestaan uit een drietal overheerlijke salades met stokbrood. Wat een verwennerij!

Thaddeus blijkt wonderwel met wasmachines te kunnen omgaan, iets dat hemzelf nog het meest verbaast en dat wij absoluut geheim moeten houden voor zijn vrouw.

Harry is een ochtendmens en we kunnen hem niet gelukkiger maken dan met de vroege diensten, en daar is een aantal collega-Hospitaleros heel erg blij mee. Verder ziet Harry met zijn speurend oog alles wat niet klopt of niet goed gaat en staat hij te popelen om boefjes te vangen. Maar helaas voor hem (en gelukkig voor de pelgrims) hebben we tot nu toe nog geen gevallen van diefstal ondervonden.

Zondag 14 juli

Het bedden verschonen en uitzuigen van de bedbakken is zaterdag voortvarend ter hand genomen door ons nieuwe Peppie en Kokkie team, ditmaal bestaande uit Piet en Louis. De werkwijze zoals in de instructies aangegeven werkt perfect, en nu het team na twee ochtenden de routine begint te krijgen gaan ze als een tierelier. Inmiddels hebben ze besloten dat ze – behalve de bedbakken – ook alle randen en richels, de kastjes en de stopcontacten uitzuigen.

Mysteryparty

Al een aantal dagen vragen wij ons af wat er toch gaande is in de kelder naast de wasserij. We horen gestommel en af en toe zien we vrolijke meiden met emmertjes en schepjes snel de kelder verlaten. We vragen ons af of er wellicht een strand in de buurt is. Zo af en toe komt er ook een oudere serieus kijkende man de kelder uit en gaat ook op pad.

Gisteravond werd ik aangesproken door een van de meiden die weer terug gaat naar de kelder. Kennelijk ziet zij mijn vragende blik en komt een praatje maken. Zij legt uit dat zij, samen met een aantal anderen, graafwerkzaamheden doen naar overblijfselen uit het verre verleden (zonder de moeilijke termen te gebruiken). Mysterie opgelost.

Het meisje heeft echter wel een andere vraag: of het mogelijk is om een dezer avonden een laundryparty te houden in de wasserij. We gaan het overleggen met de leiding van het klooster.

Maar ik denk het antwoord al te weten. Wellicht een mysteryparty.

Niet veel, maar wel bijzonder

Het aantal pelgrims is niet echt veel. Maar daardoor heb je meer oog voor het aantal dat er wel is. Bijvoorbeeld de vrouw die vandaag aankomt met haar paard en op weg is naar Santiago. Paard met een mooie oranje deken er over in de weide en de vrouw in kwestie in een tentje vlakbij.

Voordat ze hier aankomt heeft ze haar komst al drie dagen lang telefonisch aangekondigd bij Marisol, die daar op haar beurt een beetje knettergek van werd. Ze was vrijdag gaan rijden met auto en paardentrailer vanuit Sevilla, zaterdag belde ze een paar keer dat ze inmiddels in Salamanca was gearriveerd, en zondag belde ze vanuit Zubiri dat ze het niet meer zag zitten om naar Roncesvalles te rijden.

Uiteindelijk na aanwijzingen van Marisol arriveert ze dan op zondag met auto en paard in Roncesvalles. Ze gaat de Camino te paard doen, dat wil zeggen een dag rijden met het paard, in haar volgende stopplaats een wei zoeken voor het paard, met de bus terug naar waar ze vandaan kwam

om haar auto met paardentrailer op te halen. En zo dagelijks tot aan Santiago de Compostela. Ach, waarom zou je makkelijk doen als het moeilijk kan nietwaar?

Of het meisje uit London die met haar fiets aankomt waarvan beide wielen geblokkeerd worden door de remmen. Louis uit de startblokken, met speels gemak beide remmen gemaakt en meisje blij.

Of de Koreaanse dame die opgesloten zit in het toilet en luid roepend om hulp roept. Ja hoor, wie is de reddende engel: Louis met zijn schroevendraaier.

De bankier uit Zwitserland die met 60 kilometer per dag onderweg is naar Santiago.

De twee Amerikaanse dames die in huilen uitbarsten omdat zij overvallen worden door de natuur en schoonheid van de omgeving.

Of Piet die onderweg van de wasserij naar de kamer een sok uit het mandje verliest. En enige tijd daarna een dame uit het niets verschijnt en de sok in het gevonden voorwerpen mandje mikt.

Waarna Janine, die in de balie zit, met verbazing uitroept "Dat is mijn sok!".

En dat alles maakt het voor ons: niet veel, maar wel bijzonder!

Maandag 15 juli

De dag begint vol schrik: een vertrekkende pelgrim meldt dat ze bedwantsen heeft gezien op haar bed, ze zag ze lopen en heeft een exemplaar doodgedrukt waar bloed uit kwam. Zelf heeft ze echter geen beten; al met al een twijfelachtig verhaal. Na het ontbijt wordt het bed en het bijbehorende bovenbed uitgebreid geïnspecteerd; onze bedwantsenspecialisten kunnen echter niets ontdekken. We houden dit bed de komende dagen goed in de gaten.

Don Valentin heeft ons uitgenodigd voor zijn befaamde rondleiding, altijd een bijzondere belevenis voor nieuwe Hospitaleros. Echter: het moet wel in zijn tempo, even zelf iets bekijken of achterblijven is er absoluut niet bij, dan worden we streng tot de orde geroepen. Ondertussen werpt hij blikken van verstandhouding met Janine wanneer de spannende zaken komen: de kaart van Zeeuws Vlaanderen in het museum, het boek van Boerhaave wat trots wordt getoond, en natuurlijk het glaasje Patxarán waarmee hij zijn rondleiding besluit. Ook de Hospitalerokamer in het klooster wordt getoond, wat een luxe is dat! Nu is ons duidelijk waarom sommige mensen altijd in het klooster slapen!

Na drie dagen heerlijk te zijn verrast door lekkere hapjes van chefkok Louis kondigt Jos aan iets te maken. De boodschappen daartoe gaat zij 's morgens wandelend in Burguete halen. We worden hier enorm verwend met zulke fantastische koks die iedere dag hun culinaire creatieve kunsten vertonen. Vandaag is het zomerrooster voor de bezetting van de Mostrador ingegaan: van 10 tot 22 uur is de Mostrador bezet, op een kleine lunchpauze na.

Net tijdens de aankomst van de bus arriveren er twee uitgeputte Amerikaanse dames. Ze zijn erg prikkelbaar, ook omdat ze enige tijd moeten wachten tussen hordes luid kwekkende Spanjaarden alvorens te kunnen inchecken. Wanneer dat eindelijk achter de rug is (en met Adriana bij de Mostrador die Spanjaarden incheckt is het altijd erg gezellig, maar het duurt ook allemaal veel langer dan nodig) en we vertellen dat ze ook nog hun schoenen moeten uitdoen en ook nog drie trappen op naar de derde verdieping storten ze in. Een grote huilbui volgt, dit is teveel. Janine geeft ze een arm, brengt de dames met de lift naar boven en blijft nog even op hun bed met ze praten. Na de uitleg dat het allemaal zo druk en verwarrend was omdat ze net op het verkeerde moment aankwamen, tussen de luid kwekkende Spanjaarden van de bus, kalmeren ze. Een dame is zojuist genezen van kanker, dacht dat het een goed idee was om de Camino te lopen en is duidelijk tegen haar grenzen gelopen. Omdat Marisol er niet is vraagt Adriana aan Boy of hij even het landenbriefje naar de sacristie wil brengen, Boy speelt deze taak weer door naar Janine die voor het eerst van haar leven twee priesters ziet die zich omkleden voor de mis; gelukkig staan ze net niet in hun Jansen en Tilanus.

Er is 's middags een priester uit China gekomen die bij ons slaapt en die graag de mis wil opdragen en net kazuifels aan het passen is.

Dinsdag 16 juli

Het Peppie en Kokkie team heeft het eigen record verbroken. Waren ze zaterdagochtend nog ruim twee uur bezig met het verschonen van 18 bedden, inclusief het uitzuigen van bedbakken, randen, richels, stopcontacten en lockers, nu staat hun record op 1 uur. Hun systeem wordt nog dagelijks geperfectioneerd, wij verwachten dat ze deze taak over een paar dagen in tien minuten kunnen fiksen. Het is natuurlijk wel heel jammer dat het verschonen en bedbakken uitzuigen dan voor deze periode achter de rug is

Daarom hebben Peppie en Kokkie alvast een nieuw project bedacht: zij willen dan de balken op de derde etage goed stofzuigen, en daarvoor zouden ze graag de draagbare stofzuiger willen gebruiken. Tussen Boy en die draagbare stofzuiger blijkt inmiddels een intieme verhouding te zijn ontstaan: hij zuigt er de bovenbedden mee af en krijgt al pretlichtjes in zijn ogen wanneer hij de stofzuiger 's morgens weer kan omsjorren. Om het voor het Peppie en Kokkie team mogelijk te maken die stofzuiger een dag te lenen van Boy stellen wij voor dat Boy eerst een cursus 'omgaan met verlatingsangst' gaat volgen voordat wij hem zijn goede vriend afnemen.

Naar nu blijkt kunnen ook Italiaanse ID kaarten worden ingevoerd in de computer. Juan P. laat het Janine zien. Het is duidelijk, alle gevraagde gegevens kunnen handmatig in de computer worden ingevoerd. Nadeel is dat het inchecken daardoor nog langer gaat duren.

Voor het eerst tijdens onze periode gaat de overloop open. Het heen-en-weer lopen gaat beginnen; het is wel fijn dat we nu de portofoons hebben, dat spaart veel extra loopjes door even aan te kondigen dat er nog een paar pelgrims aankomen. Voor sommige pelgrims is die overloop een enorme tegenvaller, maar als je moe bent is ieder bed goed.

Ons was tijdens de overdracht gemeld dat er archeologen in de Sótano zitten en dat die regelmatig hun was komen brengen. Echter: we waren niet op de hoogte dat ze daarvoor niet hoeven te betalen. Marisol wist het ook niet, maar bij navraag bij Edurne blijkt dat de archeologen inderdaad niet hoeven te betalen. Ze geven overigens wel regelmatig een Donativo, die vanzelfsprekend in dankbaarheid wordt aanvaard.

's Avonds om 8 uur komen er drie Koreanen binnen, van top tot teen ingepakt met hoeden met grote randen, zonneflappen, handschoenen en poncho's tot aan hun enkels (terwijl er geen regendrup is gevallen). Ze spreken (uiteraard zou ik bijna zeggen) nauwelijks een woord Engels, maar weten ons duidelijk te maken dat ze denken dat ze in Espinal zijn. Ze storten bijna in als blijkt dat dat nog 6 km lopen is. Ze zijn 's morgens om 10 uur in Saint Jean-Pied-de-Port gestart, niet handig om dan een reservering te maken in Espinal. Marisol belt een taxi voor ze.

Woensdag 17 juli

De dag begint rustig, maar na een uurtje is 's middags opeens een flinke toeloop en zetten we de kleurenplankjes in. Het is altijd even uitleggen wat de bedoeling is, maar als het eenmaal tot de vermoeide pelgrims doordringt dat ze lekker buiten in het zonnetje kunnen gaan zitten in afwachting van hun beurt zijn ze blij, met als gevolg dat al snel de gang leeg is tot grote vreugde van onze oren. Louis, onze chefkok heeft vanmorgen boodschappen gedaan in Burguete en heeft ons vanavond verrast met een Kroatische schotel met garnalen en ongelooflijk veel knoflook. Het is heerlijk; te betwijfelen valt of de pelgrims die morgenochtend worden uitgezwaaid dat ook zullen vinden, de Hospitaleros zullen een onmiskenbaar geurtje om zich heen verspreiden.

Om dit gerecht te maken heeft hij een pan geleend bij Casa Sabina, en die is hij na afloop, met een schaalpje met dat lekkere gerecht erin, terug gaan brengen samen met Harry.

Don Valentin komt vertellen dat er vanavond, na de mis, een klein

concert wordt gegeven; het is een speciale mis, omdat de Collegiale kerk vandaag 800 jaar oud is. Zijn verzoek of we dat even willen omroepen over de slaapzalen. Dat willen we wel, maar kunnen we dat ook? De microfoon heeft weliswaar een audio-uitgang, alleen ontbreekt het bijbehorende voedingsnoertje. Dat komt in oktober, als Hans weer hier is.

Adriana in de Mostrador moet even zoeken naar de microfoon en dan kunnen we in vier talen omroepen dat er een speciale mis wordt gehouden. Adriana in Spaans en Engels, Janine in Duits en Thad in het Frans. Wat zijn we toch een internationaal stelletje

Jongere lichte

Mooi om te zien dat er pelgrims zijn die ons werk kennelijk zo leuk vinden dat zij zich afvragen waar zij zich kunnen aanmelden. Zo is er het meisje dat graag mee wil helpen om de bakjes met wasgoed naar de bedden te brengen. Lief bedoeld, maar dat gaan we niet doen. Of de jonge man die 's avonds komt vragen waar hij zich in Nederland kan aanmelden. Hij zegt dat hij ziet dat wij zoveel lol in ons werk hebben en goed werk verrichten voor de pelgrims dat hij dit ook wil doen. Kennelijk werkt het zo dat als je uitstraalt dat je plezier in je werk hebt dat dit 'aanslaat' bij de pelgrims en zelfs ook bij het personeel van het klooster en de restaurant.

En helemaal goed om te zien dat het vooral de jongere lichte is die zich wil aansluiten bij de stoet van de Hospitaleros. Tenslotte wordt de stoet van de pelgrims ook steeds jonger.

Donderdag 18 juli

Vanmorgen hebben we onze tweede afspraak met Don Valentin voor het vervolg van de rondleiding. De oude herberg (die golven van dierbare herinneringen bovenbrengt bij Boy, Jos en Thaddeus) en de silo waar de archeologen ons laten zien waar ze mee bezig zijn.

Daarna volgt de rondleiding door de kerk van Santiago, de crypte, de klokkentoren (en natuurlijk zorgt Don Valentin ervoor dat we net boven zijn als de klokken gaan luiden), de kloostergang en vanzelfsprekend de kerk. Daar aangekomen raakt Don Valentin in gesprek met een aantal Franse jongedames, waardoor hij natuurlijk zodanig is afgeleid dat hij de sleutel van de Sacristie aan Thad geeft zodat we zelf even in de Sacristie kunnen kijken. Die kans laten we niet schieten als een stel nieuwsgierige jonge honden openen we de kasten en de laadjes om alles te bekijken. Zo'n kans krijg je als nieuwsgierige Hospitalero natuurlijk nooit meer.

Tijdens ons laatste middagmaal bij La Posada geven we aan de vrolijke serveerster ons gebruikelijke envelopje. Hoewel het eten prima is en de serveersters vriendelijk, verheugen we ons allemaal enorm op de komende week, wanneer we weer worden bediend door Sirhan en Paula.

Al dagen beklagen we ons dat het zo rustig is, dat er zo weinig opmerkelijke pelgrims zijn, dat ze allemaal de bedden zo netjes achterlaten, kortom: we snakken naar roering. Tot vanavond

Een zeer zwaarlijvige Duitse vrouw komt binnen en zakt in elkaar. Ze wordt in de gang al opgevangen door Jos, die haar water en wat te eten brengt en haar adviseert even te blijven zitten. De vrouw loopt echter toch door naar de Mostrador en zakt daar weer in elkaar. Hevige consternatie rond de Mostrador, een Duitse man schreeuwt dat het hier een bende is omdat niemand iets doet, terwijl Louis en Harry – via de portofoon opgeroepen – toesnellen en zich over de vrouw ontfermen en de

opgewonden man tot kalmte manen. Adriana belt 112 en in afwachting van medische hulp besluiten we de Duitse vrouw op de oranje draagbaar te leggen, anders koelt ze teveel af op de stenen vloer. Harry, een zeer ervaren ex-politieman/fraudeonderzoeker, geeft Jefe Janine, die geen beroepsmatige ervaring heeft bij calamiteiten, duidelijke aanwijzingen: maak een foto van haar paspoort, noteer hoe laat 112 is gebeld, hoe laat de dokter komt en hoe laat de ambulance komt, maak een foto van haar rugzak. Allemaal heel goed om e.e.a. vast te leggen voor het geval daar later onduidelijkheid over zou ontstaan. Wellicht een idee om hierover iets in het handboek te zetten?

Louis en Harry blijven bij de vrouw, zij zakt af en toe weg, ze blijven met haar praten, zij spreekt alleen Duits. Als de dokter komt en haar onderzoekt en vragen stelt vertaalt Louis tussen de enigszins Engelssprekende arts en de Duitssprekende vrouw. De vrouw geeft aan dat ze COPD heeft, problemen met haar schildklier en problemen met haar bloedsomloop en ze rookt. Aanvankelijk wil de arts haar naar Burguete laten brengen, de vrouw wil dat niet want ze heeft geen verzekering zegt ze, de arts zegt dat die beslissing niet bij haar maar bij hem ligt. De ambulance rijdt voor, bij nader inzien besluit de arts uiteindelijk dat ze mag blijven. We brengen haar naar boven, dragen haar rugzak van 15 kilo (!), de vrouw maakt zelf nog een grapje over de 10% regel. Wel, 150 kilo weegt ze niet, maar het zullen er zeker 120-130 zijn.

Een andere pelgrim heeft eten voor haar gehaald in het restaurant, we brengen borden en bestek, en bij controle na een half uur zit ze haar koude pasta te eten, samen met degene die bij haar is.

Vrijdag 19 juli

De Duitse vrouw vertrekt om 07.00 uur met haar vriendin naar La Posada voor het ontbijt. Janine adviseert haar zich in Burguete bij het Centro de Salud te melden voor een check van hart/longen, bloeddruk en zuurstofgehalte in het bloed. De vrouw knikt ja, maar ze gaat dat waarschijnlijk niet doen, uit angst voor kosten vanwege het niet verzekerd zijn.

Ach, ieder mens loopt zijn/haar eigen Camino

Na de koffie bij Casa Sabina houden we een brandalarmoefening; Boy legt de schakelkast uit en vervolgens doen we een spuittoefening met de brandslang. Al snel blijkt dat drie brandslangen niet functioneren en dat van de vierde brandslang de geleider ontbreekt; dit alles is onmiddellijk gemeld bij Marisol.

's Avonds om 21.50 uur komt een Italiaan binnen, hij wil twee bedden, voor hemzelf en voor een Bulgaarse die nog op de berg is. Hij is erg ongerust, wil haar gaan zoeken, wij zeggen hem dat niet te doen maar hij gaat toch. Juan P. zegt – na telefonisch overleg met Marisol – dat het geen zin heeft om 112 te bellen, in het donker en zonder locatie kunnen de Bomberos hier niets mee. We wachten buiten af, om 22.30 uur komt de Bulgaarse aanlopen. We begeleiden haar naar haar bed, ze gaat douchen. Twee Hospitaleros blijven nog even buiten wachten op de Italiaan, die uiteindelijk een kwartier later ook aankomt. Eind goed, al goed.

Zaterdag 20 juli

Mistig en rustig weer. Zo verloopt de hele dag eigenlijk ook. Redelijk druk, maar beheersbaar en zonder veel gekkigheid en excessen. Of het moet zijn dat het eten bij Casa Sabina werkelijk uitmuntend is. Zoals de dag is begonnen eindigt deze ook weer. Rustig en mistig. Of het 'onweer' moet nog komen.

Zondag 21 juli

Amerikaanse pelgrim komt binnen met een rood hoofd en lichtelijk in paniek. Hij heeft last van rode vlekken en maakt zich ernstig zorgen. Nee, niet op zijn gezicht. De vlekken zaten op zijn benen. Who else dan Louis erbij geroepen en hij kijkt het met enige verbazing aan. Toch maar serieus opgepakt en de Amerikaan uitgelegd dat dit door de hitte en het lopen komt en de man zich nergens zorgen over hoeft te maken. Rode loper uitgelegd en pelgrim blij.

Hardlopend naar de wasser

Een van onze Hospitaleros vindt het prettig om zo nu en dan de koffiepauze te laten schieten om een aantal kilometers hard hollend af te leggen over een gedeelte van de Camino. Zo ook deze morgen. Na circa 6 kilometer komt Harry (dat is de hollende Hospitalero) een vrouwelijke pelgrim tegen die richting Roncesvalles loopt. Blikken kruisen elkaar en er is een blik van herkenning. Na een kort gesprek blijkt dat de dame kleding van een vriendin gaat ophalen in Roncesvalles die daar kennelijk is blijven liggen in de wasserij. Er wordt afgesproken dat beiden elkaar weer treffen in Roncesvalles. De dame heeft haar auto bij de Mercado staan, dus Harry moet behoorlijk hollen om gelijktijdig aan te komen. Al met al lukt het, maar de kleding is er niet. Er worden telefoonnummers uitgewisseld voor het geval dat de was nog boven water komt zodat Harry dan hard hollend deze kan retourneren.

Waar is het kampvuur?

Hoe mooi kan het zijn. Een pelgrim die ongelooflijk mooi gitaar speelt en tevens daarbij uitmuntend zingt. Pelgrims om hem heen op de binnenplaats en ook de Hospitaleros sluiten zich aan. Dit is het gevoel wat je wilt hebben in een herberg voor pelgrims. In harmonie bij elkaar en genieten van het moment. Nu nog een kampvuur, maar ach dit is al genieten. En dan nog te weten dat Louis een heerlijke goulash op het vuur heeft staan.

Pelgrims uit Mongolië.

We staan klaar om een groep uit Mongolië op te vangen voor op de eerste verdieping. Hoe vaak krijgen wij pelgrims uit Mongolië? Niet vaak, dus we staan vol verwachting bij de deur. Groot is de verwarring als blijkt dat de groep Spaans spreekt. Al snel wordt duidelijk dat de groep niet uit Mongolië komt, maar een aantal wel een beperking hebben die de spraakverwarring heeft veroorzaakt. Mooi om te zien dat ook deze groep de gelegenheid krijgt om kennis te maken met de Camino.

Maandag 22 juli

De groep verstandelijk gehandicapten verlaat zeer gedisciplineerd het pand, in groepjes van vijf met begeleider. Daar zou menige schoolgroep een voorbeeld aan kunnen nemen!

's Middags komt een Belgische vrouw met man en dochter binnen lopen. Bij het inchecken lijkt ze in elkaar te zakken. We zetten haar snel op het stoeltje bij de trap en later in de EHBO-ruimte. Ze trilt enorm, Louis ontfermt zich over haar. Waarschijnlijk heeft zij een zonnesteek. De vrouw heeft weinig gegeten. Gedurende de wandeling heeft zij haar zonnehoed afgezet omdat ze claustrofobie kreeg van het touwtje in haar hals. We geven haar een andere hoed, van de tafel in de gang, en zij vertelt dat ze voorafgaand aan haar Camino 2 x 7 km heeft gewandeld als training

Van Lotje getikt

Een vrouwelijke pelgrim met de naam Lotje komt binnen en vraagt of er iemand is die EHBO kan verlenen. Lotje is op de Camino voorover gevallen op haar hoofd en daar komt haar rugzak nog eens met een tik overheen. Met als resultaat een bloedende hoofdwond. Mooie pleister erop en na een uurtje nog eens een nieuwe pleister erop. En een koelelement uit de vriezer. Mocht de lezer zich afvragen wie Lotje behandeld heeft, dan behoeft dat eigenlijk geen antwoord. Louis heeft inmiddels besloten om verder te gaan als beginnend EHBO arts.

Where do we go from here?

Is een nummer van de soulgroep The Tramps uit de jaren zeventig. Inmiddels treden de 'oudjes' weer op en hoor je weer regelmatig dit nummer. Tot mijn verbazing krijg ik dagelijks deze vraag: 'Where do we go from here'. Wat het antwoord is in het betreffende liedje weet ik niet, maar voor de Camino geldt: rechts af en volg de gele pijlen!

Dinsdag 23 juli

De dag begint met een melding van bedwantsen, en deze keer is het raak. Bed 206 heeft veel ophopingen/nesten onder de grijze doppen; alle doppen eruit genomen en op 90 graden gewassen, bed 206 volledig uitgespoten, alle latten eruit gehaald en afgesopt c.q. geschuurd met een schuursponsje, ook de randen aan de onderkant van de bedbak uitgespoten.

Ook de belendende percelen (bednr's. 203/204, 205, 207/208) volledig uit elkaar genomen, gespoten en lakens verschoond. Geen bedwants is aan onze aandacht ontsnapt (hopen we van harte).

NOS Journaal

Vanochtend even het NOS journaal gecheckt. Zuid-Korea heeft Russische bommenwerpers met waarschuwingsschoten uit de Zuid-Koreaanse territoriale water verjaagd. Ook tijdens het hospitaleren draait de wereld door. Dat weten wij natuurlijk ook wel. Maar groot is de verrassing als tijdens het inchecken van de pelgrims, tijdens onze lunch, de Guardia Civil

binnen komt stappen en de order geeft om alle pelgrims naar buiten te sturen en de receptie vrij te maken, waardoor wij na de lunch nog alle wachtende pelgrims moeten inchecken, en helaas, daaronder veel Italianen met zo'n roze ID-kaart die handmatig moet worden ingeklopt. Naderhand blijkt dat men meer gegevens/informatie wil hebben over een Koreaanse pelgrim die bij ons de afgelopen nacht heeft geslapen. Of het een met het ander te maken heeft blijft gissen, maar is niet waarschijnlijk.

woensdag 24 juli

We krijgen een groep van 50 Spaanse gedisciplineerde padvinders; alles verloopt ordelijk; 34 gaan in de Dependencia, de andere 16 slapen op de eerste etage.

De dag verloopt verder zonder veel bijzonderheden, totdat omstreeks 20.00 uur een groepje invaliden met drie scootmobielen en twee begeleiders inchecken. Ze hebben gereserveerd, er zijn tijdens het inchecken bij Adriana al problemen die ons ontgaan, maar uiteindelijk verdwijnen de heren naar La Posada om te eten.

Omstreeks 21.50 uur keren ze terug, het vervoer van de drie scootmobielen in de lift verloopt moeizaam, en dan blijkt dat ze twee scootmobielen tussen de bedden kunnen plaatsen, maar dat ze de derde scootmobiel in het gangpad willen zetten. Janine weigert dit in verband met het vrijhouden

van het gangpad bij brand of andere calamiteiten. Er ontstaat – in de inmiddels donkere slaapzaal – een enorm gekrakeel tussen vijf boze Spanjaarden en Janine. Het loopt heftig op, een van de begeleiders begint te roepen dat we hier in Spanje zijn en dat het een schande is dat er niemand vloeiend Spaans spreekt. De uitleg dat wij vrijwilligers zijn maakt het er niet beter op.

Janine vraagt of Adriana er nog is, die even later aan komt snellen, vijf boze Spanjaarden over zich heen krijgt en uiteindelijk de boel weet te sussen. De Spanjaarden gaan akkoord met ons voorstel: de derde scootmobiel wordt geplaatst aan het begin van de slaapzaal, bij het zitje waar ook een stopcontact is om de scootmobiel op te laden.

Eind goed, al goed; de vrede wordt getekend, Janine maakt nog een groepsfoto van de mannen bij hun bed en de rust keert tegen 22.30 uur weer op de slaapzaal.

donderdag 25 juli

De dag begint met fantastisch nieuws: Marisol heeft bericht gekregen van de Guardia Civil dat zij een bende van twaalf dieven hebben opgepakt, die aan het stelen waren in Albergues tussen Roncesvallers en Najera. Dat was dus de reden dat twee dagen geleden hier de hele boel op stelten was gezet door de Guardia Civil; zij waren helemaal niet op zoek naar een Koreaan, maar naar een stel boeven, een deel daarvan is achter slot en grendel gezet.

Aan het eind van de middag komen de mensen van periode 11 binnendruppelen. Een mooi moment, want hoezeer we met zijn allen in volle overgave deze geweldige Albergue draaiende hebben gehouden, de moeheid heeft bij een aantal van ons best wel toegeslagen. Het was mooi, het was goed, maar het is ook mooi en goed dat het stokje nu kan worden overgedragen.

Ofschoon wij elkaar aanvankelijk niet of nauwelijks kenden, zijn wij in deze periode uitgegroeid tot een hecht team, met enige weemoed zullen wij vrijdag afscheid van elkaar nemen.

Wij hopen dat de ploegen Hospitaleros die nog na ons komen net zo'n mooie en inspirerende tijd mogen hebben als wij hebben gehad!

Periode 11 : Vrijdag 26 juli t/m vrijdag 9 augustus 2019

**Hospitaleros: Helmut Brouwer, Gerard Veldhuis, Marietje Veldhuis, Ursula Frericks,
Leo van Eechoud, Tiny Gijsbers, Anne Nienhaus, Harry Rullmann**

Aantal pelgrims: 2.770

(2018: 3.055)

v.l.n.r Helmut, Gerard, Anne, Tiny, Marietje, Leo, Harry , Ursula en Marisol

Vrijdag 26 juli; vanaf 14 uur aan de bak, even wennen voor de 7 oudgedienden en helemaal voor nieuwkomer Anne uit Duitsland (invaller voor Berry) is alles nieuw. Ze is al 10x in Roncesvalles geweest, maar nog nooit als Hospitalera. We hebben donderdagavond direct een taakverdeling gekozen waarin iedereen zich kan vinden. Al snel hebben we het gevoel alsof we hier nauwelijks zijn weggeweest. Later die middag blijkt dat de 3^e etage na de schoonmaak niet is afgesloten. Een Italiaans paar heeft daar een liefdesnestje gevonden, maar wordt door ons vroegtijdig gestoord.

Zaterdag bij de schoonmaak vinden we een ID-kaart, Marisol regelt dat verder. Bijzonder is het wanneer we 's middags een man uit Sicilië aan de balie krijgen, die als achternaam in zijn paspoort Roncesvalles heeft! Heeft te maken met een voorvader, die als Spanjaard in Sicilië gelegerd werd, daar een vrouw vond, er bleef wonen en als achternaam Roncesvalles aannam. Het is vandaag regenachtig, een Zuid-Afrikaan is op de afdaling uitgegleden als gevolg alleen een zeer been.

In de wasserij meldt zich een Frans gezin met 2 jonge kinderen. Het jonge meisje is zichtbaar teleurgesteld als haar vader de luxe van laten wassen en drogen voor Euro 3,50 ontdekt en daarvoor kiest; ze had zich erg verheugd op de handwas. Marietje geeft haar een T-shirt om met de handwas te doen en de centrifuge daarna trekt grotere belangstelling dan een computergame. Mooi, zo'n dolblij kind.

Op zondag geen bus uit Pamplona, dat is te merken aan de uitblijvende drukte. Harry heeft 's middags tijd om wat gitaar te spelen in de wasruimte, waar het overigens met 5 wasjes erg rustig blijft. De gitaar wordt gezien door een Braziliaan, die zich meldt bij de balie en 's avonds graag wil spelen. Dat wordt een super concert, hij zingt veel Braziliaanse en Portugese liedjes en heeft een magnifiek mooie stem. Soms krijgt hij bijval van andere

Portugeestaligen, steeds meer mensen komen op de Plaza de Infantes om mee te genieten. Het is helder weer geworden en het koelt snel af. Rond 22.30 u gaat de bel, laatkomers terug uit het café. Helmut gaat met de Donativopot naar beneden en de laatkomers nemen het sportief op en doneren gul. Om 23.30 u weer de bel, nu zijn het laat aankomende pelgrims. Helmut stuurt ze naar vrije bedden op de 3e, en spreekt af dat ze morgenochtend inschrijven en betalen.

Maandagmorgen blijken de late pelgrims van gisteravond al gevlogen, zonder betaling. Dat levert bij Helmut een flinke deuk op in het vertrouwen van pelgrims. We discussiëren later over de vraag hoe hiermee om te gaan. Moeten we andere pelgrims hiervan de dupe laten worden, omdat we ze zonder betaling vooraf niet meer binnen laten? Of moeten we gewoon meelij hebben met deze wanbetalers, die mogelijk ooit gewetenswroeging krijgen en daarna met zichzelf in het reine moeten komen?

In de Sótano verblijven gedurende een aantal zomerweken een stel archeologen, die onderzoek doen naar de skeletten in de Silo de Carlomagno. Jefe Helmut regelt voor vanochtend 11 u een rondleiding, een Australische archeologe laat ons het graafwerk in de diepte zien en wat ze tot nu toe verzameld hebben aan botten. De komende jaren gaat het onderzoek naar jaartallen, geslacht en andere kenmerken van de overblijfselen verder. Ze hopen dat de legende van zeer oude restanten op zo'n 8 meter diepte uitkomt. De botten worden gesorteerd,

gedateerd enz. en gaan dan naar een instituut in een plaatsje bij Bilbao voor DNA-onderzoek e.d. Heel interessant.

Het valt ons op, dat de lampjes bij de Lockers op de 1^e en 2^e verdieping altijd aan/uit kunnen, ook al is het licht op die verdiepingen uit. Op de 3^e verdieping kunnen de Lockerlampjes helemaal niet aan, ook niet als het licht op de gehele verdieping is ingeschakeld. Misschien een keer anders (laten) schakelen? (later in onze periode blijkt dat ze bij donker wel branden, waarschijnlijk aangesloten op een lichtgevoelige sensor?).

Vanmorgen de bestellijst aan JuanP gegeven. Indachtig de opmerkingen in het Handboek goed opgelet wat we echt nodig hebben. Desondanks, blikjes tonijn ontvangen conform bestellijst, maar ook enkele pakketten sardientjes, terwijl daarvan al een hele stapel in de kast ligt. Dat ligt dus niet aan de bestellijst! Rond 22.30 u gaat de deurbel, enkele Spanjaarden willen oordoppen kopen! Dat wordt dus een amh'tje (aan mijn hoela).

Dinsdagmorgen wil eerst de ochtendmuziek niet aan. We ontdekken dat met het knopje "all call" alle zones tegelijk in/uit geschakeld worden en dat boven elke zone ook een knopje zit voor aan/uit. De rugzakstofzuiger wordt door Leo en Harry gebruikt en zij zijn er heel positief over; veel minder last van stof voor gevoelige luchtwegen.

Bij de brandoefening valt ons aan de schakelkast op, dat de Spaanse/Baskische benamingen voor de 8 zones niet direct duidelijk zijn. Ze staan weliswaar in bijlage 5 van ons handboek vertaald (wat is trouwens bij zone 6 "infrarood 3^e verdieping"?--> in bijlage 5: "Uitleg brandalarmpaneel" staat geen uitleg, maar wel op pagina 73 onder punt 9.3), maar beter zou zijn om op de schakelkast naast de Spaanse benamingen een sticker met de Nederlandse benamingen te plakken

De woensdag start heel vervelend door twee slachtoffers van diefstal. Juist nu er bericht is geweest dat de Policia Foral een hele bende herbergdieven heeft opgepakt. De Guardia Civil wordt

ingeschakeld, de Italiaanse en Belgische pelgrims (hij had 850 euro op zak!) krijgen spontaan financiële hulp van andere pelgrims en Hospitaleros. We begonnen de ochtend om 6.30 uur met gitaar en zang door Geert en Harry met het nummer "Good morning etc". We starten op de zolder en werken zo alle etages af, tot aan de uitgang. Dat blijkt zo positief aan te slaan dat het een vast ochtendritueel wordt. Wij hebben er video-opnamen van gemaakt, die eenmaal thuis zullen worden bewerkt tot een videofilm die op YouTube te zien zal zien)<https://www.youtube.com/watch?v=iTJeqG2hBRA> Veel pelgrims filmen het ook en die filmpjes blijken te circuleren op Facebook.

Geregeld krijgen we vragen over de werking van de inductiekookplaten. Leo en Harry verdiepen zich aan de hand van het handboek in deze materie; het blijkt dat er nog steeds enkele aluminium pannen staan die niet geschikt zijn voor inductie, die worden meteen door ons "weggesaneerd".

Een Fransman wil donderdagmorgen een grote rugzak met kampeeruitrusting versturen naar Saint Jean-Pied –de Port, met Bourricot. Hoewel dit vervoer niet op het lijstje in de Mostrador staat, bevestigt Marisol later dat dit kan, gewoon in ons bagagedepot zetten met een envelop met 8 euro erin.

Vrijdagmiddag meldt een pelgrim dat de stopcontacten bij de Lockers niet werken. Oplossing: in de schoonmaakkast op de 1^e en 2^e verdieping zit een schakelpaneel; de schakelaars "Secapelos hombres en Secapelos mujeres" inschakelen! De Secamanos-schakelaars blijven uit staan, omdat de handendrogers misbruikt worden om langdurig kleren te drogen. Het schakelpaneel in de kast op de 2^e etage heeft ook een schakelaar "Secapelos" voor de "Bajocubierta", deze schakelt de stopcontacten in de Hospitalero-overloop op de 3^e verdieping aan. Nu werken de koelkast/vrieskast en de stopcontacten daar tenminste weer. Iemand voor aankomst van onze groep heeft trouwens de koelkast in de Hospitaleroruimte op de 2^e verdieping uitgezet. Daarmee schakelde ook de vrieskast uit, en dat is na een aantal dagen heel vervelend als blijkt dat daarin nog een pakketje vis ligt. Af en toe breekt een Lockersleutel af en dat kan alleen verholpen worden door het gehele Lockerslot te

vervangen. Deze liggen in een doos op de Hospitalero-overloop, met apart grijze opvangbakjes voor de Euro. Het vervangen doen we zelf, gaat sneller dan wachten op Pablo.

Vrijdagavond is ronduit vervelend. We lopen vol, er worden taxi's gebeld, maar een viertal pelgrims wil niet weg; zij vinden dat ze als pelgrim recht hebben op een slaapplek en dat onze herberg daarvoor moet zorgen. Ze nestelen zich rond 19 uur in de stoelen bij de bibliotheek en zitten er om 22 uur nog steeds. Helmut brengt een laatkomende Kroaat (erg moe) naar de Dependencia, dan blijkt dat de laatste 2 bedden daar zijn ingenomen door een Spaans stel dat weigert te vertrekken. Juan schakelt Eburne in, die met de 6 recalcitrerende pelgrims praat en uiteindelijk toestaat dat ze in de bibliotheek slapen. Zonder betaling en zonder enig overleg met Jefe Helmut. We staan voor aap, de pelgrims nemen ons kwalijk dat we ze verder wilden sturen en vinden ons bot. Terwijl we niet anders doen dan de regels van het klooster naleven. Erg frustrerend. Zaterdag bespreken we dit met Marisol, Eburne laat als goedmakertje een grote Tiramisutaart bezorgen. De oplossing van Marisol is, dat de mensen die met de bus komen in 2 groepen verdeeld worden. Met reservering is (uiteraard) een bed toekennen, zonder reservering is doorsturen met taxi's, als we daardoor genoeg plaatsen overhouden voor vermoeide pelgrims die vanaf St. Jean komen. Zaterdagavond werkt dat goed, het verloopt soepel.

Zaterdagavond drentelt er nog een Roemeense pelgrima rond, het was vol en ze betaalde 3 Euro om te mogen douchen etc. Om 21.30 uur hebben we nog 3 reservebedden vrij op de 3^e verdieping voor laat binnenkomende pelgrims ("noodgevallen"). Als de Roemeense vraagt of ze buiten op de houten bank mag slapen vragen we, of ze voor Euro 9 extra geen echt bed wil? Ja, natuurlijk, maar het is toch vol? Ze is dolgelukkig als we haar een bed op de 3^e geven en de volgende ochtend worden we uitgebreid bedankt. Lekker goedmakertje na het gedoe op vrijdagavond.

Zondagmorgen begint vervelend; een pelgrim heeft op de WC in de schoenenruimte een zeer grote boodschap met navenant veel toiletpapier achtergelaten, waardoor de WC is overgestroomd. De vloer van de schoenenruimte staat blank. Lekker als je op je sokken je schoenen wil halen. We staan een half uur te moppen om het droog te krijgen, jammer dat hier geen afvoerputje in de vloer zit. Elke morgen weer komen er veel leuke reacties op het spelen van "Good morning".

Op de achterdeur hangt een bordje "Open", op de achterkant hiervan staat "Completo". Gebruiken zodra we vol zijn! Leo's deskundigheid op medisch gebied wordt geregeld ingeroepen voor blaren,

spierblessures, bloedende valwondjes etc. Helmut en Harry rijden zondagmiddag naar Saint Jean –Pied – de –Port om met Jan Lauterslager op het pelgrimsburo wat zaken op elkaar af te stemmen. Zoals, dat we hier geen 183 (officiële aantal), maar ook nog 34 plekken in de Dependencia hebben en dat er taxi's ingeschakeld worden, zodra we vol zijn. Ook dat je hier niet kunt pinnen en we geen dekens hebben. De pelgrims krijgen dat in Saint Jean-Pied-de-Port al te horen. Ook wordt bevestigd dat op zondag wel de bus van Alsa van Roncesvalles – St. Jean vice versa rijdt. Wedervragen zijn of een rijbewijs voldoende is als legitimatie en of op de

website aangepast kan worden dat als het maximaal aantal reserveringen van 70 is bereikt, er dan niet "Completo" komt te staan. Dan denken pelgrims dat de herberg volgeboekt is. We gaan dit met Marisol opnemen (daarbij blijkt dat het wel goed op internet staat aangegeven). Ook nemen we

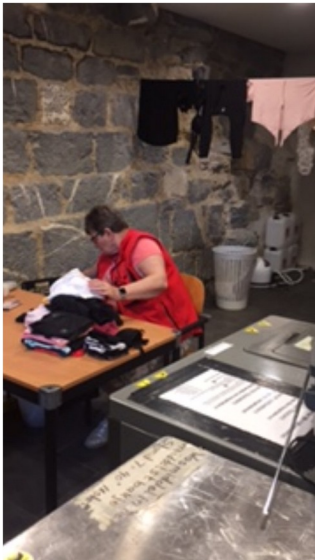
enkele actuele herberglijsten mee (stand per 20-05-2019), en zullen Marisol vragen de oude uit 2016 te vervangen in de Mostrador. Een laatste mededeling van Jan is, dat de herberg in Bayonne op zijn vroegst in mei 2020 wordt geopend.

Maandagmorgen spelen Harry en Geert weer vol enthousiasme "Good morning", totdat een vrouw op de 1^e verdieping hen met de tandenborstel in de mond en een mondvul tandpasta vraagt a.u.b niet te spelen, haar baby slaapt nog! Op de begane grond worden ze echter gevraagd het nogmaals helemaal te spelen om het te kunnen filmen. Mooi! De hal komt vol te staan met gigantische koffers van een groep "toeristenpelgrims" uit Tenerife ,dat gaf gisteravond al veel gedoe. Weigeren de koffer van het bed te halen, klagen dat laken en sloop niet schoon zijn e.d. Met alle respect, maar dit soort gasten hoort niet in een pelgrimsherberg thuis. We vinden het tijd worden dat het klooster deze mensen gaat weigeren, dit zijn gewoon toeristen die met de aankoop van een Credential goedkoop willen slapen.

Woensdagmiddag hebben we heel kort een stroomuitval, het alarm in de keuken blijft piepen. Marisol weet het met een speciaal sleuteltje na 3 pogingen te resetten. In het Handboek geeft bijlage 11 meer info, alleen moet je volgens Marisol deze handelingen 4 tot 5 keer herhalen voordat het alarm uit gaat.

We maken als team de eetstand op en de conclusie is eensgezind: Casa Sabina is veel beter, bovendien met betere wijn in het weekend, inclusief kop koffie na 'en 2 Euro goedkoper!

Geert en Marietje worden vanmiddag weer eens uitgebreid bedankt en gekust voor hun wasservice, ze hebben deze periode een goed gevulde Donativopot weten te bewerkstelligen.

Later die middag een Belg, die te paard op weg is naar Santiago. Hij loopt voor zijn paard uit, het paard sjokt daar met speciale hoefschoenen zonder leiband een aantal meters achteraan.

's Avonds komt Don Valentin naar de keuken, drinkt een Patxarán mee en belooft vrijdagmorgen half 7 mee te lopen met "Good morning". Die ochtend is hij er echter niet, zal wel iets tussen gekomen zijn. Het gaat trouwens slecht met Don Jesus Labiano, hij is dinsdagavond met

longontsteking opgenomen in het ziekenhuis.

Vanmiddag de laatste keer pelgrims ontvangen, morgenochtend schoonmaken en dan zit het er weer op. De Hospitalero-overloop is volledig ingericht voor de nieuwe groep en de werkoverdracht voorbereid. We hebben goed samengewerkt, een ieder heeft zich goed en met plezier van zijn taak gekweten. We zijn moe, maar gaan dit weekend voldaan naar huis!

Periode 12: Vrijdag 9 augustus t/m vrijdag 23 augustus 2019

Hospitaleros: Herman Rabbers, Ellie Kruitbosch, Herman Knape, Arie van Seters, Margreeth van Seters, , Berry Lammertink, Theo Wasmus, Willy Hoogesteijn

Aantal pelgrims: 2.808

(2018: 2.952)

Staannd v.l.n.r.: Theo Wasmus, Ellie Kruitbosch, Willy Hoogesteijn, Herman Rabbers, Margreet van Seters, Herman Knape.
Zittend: Marisol, Atie van Seters, Berry Lammertink.

Verslag: Berry Lammertink

Vrijdag 9 augustus

De kop is eraf. Vanmorgen overdracht gehad met de groep van periode 11. Ze hebben alles keurig achtergelaten dus daarvoor de complimenten. Het is een dag zonder sociale problemen. Geen ongedurige pelgrims of mensen die het echt ergens niet mee eens zijn.

Als onervaren Hospitalero moet je het vak leren door vooral goed te kijken hoe de oude rotten het doen. Maar al doende leer je snel.

Wel zijn er wat technische problemen: lekkage tussen de tweede en de derde verdieping.

Waarschijnlijk de douche van de mannen op de derde die het water niet alleen door het putje afvoert. Zo te zien lekt het niet voor het eerst. Via Marisol wordt onze technische man Pablo

ingeschakeld. Alleen... die heeft weekend dus komt maandag. Ook is de deur van het schoonmaakmiddelenhok in de Dependencia niet meer open te krijgen. Dezelfde oplossing. Het is bijna vol. In de Dependencia zijn nog een paar bedden vrij. Dus algemeen gesproken is het een goede vuurdoop die nu trouwens geblust wordt door een flinke regenbui.

Zaterdag 10 augustus

De dag begint zoals gebruikelijk met het wekken van de gasten. We verrassen ze met een spontaan samengesteld koortje van Hospitaleros dat in processie over de slaapzalen trekt onder het zingen van het Laudate Dominum en het wensen van goede morgen in 17 verschillende talen.

Na het vertrek van de gasten geven we het hele gebouw een schoonmaakbeurt.

We krijgen van de forensische archeoloog, die met zijn onderzoeksgroep onderdak heeft in de kelder van het gebouw, een uitnodiging om hun werkplek in de silo te komen bezoeken. Hij houdt een heel interessant verhaal over wat ze daar allemaal in de bodem vinden. Ze zijn met hun afgravingen gevorderd tot de Napolitaanse tijd en willen nog wel een aantal meters dieper graven in de komende jaren.

De herberg loopt vanaf 2 uur weer in een vrij geleidelijke stroom vol. Over het algemeen vriendelijke en vermoede mensen en we hebben weinig problemen. Hier en daar passen we wat correcties toe op gedrag, maar dat wordt over het algemeen goed aanvaard.

Ondertussen is de bewolking wel erg laag komen te hangen zodat het weer er wat minder prettig uitziet. Overigens wel bevorderlijk voor de verkoop van poncho's.

Zondag 11 augustus

De dag begint nat en mistig. De verkoop van poncho's loopt dus ook weer goed. Omdat ook vannacht de Dependencia open geweest is, moet de volledige ploeg weer aan de slag om alles schoon te krijgen. Vanwege het slechte weer komen de eerste pelgrims al vroeg aanzetten. Om 2 uur hebben zich al aardig wat mensen verzameld die hun bed op willen zoeken. Al snel blijkt 's middags dat de douches op de tweede verdieping geen warm water geven. Heel vervelend natuurlijk dus de drukte op de eerste en derde verdieping neemt daardoor toe. We zoeken nog naar een "rode knop" die ergens moet zitten, maar we vinden niets.

Tegen half vijf komt een jonge man binnen waarvan de vriendin uitgegleden is in de afdaling en nu niet meer verder kan. We bellen de brandweer, maar die wil niet gaan helpen omdat de vrouw zelf niet gebeld heeft. Eerdere ervaring van loos alarm ligt daaraan ten grondslag. Uiteindelijk loopt het allemaal gelukkig goed af en wordt ze met een gebroken enkel door de ziekenwagen naar Pamplona gebracht.

Ook hebben we de eerste melding van diefstal. Een vrouw heeft haar mobiel op de wc laten liggen. Ze komt er achter, maar helaas is hij al verdwenen.

En verder nog een loos alarm van bedwantsen. We gaan het controleren, maar kunnen niets vinden. Om met een leuk bericht te eindigen: Margreet heeft een heerlijke aardappeltortilla voor ons gebakken!

Maandag 12 augustus

Het weer is niet al te best vanmorgen. Bovendien is het koud. Bij het vertrek blijkt dat de mobiel die verdwenen was, toch gewoon in bed lag. Dus ook dat is loos alarm. De Dependencia is niet open geweest dus we hebben extra krachten bij het poetsen in het hoofdgebouw.

De nieuwelingen in de groep krijgen een rondleiding van Don Valentin. Hij laat de oude boeken in de bibliotheek zien en geeft een rondleiding in het museum.

Een Amerikaan is zijn paspoort kwijt maar door de goede begeleiding van een Hospitalero vindt hij hem een tijd later weer terug in zijn rugzak in zijn ondergoed.

Het ontvangen van de pelgrims loopt goed vandaag. Geen boze mensen en we kunnen weer veel leuke gesprekjes voeren. Het valt ons wel op dat het aantal Italianen groot is de laatste dagen. Pablo komt ook nog langs en de douche op de 2^e verdieping geeft weer warm water.

Dinsdag 13 augustus

Vandaag is eigenlijk een hele gewone dag. Er gebeurt weinig bijzonders. We verkopen een record aantal slaapzakken. Blijkbaar spreekt het zich rond dat we toch wel goede slaapzakken hebben die op de rest van de Camino ook nog van pas kunnen komen.

Het is verder de dag van de kapotte sloten van de kluisjes. Eén slot vervangen we en één moeten we “repareren” omdat er 2 één eurostukken ingestopt zijn.

We raken als team steeds beter op elkaar ingespeeld. Het loopt allemaal lekker en de routine begint ook al te komen waardoor het steeds soepeler loopt naar ons idee. In het Libro de Oro staan ook allemaal lovende kritieken. Leuk om te lezen.

Ook vandaag is het weer een drukke dag. En het weer zit gelukkig mee.

Woensdag 14 augustus

Het is een heerlijke dag vandaag. De hele dag zon en een prettige temperatuur om te wandelen. Toch is dat niet terug te vinden in het aantal bedden dat vannacht bezet is. We hadden wat meer gasten verwacht, zeker omdat het morgen Maria ten hemelopneming is en zo ongeveer heel Spanje een lang weekend heeft. Maar goed, ik heb vanmiddag de Pyreneeën beklommen. Als pelgrim was ik ze drie jaar geleden overgestoken, maar toen was het erg mistig. Nu is het prachtig. Fijn dat ik van mijn team de ruimte krijg om dit te doen.

We hebben vannacht een Franse familie, vader, moeder en zes jongens te logeren, die met twee ezels de Camino lopen. De ezels staan nu heerlijk te grazen op het gras buiten en voor de bagage hebben we een goede opbergplaats geïmproviseerd.

Verder weer veel tevreden gasten en geen wanklanken.

Pablo komt nog langs omdat een pelgrim zijn mobiel achter de locker heeft laten vallen. Hij boort in de achterwand een gat, zodat deze gered kan worden. De pelgrim weer gelukkig.

Donderdag 15 augustus

Vandaag is het Maria ten Hemelopneming, een katholieke feestdag in Spanje. Het is druk in Roncesvalles. De dag begint regenachtig. Gelukkig klaart het op. Het is vandaag weer wat drukker dan gisteren. De Dependencia is ook weer open.

We hebben problemen met de wasmachines. Twee geven telkens een foutmelding dat het water niet weggepompt kan worden. Na wat gedoe met de filter wil er na een tijdje één wel weer werken.

Pablo is ook vrij vandaag dus kan hij niet komen om te helpen. Het is wel jammer dat je niet echt goed kunt vertrouwen op het materiaal in de wasserij.

Vanavond meldt zich een jonge Ierse pelgrim wiens grootmoeder plotseling overleden is. We proberen voor hem de beste oplossing te vinden om zo snel mogelijk weer thuis te kunnen komen.

Verder loopt het weer lekker. Al kost het soms wel enige moeite om de vele toeristen die naar binnen willen, ervan te overtuigen dat dat niet de bedoeling is.

Vrijdag 16 augustus

Een warme dag vandaag. We wisselen van restaurant. De tweede week wordt er in Casa Sabina voor ons gekookt. De eerste week zit erop. We kunnen daar tevreden op terugkijken.

Hopelijk gaat de tweede ook zo goed.

De machines in de wasserij werken ondertussen allemaal weer. Het mooie weer heeft ook effect op de pelgrims. Geen problemen. We hebben vandaag wel een hele jonge gast. Hij kan nog maar net lopen en wordt dan ook door zijn moeder gedragen.

Door het mooie weer zijn er ook veel pelgrims laat. Waarschijnlijk veel tijd op de berg doorgebracht om van het weer en de mooie uitzichten te genieten.

Zaterdag 17 augustus

Vandaag weer zo'n prachtige dag. Nog wat warmer dan gisteren. Het loopt weer gestaag door. Geen opstoppingen voor de Mostrador. Om half negen moeten we de eerste nee verkopen. We zitten vol. Eigenlijk een dag zonder incidenten. Wat kleine dingen als een slot vervangen in de locker van bed 306 omdat die niet goed meer werkt, en een vrouw die beweert dat haar bagage niet is meegekomen met de vervoerder. Marisol belt naar de vervoerder. Het blijkt een gevalletje voor de Specsaversreclame te zijn: ze heeft niet goed gekeken. Ik heb vandaag mijn vuurdoop om Marisol te vervangen in de pauze. Gaat me goed af dankzij het wakend oog van onze Jefe Herman.

Zondag 18 augustus

Opnieuw begint de dag zonnig. Maar tegen de middag komt de bewolking vanuit de bergen op en wordt het een druilerige dag. De pelgrims die vroeg zijn kunnen van het uitzicht genieten, de late hebben moeite om Roncesvalles te vinden.

In de wasserij is te merken dat het weer is omgeslagen. Nog niet eerder draaien we zoveel wassen. Een paar Amerikaanse dames vragen of hun was echt voor zeven uur klaar is want hun kleding moet voor het diner gewassen worden.

We hebben ook een jongetje met ADHD in huis. Twee vrouwen die ernaast slapen komen vragen of ze een ander bed kunnen krijgen want ze hadden gisteren ook al bij het jongetje in een herberg geslapen en dat was ze niet goed bevallen. Maar Marisol is daar niet toe bereid.

Ook vandaag wordt er weer in de Dependencia geslapen.

Maandag 19 augustus

Een echte Nederland weer dag. Nat en niet warmer dan 16°C. Het Laudate begint steeds beter te klinken. We overwegen om het op cd uit te brengen. Goed voor de Donativopot lijkt ons. We worden dan ook weer veel geprezen door de pelgrims om ons gezang. Het hele team staat nog steeds om zes uur op om het mee te kunnen maken.

Het begint als een rustig dagje. De pelgrims lopen gestaag binnen en in de wasserij is het rustig. Rond 7 uur moeten we even alle zeilen bijzetten. Een bus vol pelgrims uit Pamplona waarvan de meesten niet gereserveerd hebben. Helaas moeten er ongeveer 10 doorgestuurd worden. Tijdens die drukte komt er ook nog een Portugese vrouw met haar man binnengestrompeld. Ze is 100 meter voor de Albergue door haar enkel gezwikt. Margreeth, onze medische hoop, erop af. Ze adviseert het slachtoffer toch maar 112 te bellen. Deze wordt door de ambulance afgevoerd naar het ziekenhuis met, waarschijnlijk, een gebroken enkel. 215 nachtzouwen gegeven.

Dinsdag 20 augustus

It is a dull day. Weinig te beleven. Alles gaat als gewoon, een rustige stroom pelgrims, geen overwerkte vrijwilligers in de wasserij en over het algemeen vriendelijke pelgrims. Wel één probleempje: onze medische steun en toeverlaat is door haar rug gegaan. Maar met wat pijnstillers gaat het nu al weer een stuk beter met haar.

Maar even wat in het Libro de Oro zitten lezen. Over het algemeen positieve berichten, maar een opvallende van de Duitse Anna die ons onmenselijkheid verwijt omdat we geen dekens hebben en het eten in plastic uit de automaat komt. Helaas heeft ze zich niet bij ons gemeld.

Twee Spanjaarden zijn weer uit de Dependencia vertrokken als blijkt dat ze voor 8 euro geen handdoek en dekens krijgen.

Dit zijn de hoogpunten, of dieptepunten, van vandaag.

Woensdag 21 augustus

Vandaag de eerste bedwantsen! Een vrouw komt zich al vroeg melden. Ze heeft er ervaring in dus ziet ook het nut van de bestrijding. We zetten de hele procedure in werking en ze geniet ondertussen in haar geleende kleding van een gratis ontbijtje. Later dan gepland kan ze haar tocht voortzetten.

Anekdote. Pelgrim in de Dependencia: kost het slapen hier maar € 8? Ja, want de kwaliteit van deze ruimte is wat minder. In het hoofdgebouw is het 12€. Zijn die kamers daar dan nóg mooier?

Vandaag arriveren al onze aflossers. Verder loopt alles weer op rolletjes. En lekker wandelweer trouwens. Vraag het Willy.

Donderdag 22 augustus

De allerlaatste dag van deze periode die ik ga beschrijven. Meer ruimte heb ik niet.

Er blijkt toch nog een familie bedwantsen de verdelgingspoging te hebben overleefd. Dus opnieuw de verdelging uitgevoerd. Hopelijk winnen wij deze keer. Er is enige paniek omdat de mogelijk besmette bedden toch per ongeluk opnieuw zijn uitgegeven. Gelukkig kan door snel ingrijpen van de Jefe de zaak nog worden gered.

Ook in de wasserij enige paniek vanwege een verdwenen kratje. Uiteindelijk blijkt het juiste nummer aan de andere kant van het kratje te staan. We hebben als team prettig samengewerkt.

Mijn blad is vol.

Periode 13 : Vrijdag 23 augustus t/m vrijdag 6 september 2019

**Hospitaleros: Tonny Willems, Herty Artz, Rob Krommenhoek, Marc Koch,
Lies van de Voorde, Peter Gog, Fons Flaton, Jeanet Scholten, Pam Kuipers**

Aantal pelgrims: 2.886 (2018: 3.038)

v.l.n.r. Marisol ,Lies, Marc, Jeanet, Pam, Rob, Henry, Fons en Peter . Vooraan Tonny

Vrijdag 23 augustus

Op donderdag de 22ste augustus zijn we aangekomen met een groep van negen Hospitaleros Een

aantal Hospitaleros hebben met de Flixbus gereisd en waren allen de dag ervoor al gearriveerd.

Dus konden deze Hospitaleros een energieke start maken. Op vrijdag de 23ste augustus presenteerde de Jefe van groep 12 om 11.00 uur 's morgens uitgebreid de ervaringen en aandachtspunten van zijn team. Er kwamen verbeterpunten aan de orde en In een intensieve vergadering van 1 uur werden allerlei facetten van de afgelopen 2 weken belicht. Een belangrijk moment was natuurlijk de overdracht van de individuele sleutelbossen Het voorgaande

team kon gaan genieten van een welverdiende vakantie. Een aantal bleef slapen en weer anderen reisden verder. Dank aan alle Hospitaleros van deze groep. Muchas Gracias.

Vrijdag de 23ste augustus startte het nieuwe team met frisse moed. Het zou een drukke en enerverende dag worden. Na een heerlijke maaltijd kwamen de eerste pelgrims binnen. Na het diner stond er al een grote groep wandelaars te wachten om te worden ingeschreven en het werd vol in de aankomsthal voor de "Mostrador. Marisol was de centrale figuur in de voor velen bekende

Mostrador. Een rijkgeschakeerde groep mensen uit alle landen van de wereld bezocht die dag de Aterpea. Zij ontvingen Credentials en kaartjes voor bedden en maaltijden. Zoals iedere Hospitalero weet is de route van Saint Jean- Pied- de- Port naar Roncesvalles vooral in het laatste deel pittig. Maar alle wandelaars kwamen in de Albergue aan. Op deze dag waren er een paar opvallende gebeurtenissen. Zo was daar een Italiaan die bij elke vraag iedere Hospitalero duidelijk bij de voornaam aansprak. Een simpel feit, want iedereen draagt zijn naamplaatje, maar toch was dit motiverend voor de nieuwe groep. Onvergetelijk was de Franse vrouw die alle werkers in de Refugio bedankte met een pot jam en een heerlijke Franse kaas. Speciaal was natuurlijk ook de jonge vrouw uit Duitsland op een een-wieler. Zij reed de Camino op deze circusfiets. Wat een krachttoer. Uiteindelijk waren aan het eind van de dag de Aterpea en de Winterherberg beiden helemaal vol. Tijdens de avondevaluatie zaten we te genieten van de Franse kaas en zo was de slotconclusie "Dat was een prima eerste dag. "Wij hebben een prima start gemaakt en kijken als team uit naar alles wat komen gaat in de komende twee weken"

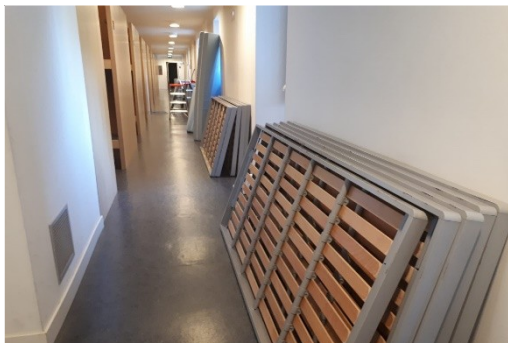
Zaterdag 24 augustus

De tweede dag begon bij het krieken van de dag met het poetsen van de Albergue Aterpea. Alles was in de eindevaluatie goed afgestemd. Onze Jefe de Emergencia, Tonny, verdeelde de taken en wenste iedereen veel succes met zijn of haar werkzaamheden. De eerste Hospitaleros waren al om zes uur

opgestaan om o.a. de lopers van de Camino uit te zwaaien. Buen Camino. Tijdens het poetsen werden een aantal bedden grondig schoongemaakt door ervaren Hospitaleros Marc en Tonny. Anderen sloten zich om acht uur aan bij het ontbijt. Prima verzorgd door Hospitalera Lies, die deze twee weken de verantwoordelijkheid draagt voor de keuken. Daarna was het hele team aan het poetsen, schuieren, vegen, vuilniszakken legen, opruimen en bedden nakijken op bedwantsen. Uiteindelijk kwamen de eerste wandelaars de Refugio binnen. Enkelen alleen voor een Credential uitgegeven door Marisol en de meerderheid

reserveerden een bed en ticket voor een maaltijd en of ontbijt. Wij gingen koffiedrinken bij Casa Sabina. En om 13.00 uur werd een heerlijk diner uitgeserveerd door een altijd vriendelijke Silan. Deze maaltijd, verzorgd door de koks van Casa Sabina, geeft ons team de energie om vanaf twee uur 's middags de pelgrims van de Camino te helpen met alles wat wij te bieden hebben. En weer druppelden de pelgrims een voor een binnen. Ook kwamen er veel mensen hun bagage ophalen die in de rugzakken- en fietsenopslagruimte lagen. Een Braziliaan maakte met handen en voeten duidelijk dat ergens zijn bagage moest liggen. Een Hospitalero nam hem mee naar de opslagruimte en hij straalde toen hij zijn rugzak zag liggen. Ook Jeanet en Pam hadden het druk met mensen die

hun kleren wilden wassen. Ook zetten lopers hun tenten op het grasveld bij de Albergue. Een prima tweede dag en iedereen in het team laat zijn talenten zien en in de slot- evaluatie werd tevreden teruggekeken op deze tweede dag. En.... werd afgesloten door Hospitalero Marc. Hij presenteerde als hobbybrouwer zijn gebrouwen biertjes. Een prachtige uitsmijter van de dag.

Aandachtspunt uit de evaluatie: Hoe gaan wij om met het scheiden van afval. Veel plastic flessen komen terecht in de groene afvalbak. En dus niet in de gele bak voor alle

plastic. Hoe kunnen wij dat beter regelen?

Zondag 25 augustus

Zondag stond o.a. in het teken van de pelgrimsmis. Don Valentin celebreerde twee missen en kwam kennismaken met de nieuwe Hospitalero van deze groep. Ook begroette hij een aantal voor hem bekende mensen in ons team. Ons team raakte steeds meer op elkaar ingespeeld en de pelgrims kwamen weer binnendruppelen. Zo was daar een Amerikaans meisje dat uitgeput de Aterpea kwam binnenlopen. Na een tijdje liep ze opgefrist en wel stralend in en rond het gebouw. Op het allerlaatste moment van deze zondag kwam er op het nippertje een groep kinderen binnen. Deze groep kinderen werd begeleid door volwassenen. Samen liepen zij voor kinderen met kanker.

Gelukkig net op tijd voor een schoon bed in onze Albergue

Deze dag werd afgesloten door de evalueatie en bekijken van de taakverdeling voor de volgende dag en ook deze avond liet hobbybrouwer Marc ons proeven van zijn heerlijke biertjes.

Maandag 26 augustus

Deze maandag bezochten wij op uitnodiging van Don Valentin het museum en de bibliotheek in het complex van Roncesvalles.

Hij liet ons de rijke historie van het klooster, de Refugio en de Camino in en rondom Roncesvalles zien. Het oude gastenboek met de namen van de pelgrims van enkele eeuwen geleden liet hij met trots aan ons zien. Het bezoek werd afgesloten in een kamer van de het klooster annex hotel. Don Valentin verraste ons op het eind met een heerlijk koekje en een glaasje Patxarán.

Na dit bezoek even uitrusten en Peregrinos ontvangen. 's Middags druppelden de wandelaars van de Camino de Albergue binnen. Veel mensen willen hun kleren wassen en zijn opgelucht dat hun vuile kleren gewassen kunnen worden. Verantwoordelijk daarvoor zijn Hospitaleros

Pam en Jeanet. Pelgrims worden hartelijk ontvangen en uitgelegd hoe zij hun kleren

kunnen wassen. Heerlijk weer schone kleren. In de machine of op de hand en drogen kan ook. De wasruimte is een van de gezellige ruimtes van de Refugio.

Natuurlijk waren er weer speciale Peregrinos op deze dag. Zo had een meisje al haar kleren verloren en moest nieuwe kleren kopen. Ze was blij dat zij dit verhaal kwijt kon bij Pam en Jeanet. En speciaal was een wandelaar die een been miste. Soms zag hij geen been meer in de Camino. Ook weer een speciale man die ondanks zijn handicap de Camino aanging. En net voor sluitingstijd liet een vrolijke pelgrim zijn goochelkunsten aan ons zien. Hij sloot samen met ons deze dag af.

Dinsdag 27 augustus

De eerste drie dagen bezochten minder pelgrims dan vorig jaar de Refugio. De vraag is hoe deze duidelijke neergang komt. In ieder geval had o.a. Marisol daar nog geen duidelijk antwoord op. Een ander aandachtspunt is de drogers in de wasserij: de drogers lopen vast. Een oplossing hiervoor is simpel; de filters vervangen. Vandaag stond er snel een lange rij. En voor het eerst gebruikten wij de kleuren.

Het gevolg was dat pelgrims buiten gingen zitten om te wachten tot zij geroepen werden door een van ons. Een prima initiatief, het vergroot de duidelijkheid. Opvallend was vandaag een Argentijnse vrouw die 2500 euro verloren had. Na een tijdje brachten twee vrouwen dit geld terug naar de

Mostrador. Zij reageerde stoïcijns toen het geld gevonden was. Aan het eind van de dag vroeg Tonny aandacht voor de veiligheid in de Albergue. Wij keken samen naar een video waarin duidelijk werd gemaakt hoe te handelen in crisissituaties. Waar verzamelen en wie neemt de leiding. En belangrijk welke telefoon wordt gebruikt. Gebruiken wij alleen de telefoon in de Mostrador en/ of kunnen de Hospitaleros hun eigen telefoons gebruiken

Woensdag 28 augustus

Ook vandaag blijkt hoe belangrijk het is om adequaat te reageren bij verloren spullen, verkeerde bedden, en zaken die pelgrims verliezen. Vandaag was er iemand een paspoort verloren. Iemand kalmeren en goed nakijken waar iemand dingen neergelegd heeft of geweest is. Gevolg paspoort gevonden.

Rond 18.00 uur eten wij altijd een lichte maaltijd. Op deze dag had Jeanet een heerlijke nasi gemaakt. Een heerlijke maaltijd met zorg bereidt en daar kikkert iedereen van op.

Aandachtspunt: Tonnie, Jefe de Emergencia is bezig met een oefening met de brandweer (Bomberos)

Donderdag 29 augustus

Dit zou een zeer drukke dag worden. Mooi weer en er wordt door iedereen hard gewerkt om de pelgrims te ontvangen. De meeste bezoekers van de Albergue negeren de drukte. Maar er zijn ook momenten dat pelgrims hun geduld verliezen. Waar zijn mijn medicijnen, mijn rugzak is er niet Na 5 minuten goed navragen is de rugzak er wel.

Vandaag nemen we voor de middagmaaltijd afscheid van restaurant Casa Sabina. Een week heerlijk gegeten en met liefde geserveerd door Sihan. Voor het diner sprak Tonnie een dankwoord en overhandigde haar een envelop met inhoud. Wij, Hospitaleros, blijven haar zien bij de koffie

Vrijdag 30 augustus

Het was weer een drukke dag vandaag

Nadat de winterherberg was vol gelopen openden wij de kelder naast de wasruimte. En mensen werden doorverwezen en weggebracht door taxichauffeurs naar andere Refugios.

De meeste mensen zijn tevreden als er een bed is en accepteren zonder mokken een plek in de winterherberg. Iedere Hospitalero die hier gewerkt heeft weet hoe krap het daar is. Vooral bij de douche en het toilet. Wij sturen mensen nu terug naar de "grote" herberg om daar te douchen. Het valt ons Hospitaleros op hoe een aantal mensen slecht voorbereid de Camino lopen. Zo vroeg een vrouw uit Taiwan ons of wij de volgende Refugio konden bellen om te vragen of daar een slaapplek was. Zij sprak alleen haar eigen moedertaal. Iedere dag zien wij natuurlijk speciale pelgrims. Zoals de man die vroeg waar twee bomen waren om zijn hangmat op te hangen. En de jongen die wel op de grond gaat liggen om te slapen als er geen plaats meer is. Het blijft een uniek gebeuren die Camino. Als wij vandaag willen afsluiten komt er een vrouw vanaf de berg die helemaal in nevels is gehuld. Geen plaats meer, prima, zij pakt haar rugzak en zet haar tentje op in de stromende regen.

Zaterdag 31 augustus

Wij zijn gewisseld van restaurant voor de middagmaaltijd en eten nu in La Posada.

Het is even wennen. Het blijft haasten om net voor de opening van de Mostrador het dessert weg te werken Tonny probeert hier met La Posada betere afspraken over te maken.

Het blijft druk in de herberg. Iedereen zet zich in om de inschrijving goed te stroomlijnen. Niet gemakkelijk, omdat sommige pelgrims niets begrijpen van het systeem met kleurenhangers. Mark en Lies overtuigden iedereen om rustig buiten te gaan zitten om af te wachten wanneer zij aan de beurt zijn.

In de evaluatie vroeg Tonny aandacht voor het veiligheidsbeleid bij een brand. Wij keken naar een film, waarin concreet werd gemaakt hoe te werken bij een brand. Op dinsdag 3 september om 10.00 in de morgen hebben wij een oefening samen met de brandweer van Burguete. Wij oefenen onder leiding van deze brandweer hoe te handelen in geval van brand. In de evaluatie van deze dag hebben wij samen de taken verdeeld.

Zondag 1 september

Weer een drukke dag en alle leden van team 13 waren aan de slag. Jeanet had gekozen om te kijken of zij in staat was alleen de wasserij te draaien. Dat was voor haar een beproeving maar uiteindelijk had zij een goed overzicht over alle machines en de handwas. Geld innen, drogen en een praatje maken met de mensen. La Lavandería een van de centrale plekken in de herberg. Om 19.15uur sloot zij op deze zondag samen met Pam de wasserij.

Het werken met de kleuren bij grote drukte gaat bij tijd en wijle mis. Mensen glippen er op slinkse wijze door. Hospitalera Pam heeft al een paar dagen de leiding over de entree van de Mostrador. Samen met Marisol, Juan P. en Adriana heeft zij goed zicht op de Mostrador. Belangrijke mensen,

deze mensen in de Mostrador. Zij regelen alle bedden en maaltijden en sturen mensen bij drukte weg en regelen taxi's.

Vandaag heeft Tonny een rondleiding gegeven aan mensen uit Nederland die een cultuurreis door Spanje maken. Dit is prima verlopen. Hij ontving een Donativo van 50 euro.

Maandag 2 september

Op deze maandag weer vele bezoekers voor onze herberg. Wij proberen zo snel mogelijk overzicht te krijgen in de drukte voor de Mostrador. Rob vervangt Marisol en Juan P. als zij pauze hebben om 14.00 uur. Mooi om te zien hoe hij in alle rust de inschrijving voor het bed, avondmaaltijd en ontbijt regelt.

Opvallend vinden wij de zware rugzakken die via het transport komen. Ervaren Hospitaleros zeggen dat mensen steeds minder bij zich dragen als zij de Camino een tijdje hebben gelopen.

Fons heeft vandaag de overloop gedraaid. Leuk om te zien hoe een beginnende Hospitalero dat in de vingers krijgt. Tijdens de pelgrimsmis bleek dat veel Fransen in en om de herberg aanwezig waren. Het blijft een mooi moment van bezinning in de hectiek van de dag.

Het is krap deze dag voor Pam en Jeanet. Poetsen van de badkamers en daarna vuilniszakken wegbrengen. Deze laatste activiteit is haar specialiteit. Hard werken dus om alles weer schoon te krijgen. 's Avonds pikken ze even een terrasje bij Casa Sabina.

Een mooi moment was dan ook dat zij door de pelgrims op het terras bedankt werden met een hartelijk applaus. Een belangrijke taak heeft Lies. Zij is verantwoordelijk voor de bestellijst en maakt het ontbijt en avondeten klaar. Heel veel werk en zo speelt ook zij een belangrijke rol in ons team. Op het eind van de dag verdeelt Tonny de taken voor de alarm-simulatie van morgen dinsdag 3 september. Om 10.00 uur 's morgens. Bob en Henry worden opgesloten in de lift. Pam belt 112. Tonnie heeft de leiding. Lies is ernstig gewond en Fons noteert de mensen die uit het gebouw komen. Iedereen verzamelt zich op het plein voor het gebouw. Don Valentin kwam tijdens de eindevaluatie van deze dag langs om een praatje te maken. Woensdag 4 september wordt het een drukke dag vertelde hij. Veel Fransen komen naar Roncesvalles. Het is de dag van de processie, de Romeria.

Dinsdag 3 september

Vandaag was het weer een drukke dag en wandelaars van de Camino stroomden binnen. Moeilijk te beheersen. Marc en Lies probeerden de kleuren duidelijk te maken. Sommige mensen blijven gewoon staan en zijn niet van hun plaats te krijgen. Gelukkig kwam er toch weer snel een snellere doorstroming. Het loopt snel weer vol en mensen worden met taxi's doorverwezen naar andere Refugios.

Tussen Roncesvalles en Pamplona zitten alle herbergen vol. Rob nam weer waar in de Mostrador. En Lies blijft ook druk met mensen die zich niet goed voelen. Vandaag viel er een meisje over een putdeksel bij Casa Sabina. Zij moest uiteindelijk naar het ziekenhuis en bleek een gebroken arm te hebben. Ontzettend verdrietig. Zij moest de Camino verlaten en stoppen.

Woensdag 4 september

Het is een herhaling van opmerkingen die er al eens eerder gemaakt zijn in andere dagverslagen. Vandaag was het weer heel druk. Het was beter beheersbaar en om 17.00 uur zat alles vol. Veel mensen werden doorgestuurd en zelfs werd op verzoek van Marisol de sporthal in Burguete geopend. Een provisorische voorziening maar mensen waren toch blij dat ze een plek hadden om te slapen. Een taxichauffeur merkte op dat een vrouw die 3 maanden zwanger was daar ook moest slapen en nam haar mee terug naar de Colegiata.

Vandaag was het ook vooral druk rond de herbergen, omdat er o.a. veel Fransen de Romeria kwamen vieren. De kerk zat vol en rondom de kerk zaten mensen gezellig te lunchen en te zingen. Een Braziliaan was zo vermoeid dat hij nauwelijks noch de trap boven en naar beneden kon nemen. Vandaag hebben we een foto met het team en Marisol gemaakt. Morgen de laatste dag voor ons om pelgrims te helpen.

Donderdag 5 september

Vandaag dus echt de laatste dag dat we als team Hospitaleros actief zijn. Maar er is geen tijd om rustig af te bouwen. De mensen stromen weer binnen en rond 17.30 uur is het weer vol hier. Vandaag een gewonde man uit Paraguay die op de berg gevallen was. Lies, verantwoordelijk voor de EHBO, heeft hem verbonden en morgen gaat hij naar het gezondheidscentrum in Burguete. Om 21.00 uur worden er nog mensen doorgestuurd naar andere herbergen met taxi's. Adriana was daar vanavond druk mee bezig. Hier in onze herberg is iedereen uiteindelijk blij met zijn slaapplek

De afgelopen week zijn veel mensen doorgestuurd, omdat alles vol was. Gemiddeld 80 a 90 personen per dag. Zodat er iedere dag wel 300 pelgrims naar Roncesvalles komen.

Periode 14: Vrijdag 6 september t/m vrijdag 20 september 2019

**Hospitaleros: Kees Ebbenhorst, Ineke van Hattem, Maarte van Hattem, Dick de Kler,
Joke de Kler, Angeliën Zonder, Wim Schaap, Hermien van Essen, Joop van
Essen**

Aantal pelgrims: 3.090

(2018: 2.948)

V.l.n.r.: Wim Schaap, Joop van Essen, Hermien van Essen, Maarte van Hattem, Ineke van Hattem, Dick de Kler, Marisol, Kees Ebbenhorst, Angeliën Zonder, Joke de Kler

Vrijdag 6 september

Angeliën komt met het openbaar vervoer naar Roncesvalles. De anderen komen per auto. En als je dan per auto steeds dichterbij de plaats van bestemming komt gaat 't kriebelen. Eerst zie je St. Jean-Pied-de-Port, dan Valcarlos en slingerend volg je de weg naar Ibañeta. Je kijkt toch weer steeds je ogen uit. Tenslotte volgt dan links de Abdij van Roncesvalles. We zijn er weer! We zijn met dezelfde ploeg als vorig jaar. Kennen elkaar dus en in het voorgesprek van eind augustus is alles weer de revue gepasseerd. We weten wat ons te wachten staat en... dat 't druk zal worden. We zitten in een van de drukste periodes en tijdens de overdracht vanuit groep 13 blijkt wel dat het vooral in hun laatste week "full house" geweest is. De overdracht verloopt gladjes en ook het vervolgens meekijken met onze voorgangers, hoe een en ander nu werkt, verloopt snel.

Na onze gezamenlijke maaltijd in La Posada worden we direct voor de leeuwen gegooid. Om 16 uur exact hebben we volle bak. De taxi's kunnen met hun ritjes beginnen naar Burguete en daarna Espinal. Zo'n 65 pelgrims maken gebruik van de taxi. Daarnaast lopen diverse pelgrims na het aanhoren dat we "completo" zijn zelf nog door. Dus doen zo'n 300 man Roncesvalles deze dag aan. Opvallend is het grote aantal rugzakken (70) in de speciale ruimte. Dat wordt morgenochtend ook weer een drukte van belang.

Er zijn weer leuke en minder leuke dingen te melden over de pelgrims. Eigenlijk teveel om nu een voor een op te schrijven. Maar het geeft aan dat we er weer lekker mee bezig zijn. Of te wel: De eerste dag zit er op. En het ging best lekker! Maar zijn nu wel aan onze nachtrust toe...

Zaterdag 7 september

Ook vandaag loopt 't weer vol. En even na 6 uur is het heen en weer lopen naar de Overloop ook weer gedaan. We wachten op de eerste taxi. Om voordringers niet de kans te geven eerder stiekem in te stappen werken we ook bij de pelgrims die op een taxi wachten (vandaag 35) met de kleurenbordjes. En dat loopt uitstekend. Vermoeide pelgrims letterlijk in 't zonnetje zetten aan de voorkant van Aterpea geeft vaak een glimlach terug. De laatste taxirit met nog 5 wachtenden, laat dit keer wel erg lang op zich wachten. Bijna 2 uur! Om het leed iets te verzachten presenteren we bekertjes Patxarán. Na anderhalf uur nog een bekertje en vlak voor vertrek nog eentje. Het geeft alleen maar blije gezichten.

We weten allemaal wat een gillende keukenmeid is. Zo tegen 't einde van het jaar hoor je in Holland niet anders. Maar vandaag hebben we er eentje in huis. De Spaanse jongedame komt laat binnen, maar heeft een reservering en wil gelijk door naar haar slaapplek. Eerst maar eens de rugzak af. Nou... nee. Een Spaanse overvloed aan negativiteit tot gevolg. Vervolgens moeten de schoenen uit.

Oeps.. dat was de "druppel" bij haar. Toevallig is Marisol in huis. De Spaanse discussie kunnen wij niet helemaal volgen, maar na 10 minuten is Marisol het zat. Ze staat klaar met 12 euro om aan haar terug te geven en te verzoeken het pand te verlaten. De Spaanse pelgrima kiest tenslotte eieren voor haar geld...

Zondag 8 september

Een drukke zondag. Veel dagjesmensen en het is het feest van 'Maria geboorte'. Bovendien is 't mooi weer. En natuurlijk loopt de Albergue weer snel vol. De taxi's moeten opnieuw zo'n 35 pelgrims vervoeren naar Burguete en Espinal. We raken er aan gewend. Veel fietsers dit keer, o.a. een groep van 9 man uit Brazilië.

Er zijn problemen met sommige lockers. Sleutel niet aanwezig of lockers, die niet willen sluiten. Bovendien werken enkele reservesleutels niet. Op het drukste moment van de dag kun je dit er eigenlijk niet bij hebben. Maar laten we ook een voordeel noemen. Als Aterpea vol is na 6 uur en de taxi's af en aan rijden, dan is de avond verder rustig. Alleen de gebruikelijke vragen en natuurlijk de verwijzingen naar de restaurants voor het pelgrimsdiner.

Nog geen bedwantsen tot nu toe, maar Joop ontdekt een "enorme" bedwants bij de toegangsdeur. Hij of zij gaat op

de foto (en deze foto is niet uitvergroott...)

Maandag 9 september

Er gebeurt ook op deze dag weer van alles. Goed en slecht nieuws over het wel en wee van de pelgrims vergen onze aandacht. Een zoekgeraakte verloopstekker, een verloren handdoek of etensbon etc. Soms wat geklaag en dat wordt dan indien mogelijk opgelost. Maar ook heel veel complimenten voor ons werk. En dat mondt vaak uit in leuke gesprekjes. In de loop van de middag komen twee dames melden dat hun vriendin in moeilijkheden verkeert op de berg. Maar het is nog licht en de Bomberos hebben nog geen melding binnengekregen. We wachten dus even af, maar er wordt door een aantal medepelgrims toch een zoekactie op touw gezet. Na enige tijd komt een zeer kordate dame terug gehold en roept dat er op de berg een verdachte man is gesignaleerd "in black" en zonder bagage en dat zij meteen haar pepperspray uit haar rugzak gaat halen. Gewapend met haar pepperspray holt ze weer terug, maar de spray blijkt niet nodig te zijn want de vrouw wordt gezond terug gevonden en neemt opgelucht haar intrek in het hotel.

Ook nog enkele laatkomers. Half negen uit St. Jean vertrekken en dan 's avonds laat binnenkomen. Dan is je de voorbereiding niet optimaal. Voor je 't weet is zo'n dag dus weer voorbij.

O ja... we hebben onderling nog een discussie over de exacte plaats van de halte van de bus naar Pamplona en St. Jean-Pied-de-Port. We komen er niet uit. De VVV geeft uitsluitsel: Bij La Posada.

Dinsdag 10 september

Dinsdag is een regendag. Vooral 's middags enorme buien. Zelfs met hagel. Het is dringen in de gang, waar de pelgrims geduldig wachten voor hun aanmelding. Na 5 uur rijden de taxi's weer af en aan. Deze dag wat opvallende gebeurtenissen met de pelgrims. Een meisje komt huilend/beschaamd met een bedekt hoofd binnen. Er onder zit haar enorme haardos volledig in de klit. Angelien ontpopt zich als een ervaren kapster met als resultaat een zeer tevreden pelgrima. We adviseren Angelien voortaan gewoon het kapperstarief te rekenen. Tijdens het closetrollen-rondje komen we een vrouw tegen met in haar handen haar boven- en onder gebit. Ze vraagt ons: "Wanneer gaat 't licht nou eens uit?" Er worden ook weer pillen gevonden van allerlei aard, waar dan weer onder ons de nodige grappen over worden gemaakt.

De ochtendmuziek blijkt een groot succes. We krijgen van diverse kanten complimenten.

Woensdag 11 september

Als je gek bent op records is de woensdag er misschien wel eentje. We zijn weer "Completo" en hebben zo'n 115 pelgrims met taxi's moeten doorsturen. Ook veel mensen vragen om alleen een stempel en/of lopen zelf door naar Burguete. In totaal worden er 422 briefjes ingevuld.

Vandaag een vrouw met een gebroken pols. Ze wordt via Burguete naar het ziekenhuis in Pamplona gebracht door een van de 15 taxi's. Jammer blijft 't dat het taxivervoer zo laat op gang komt.

Vandaag zijn we om half vier vol en de pelgrims moeten tot na vijf uur wachten. Het systeem met de kleurenbordjes werkt gelukkig prima. Ook het weer werkt mee.

Donderdag 12 september

We krijgen een aantal mooie zonnige dagen. Dat vergemakkelijkt de schoonmaak. En geen run in de morgen op poncho's bij de Mostrador. Dat scheelt aanzienlijk. En (bijna) iedereen verlaat opgewekt 's morgens de herberg. Een voor ons nieuwe term komt van Koreaanse zijde: Donkey-service. We moeten er even aan wennen, dat dit het transport van de rugzakken betekent. De grappen over ezels doen dan natuurlijk de ronde.

De Bomberos komen binnen met een uitgeputte Koreaan. Hij wordt door ons in de watten gelegd en zijn wasje wordt ook nog in de avond verzorgd. Hij blij.

In de overloop worden haakjes opgehangen en waskratjes neergezet in de doucheruimtes. Het blijft toch maar een benauwde bedoening daar.

Vrijdag 13 september

Vrijdag de 13^e. Even oppassen. Maar het valt mee. Hermien vindt zelfs haar zonnebril terug en Maarte zijn mobiele telefoon. Twee pelgrims vinden hun paspoorten en geld op tijd terug. De wachtrij van pelgrims valt erg mee vandaag en er zijn geen grote moeilijkheden geweest. Hoezo vrijdag de 13^e ?

Na 10 uur 's avonds bespreken we de situatie hoe om te gaan met de laatste beschikbare bedden en een logisch plan te maken hoe je nu verder moet. We komen tot een goed plan.

Er zijn wat mankementen hier en daar aan lockers, de automaten met koffie en een vastgelopen kraan. Maar we raken er aan gewend, dat er altijd wel iets niet goed is en gerepareerd moet worden. En natuurlijk vergoedt de Patxarán in de late avond veel! De sfeer is zeer goed in de ploeg. We zijn op de helft van onze hospitaleerperiode!

Zaterdag 14 september

De buitendeurbel rinkelt weer midden in de nacht. Sigaretten blijven verslavend, ook als daarna de deur achter je in het slot valt. Om half vijf laat Kees de man weer binnen. Maar dan opeens komt er vanuit de poort een vrouw aanlopen. Ze vraagt om een stempel. Midden in de nacht! Ze heeft 's nachts gelopen. In haar eentje. We maken veel verrassingen mee, maar deze kenden we nog niet. Ze krijgt keurig haar stempel en gaat weer op weg...

Angelien, Ineke, Maarte en Dick gaan de berg op. Heen via het steile stuk en terug via Ibañeta. Het weer is schitterend en het Colegiata blijft mooi vanaf de berg. Ze komen de eerste pelgrims tegen, die ze dan weer 's middags terugzien in de herberg.

De pelgrims komen zaterdag zeer verspreid binnen. Er is geen sprake van een wachtrij en toch zitten we vol in de loop van de avond. Wel de eerste dag van onze periode zonder taxi's.

Laat op de avond enkele zeer vermoeide pelgrims. Enkele dames op leeftijd en een man met een drijfnat paspoort en Credential. En dat op een zonnige dag zonder regen... De meest vermoeide pelgrim is wel een Oostenrijker. Hij drinkt na aankomst een hele kan water leeg. Met water en chocola lukt 't hem na dik een half uur zijn bed te vinden. Na nog wat gegeten te hebben in de keuken zegt hij tevreden net voor sluitingstijd: "It was the hardest day of my life".

Zondag 15 september

De afgelopen dagen was het druk in en om de kerk. Overal staat apparatuur en auto's van de Franse TV-zender France 2. Kerkdienst op zondag 11 uur, die rechtstreeks wordt uitgezonden. We worden vriendelijk verzocht plaats te nemen op de voorste banken, alsmede enkele toevallig passerende pelgrims. Het gaat er goed georganiseerd aan toe.

Een mooie tweetalige kerkdienst met een koor en voorganger uit Frankrijk. Wie de kerkdienst nog eens na wil zien kan terecht op YouTube: <https://youtu.be/D3fNwW6omCw>

We zijn goed in beeld !

"Tjonge, tjonge". We hebben Marisol en JuanP wegwijis gemaakt in de Nederlandse taal. Als er even iets tegenzit in onze hospitaleerperiode met de pelgrims, hoor je nu voortdurend deze gevleugelde woorden. Er wordt dan ook een minder aangenaam gezicht bij getrokken. We wanen ons af en toe weer in Holland...

We zitten weer vol vandaag en de taxi's doen goede zaken. Als we net met een paar mensen een glaasje Patxarán drinken in Casa Sabina worden we door enkele Spanjaarden geroepen. Er is een man gevallen op het pad voor het Hostal. Een hoofdwond en een kapotte bril tot gevolg. We ontfermen ons over de Amerikaan, die 's ochtends om 7 uur van SJPP is vertrokken en aan het eind van z'n Latijn

is. Zijn eerste reactie: "I never do it again". De man wordt verzorgd alsof Aterpea een 5-sterren hotel is. Alles wordt gedaan om de man een goede nachtrust te gunnen.

Er komen laat op de avond nog enkele vermoeide pelgrims binnen. Zelfs iemand na 10 uur. Ook zij hebben 14 a 15 uur over hun eerste dag gedaan, waaronder opmerkelijk een pelgrim, die voor de 5^e keer de Camino loopt. Dan moet je toch wel kunnen inschatten, hoe zwaar zo'n eerste dag kan zijn.

Maandag 16 september

Maandagmorgen is 't een ander verhaal met onze gewonde Amerikaan. Dat hij langzaam is weten we, maar zo'n langzaam tempo hebben we niet verwacht. We drentelen na 8 uur wat om hem heen om hem duidelijk te maken, dat de boel op slot gaat. Dat vindt hij niet leuk en zelfs het woord Gestapo valt enkele malen. Eindelijk is hij de deur uit zonder ook maar een enkel bedankje of gedagzegging. Hij krijgt 't nog moeilijk op zijn verdere Camino, denken wij. Gelukkig zijn er vele pelgrims, die ons wel bedanken, middels handdruk of zelfs een omhelzing.

Een feestje vandaag. Marisol is 20 jaar werkzaam in de Albergue. En op de helft van haar leven.

Beetje cryptisch, maar misschien wil ze niet laten weten dat ze 40 jaar oud is?

Traktatie met gebak en (natuurlijk) Patxaran.

De dag loopt verder gesmeerd en 's avonds in de nazit krijgen we bezoek van Don Valentin. Morgen gaan we de jaarlijkse rondleiding doen. We gaan allemaal mee, want na afloop rekenen we nu al op een glaasje Patxaran.

Dinsdag 17 september

Vandaag staat de rondleiding door Don Valentin op het program. We bezoeken de Claustro. Beklimmen trappetjes en kijken overal om ons heen. We hebben het allemaal al een keer gezien, maar 't blijft toch interessant. Don Valentin start het zingen (Amazing Grace) bij de Tombe van Sancho. En we vallen hem allemaal bij. Mooi.

Na afloop uiteraard Patxarán en koek. Joke en Dick bezoeken Don Jesus, die herstellende is van zijn ziekenhuisopname. Hij blijkt nog zeer vitaal te zijn en na "tres besos" van Joke en een stevige handdruk zeggen we: Tot volgend jaar!

Een spannend laatste uurtje nog bij de Mostrador. Om 9 uur meldt een late pelgrim, dat er nog vier dames op de berg zijn, die nog wel even onderweg zijn. Kees loopt na een half uur even een stukje richting de steile afdaling. Vlak voor 10 uur komen de dames vrolijk lachend in zicht. Ze hebben gereserveerd in La Posada. Gelukkig zorgen om niets.

Het is dinsdag en we gaan al naar het einde van onze periode. We hebben het in elk geval erg naar ons zin in periode 14. Wordt vervolgd...

Woensdag 18 september

Zubiri. Daar hebben ze lekkere koffie! Ons jaarlijkse bezoek aan Zubiri is vandaag. Iedereen gaat mee. Na het heen-en-weer-geschud in de auto door al die haarspeldbochten lopen we naar de brug. In de hoofdstraat ontmoeten we pelgrims, die we eerder gezien hebben en zien we de eerste vroege vogels al binnenkomen. Alles gaat weer op de foto en na de koffie doen we in de supermarkt nog wat boodschappen. In de morgen tijdens de schoonmaak onweer en hoosbuien, maar in Zubiri schijnt de zon. We zijn op tijd terug om de menukaart van Casa Sabina te voorzien van onze initialen.

Later op de dag weer veel regen en de pelgrims komen drijfnat binnen. Schoenen staan na de buien te drogen in de zon.

De kranten in het schoenenhok zijn snel op en een enkeling probeert zijn schoenen aan te bieden in het washok voor centrifuge of droger. Maar daar beginnen we niet aan.

In de avond en na het taxivervoer weer zoals gewoonlijk een aantal laatkomers. Ze hebben geluk, want er was een dubbel-reservering van 5 personen. Verlate pelgrims krijgen zo een mooie plek op de eerste verdieping. Opvallend is ook dat Marisol die middag al fietsers, die willen overnachten resoluut de deur wijst. Wegens drukte geeft ze de voorrang aan wandelaars en dan alleen aan wandelaars die over de berg gekomen zijn. Startende pelgrims worden ook door haar geweerd. Reserveringen zijn wel welkom. Ze mag dan gelijk hebben, voor ons werkt 't wel verwarrend.

Morgen onze laatste dag. We bespreken wat er gedaan moet worden en wat er valt te melden voor de overdracht naar groep 15. We wensen groep 15 al vast veel succes! Ook een aantal aanbevelingen voor de werkgroep wordt op papier gezet. En dan is het plots tegen middernacht. Hier en daar een geuw. Wegwezen !

Donderdag 19 september

Maar liefst 76 rugzakken en koffers staan er in de bagageruimte. Het zal weer een drukke dag

worden. En dat wordt 't dan ook. We zijn weer om plm 5 uur vol en taxi's brengen zo'n 80 mensen naar Burguete of Espinal. Het is weer een dag met vele bijzondere dingen, maar dat zijn we nu wel gewend. We kijken met voldoening terug op onze periode 14. We hebben goed samengewerkt, de sfeer was goed. Het was af en toe hard werken, maar hebben ook veel lol gehad.

Een periode zonder bedwantsen. Oké... eentje dan. De wasmachines en de drogers hebben ons nog de meeste zorgen gegeven. Gelukkig heeft Wim zich ontpopt als machine-hersteller, waardoor we toch nog goed de pelgrims konden bedienen.

Mooi is dan weer het moment, dat een vermoeide pelgrima (nadat zij in haar taxi was gestapt) ons toeroept: "God bless you, thank you so much". We moeten even slikken...

Het zit er op. Het waren 2 drukke weken. Elke dag volle bak en in totaal zijn er plm 635 pelgrims in de taxi gestapt richting Burguete en Espinal. In de nazit bespreken we de overdracht en aanbevelingen

Periode 15:

Vrijdag 20 september t/m vrijdag 4 oktober 2019

Hospitaleros: Sjaak Sies, Willy Sies, Martin van Rooijen, Gerard van Drecht, Ben Bunink, Aafke Wagenaar, Rem Jonker, Diana Quanjer,

Aantal pelgrims: 2.877

(2018: 2.428)

v.l.n.r. Marisol, Martin, Ben, Aafke, Diana, Willy, Gerard, Rem en Sjaak

Vrijdag 20 september

Onze enthousiaste voorgangers hebben de herberg mooi schoon overgedragen en ons op de hoogte gebracht van alle wetenswaardigheden onder het genot van koffie en taart. Daarna in tweetallen uiteen om de laatste puntjes op de i te zetten. Voor 7 geroutineerde Hospitaleros was het opletten op nieuwe afspraken en/of wijzigingen in de hele procedure. Daarna afgesloten met gezamenlijk eten en natuurlijk toosten op alle mooie momenten. Voor een nieuwe Hospitalera was alles nieuw en behoorlijk indrukwekkend wat er allemaal komt kijken bij de werkzaamheden in de herberg. Ook werd zij meteen gebombardeerd tot “zuster”. Waarom we het doen werd meteen weer duidelijk, want in de loop van de middag ontvingen we een aantal malen positieve feedback. Naast de Spanjaarden, Fransen, Koreanen, Argentijnen en Mexicanen, deze dag ook 3 Israëli's en twee super sportieve afgetrainde Russen op de fiets. Logisch dus. Heerlijk zonnig weer vandaag, maar op de berg waaide er vanaf Orisson een harde tegenwind. Zoals bijna gebruikelijk waren er ook vandaag 70 reserveringen. In de loop van de middag was de herberg vol, maar zonder problemen hebben we circa 10 mensen doorgestuurd naar de hotels hier en met een taxi verderop. Twee late pelgrims opgepept met koffie en koud water die dat gebaar waardeerden. Slechts één wanklank geconstateerd. Volgens zeggen had een pelgrim gereserveerd maar, kon dit niet aantonen en dan is het pelgrimsleven hard, want geen bewijs is geen bed. Ze vatte het uiteindelijk wel sportief op en was blij met haar bed in het hotel. Op onze eerste werkdag al meteen 53 wasjes.

Zaterdag 21 september

Het is voor de tweede dag een dag met harde wind. De pelgrims melden dat ze bijna omver worden geblazen.

Nu de geluidsinstallatie werkt in de keuken en op de verdiepingen wordt er 's morgens schoongemaakt met muziek. En wat wil het geval het eerste nummer van de jaren 60 cd is Good Vibrations van The Beach Boys.

Er was een mevrouw die om een waskom vroeg. Zij kon niet tegen de douche. Moet kunnen. Bij het stempelen kwam een Amerikaan met twee Spanjaarden. Can you fill in the formular? Hij vraagt: Waar komt u vandaan? Uit Holland. And you?, vraag ik hem. I'm (also) Dutch, antwoordt hij. Dat is mooi wilt u het formulier invullen? What? Hij had duidelijk niet in Nederland gewoond. Hij vraagt: do you know what my name is? Na enig gepuzzel over leskenp bleek het Epskamp te zijn. Alle Epskamp's uit The States zijn familie van mij, vertelde hij. In Nederland is het een common name, zei ik. But I'm the most good looking? Ik kon het niet laten te zeggen, dat ik mooiere had gezien in Nederland. De Spanjaarden hadden hem op sleeptouw genomen, maar zeiden: Hij praat met iedereen en heel veel. Dat had ik al begrepen. Vervolgens gooiden ze alle drie een ruime Donativo in de pot. Een leuke ontmoeting.

Ook speelde zich het volgende af. De sleutel van het voorraadhok in de Dependencia lag niet op de afgesproken plaats. Rem, die al jaren en jaren werkt als Hospitalero, ging naar Don Valentin. Don Valentin kwam mee en deed de deur open. 's Middags kwam hij de sleutel brengen en legde mij, Aafke, uit hoe het kwam dat de sleutel er niet lag. Dat begreep ik niet allemaal. Maar wat ik wel begreep was dat hij vertelde dat er een lange grote man naar hem toekwam voor de sleutel, maar die man had geen rood hesje aan dus ja hij dacht dat het misschien een pelgrim was. En die kon hij natuurlijk niet zomaar de sleutel meegeven. De pelgrims zijn royaal met Donativo. In het washok, bij het stempelen, bij de Mostradar. Dat is natuurlijk leuk. 2 Nederlanders kwamen vragen of wij in hun pelgrimspas willen vermelden dat ze de Camino lopen ter nagedachtenis van iemand die overleden is. Toen ze de pas kochten wilde ze dat daarin graag vermeld hebben, dat werd echter niet toegestaan. Op Internet hadden ze gevonden dat dat wel mogelijk is. Ze wilden het niet zelf erin schrijven. Dus heeft een Hospitalera in hun pas vermeld **Vicarie Pro** en vervolgens de namen. Mooi dat ze dat doet. Wat zuur was, dat er 9 reserveringen niet op zijn komen opdagen dus bleven er bedden leeg, terwijl wij mensen moesten doorsturen.

Zondag 22 september

Een pelgrim uit Praag is al vijf maanden onderweg en laat mij zijn dagafstanden zien in kilometers en aantal stappen. Hij heeft geen geld voor de nacht en we besluiten om met hem naar Don Valentin te gaan. Hij heeft een markante grijze kop en zijn kleren zien wat groezelig en de geur die hij verspreidt is ook heel bijzonder. Hij zegt te hebben gewerkt voor een Praags dagblad. We gaan samen naar Don Valentin en langs de kerk komend wil hij naar binnen. In de kerk maakt hij gebruik van allerlei rituelen die ik alleen maar uit mijn jeugd ken. Don Valentin zou buiten zijn in het museum? Onderweg zegt hij dat hij wil eten. Hoeveel geld heb je dan? In kijk in zijn portemonnee en zie een aantal stuivers en centen. Dat is niet genoeg, vertel ik hem. Waar en wat heb jij allemaal gegeten onderweg, vraag ik? Ik begrijp dat hij veel boomschors heeft gegeten en met een bepaalde techniek vissen uit water kan pakken. Don Valentin neemt juist afscheid van een aantal jongeren. Als ik zijn aandacht trek komt hij onmiddellijk. Na mijn uitleg over 'geen geld' ontfermt hij zich over deze Tsjech en samen lopen ze naar de kerk. Terwijl zij weglomen komen twee dames op mij af waarmee ik s`middags nog uitgebreid heb gesproken in de wasserij. Ik vertel ze wat er aan de hand is en onmiddellijk grijpt een dame haar portemonnee en rent achter hem aan en geeft hem 20 euro. De man is zeer dankbaar. In de kerk neemt Don Valentin hem apart achter een pilaar en pakt zijn portemonnee. Terwijl Don Valentin dat doet pakt de Tsjech ook zijn portemonnee. Even later komt Don Valentin naar mij toe en zegt: hij heeft wel geld, hij heeft 20 euro! Na mijn uitleg zegt hij tegen mij: handel jij dit maar verder af. Ik breng hem naar de overloop waar hij zegt bij de ingang te willen overnachten. Ik breng hem verder en wil in eerste instantie niet in een bed liggen. Gelukkig liggen er een paar Polen bij hem in de buurt. Ik vraag hem hoe het verder met zijn eten gaat? Uiteindelijk en met toestemming van de Jefe haal ik een brood in onze keuken, wat vleeswaren en een appel. Als ik terug kom zie ik dat hij drukdoende is zijn telefoon op te laden en ook zijn powerbank. En dat zag er allemaal geavanceerd uit. De volgende ochtend zit hij buiten aan een tafeltje te schrijven in zijn dagboek en zegt hij naar Saint Jean Pied-de-Port te willen. Hij maakt foto's van onze groep en mij en stuurt deze direct naar de redactie in Praag. Hij vertelt ondertussen veel over katholiek Praag en de clerus aldaar. We nemen afscheid en als we gaan eten is hij weg.

Maandag 23 september

We blijven ons verbazen over de grote hoeveelheid Koreaanse pelgrims. Die soms geen woord Engels spreken en dan gaan we aan de gang met handen en voeten en jongeren werken met google translate. Ook vertalen jongere Engelssprekende Koreanen voor de ouderen. Het zijn mensen uit Zuid-Korea maar ze noemen zich Koreaan. Een spontane jonge Koreaanse vrouw vertelt over de reden van de grote hoeveelheid Koreanen. Ze vertelt dat op TV in Korea een reisprogramma is dat gaat over de Camino. Bij de herberg van Roncesvalles begint het programma. De herberg is duidelijk in beeld. De Tv-ploeg kookt in de herberg Koreaans en ook Spaans. De tv-ploeg zelf loopt de Camino niet. Ze denkt dat heel veel mensen daardoor op een idee zijn gebracht de Camino te lopen. Voor haarzelf was ook een reden dat zij het leuk vond om naar Europa te gaan en ze is dan ook eerst een week in Parijs geweest en daarna met de trein naar Saint Jean Pied-de-Port. Ze is geïnteresseerd in het werk als Hospitalera en zou dat zelf ook leuk vinden. Ik vertel dat we Nederlanders zijn, lid van een vereniging en dat zij waarschijnlijk geen Hospitalera kan worden, maar dat het wel erg handig zou zijn gezien het taalprobleem.

Dinsdag 24 september

Het was een mooie dag, maar er stond veel wind bovenop de berg. Een Franse mevrouw is doordoor gevallen en was zodanig gewond dat Ben haar naar het Centro de Salud heeft gebracht. Zij kwam terug met twee keurige pleisters op de wonden. Een grote groep Nederlanders kwam langs voor een stempel in hun Credential en daar bleek een bekende van Rem tussen te zitten en ook een oud-collega van Gerard. In de wasserij praten we met pelgrims die met de fiets uit West-Friesland zijn gekomen. Uiteindelijk blijkt het de buurjongen uit de jeugd van Rem te zijn die met zijn vrouw op de fiets naar Pamplona wil. 's- Avonds komen de fietskaarten op tafel en de begeleidende tekst adviseert Pamplona te mijden omdat dit een minder interessante stad is. Uiteraard hebben we daar een stokje voor gestoken en rijden ze toch door deze historische stad. Het is altijd prachtig om het samenspel tussen twee partners te aanschouwen in geval de een de controle wil houden en de ander alles aan het toeval wil overlaten. Sommige pelgrims pelgrimeren graag met een hond en zijn verbaasd dat die niet in de Alberque wordt toegelaten. Het baasje kiest dan voor het gezelschapsdier en gaat ook in het fietsenhok liggen. In Spanje kan je beter met een ezel pelgrimeren dan met een hond. Hospitaleros geven de pelgrims die met de hand wassen altijd een college `strategisch drogen`. Het weer kan snel omslaan terwijl je was buiten hangt en je ligt te slapen of een drankje in een restaurant pakt. De pelgrim blijft verantwoordelijk voor het resultaat van het droogproces. Er is een tijd geweest dat we bij de eerste regendruppels de was van buiten naar binnen haalden. Dankzij de omroepinstallatie willen we het deze keer anders doen. De Jefe roept bij dreigende regenbuien de pelgrims op de was binnen verder te drogen. Zogezegd, zo gedaan. Maar uiteindelijk gaan pelgrims de was binnen halen en gaat het toch niet regenen. Het wachten is op de eerste aansprakelijkheidstelling!

Woensdag 25 september

We hebben een Frans echtpaar binnen die 3000 km heeft afgelegd met een ezel. Deze ezel stond in de bekende weide achter het huis van Pablo. Prachtig beest die ook goed verzorgd werd. Op enig moment komt een vrouw die op bed 101 sliep naar beneden en wij begrepen dat zij weg wilde. Sjaak is nog meegelopen maar kon niet de reden uit haar krijgen waarom. Zij had gereserveerd en ik zei haar dat zij haar geld terug kon krijgen als zij besloot om te vertrekken. Vervolgens zat zij op een bankje buiten bij Aafke en meldde dat de mijnheer (Sjaak) had gezegd dat Bedbugs geen probleem waren. Wederom met mevrouw gesproken nu kwam eruit dat zij Bedbugs had gezien op 101. In eerste instantie kon ik geen bug ontdekken, mw. meegenomen en ja hoor, BEDBUGS. Rem kneep er eentje dood en had gelijk rode vingers. Uiteraard Mw een ander bed gegeven op de 2^e etage en het compartiment 101/104 afgesloten. Bedden 102/104 waren gereserveerd en zijn omgeboekt. Na enige tijd kwam Mw. naar beneden en wilde alsnog vertrekken (geen vertrouwen meer in herberg?). In eerste instantie kreeg zij geen geld terug van Marisol, maar uiteindelijk wel. Bleek zij al bij aankomst om een bed op de 3^e gevraagd te hebben. Maar dat kan niet want reserveringen zijn altijd op de eerste verdieping

Een Chinese mevrouw was haar stokken kwijt en wij dachten dat een ander die had meegenomen. Bij de bedden in de buurt gekeken, maar geen stokken gevonden. Mw. besloot om de volgende morgen om 6 uur bij de uitgang te gaan staan om haar stokken te arresteren. Ze was inderdaad vroeg beneden en vertelde nogmaals het hele verhaal, maar nu veel rustiger was liet ze een foto zien als bewijs. Misschien was ze ook wel gekalmeerd, omdat er bij de lost and found een paar prachtige stokken lagen en we haar vertelden dat als die niet opgehaald zouden worden, dan mocht zij ze meenemen. Even later hoorden we een opgewonden kreet van de Chinese dame en luid pratend en bewegend stapt ze op een oude heer af die de herberg weer binnen kwam met de bewuste groene stokken in z'n hand. Opgewonden en blij begon ze in het Chinees haar verhaal te doen en de oude heer, totaal overdonderd, kon alleen maar "excuse, excuse" mompelen. Per ongeluk de verkeerde meegenomen en de zijne waren dus die van de "lost and found".

In onze herberg komen mensen van over de hele wereld en zo hebben we ook al een aantal keren Israëliische pelgrims ontvangen. Voor Rem is dat extra leuk, omdat hij het woeste plan heeft volgende voorjaar samen met twee broers naar Israël te fietsen. Vanuit Nederland dus. Zo heeft hij ondertussen al wat adviezen gekregen over de beste periode qua weer en ook de waarschuwing Syrië te mijden. Een pelgrim gaf hem spontaan haar adres en telefoonnummer en nodigde hem uit bij haar in de B&B te overnachten.

Donderdag 26 september

's Morgens na het ontbijt en de schoonmaak, aan de koffie bij Casa Sabina praten we soms met elkaar over hoe de dag zal gaan verlopen. Het is altijd een heerlijk moment te weten dat we er klaar voor zijn de pelgrims te ontvangen en ook niet onbelangrijk, er zin in hebben. Je weet nooit wat er op je pad komt maar vandaag was er een heftige gebeurtenis. 's Middags hebben wij op het terras van Casa Sabina gegeten, heerlijk in de zon.

In de loop van de middag was de herberg aardig aan het vol stromen en veel heen en weer geloop toen er een mevrouw in paniek een van ons kwam waarschuwen: op bed 265 lag een mijnheer en het zag er niet goed uit. Dat had ze goed gezien. Meteen 112 gebeld, terwijl een medepelgrim met hartmassage en beademen begon. We hebben het AED-apparaat uit de EHBO opgehaald en Sjaak heeft tweemaal de AED toegepast. Vrij

snel kwam de medische hectiek (ook de Bomberos en Policia Foral waren aanwezig) op gang.

Ambulance en traumahelikopter stonden paraat. De helikopterpiloot wilde landen op Plaza de los Infantes ,voor . de ingang maar dat lukte niet, omdat niet alle drie de in-en uitgangen goed waren afgesloten. Dit is een aandachtspunt. Zorg dat iedereen van het plein weg is en zorg dat de beide toegangspoorten afgeschermd worden. Na anderhalf uur reanimeren werd de behandeling gestopt en was het wachten op de lijkwagen (car of death zoals de Spaanse politieagent het verwoordde). Wij ,Hospitaleros, hebben buiten een erehaag gevormd. Het was een indrukwekkend emotioneel moment zo een pelgrim uitgeleide te doen en te zien hoe ook zijn rugzak met al zijn spullen ook in de auto werd gezet. De volgende ochtend stonden alleen zijn schoenen nog in het schoenenhok. Daarna zijn we de cabines langs gegaan om de mensen de gelegenheid te geven ook met ons erover te praten. Toen bleek dat hij met enkele pelgrims contact had gehad in de herberg en tijdens zijn laatste wandeltocht bovenop de berg. We kregen foto's te zien. Speciale aandacht hebben we geschonken aan de mevrouw die ons gewaarschuwd had en een heer die in eerste instantie de mensen bij de cabine op afstand heeft gehouden. Het is erg jammer dat we niet hebben kunnen achterhalen wie de eerste hartmassage en mond-op-mond beademing heeft uitgevoerd (waarschijnlijk een Koreaanse). Lof voor de pelgrims op de tweede verdieping die zich rustig terugtrokken in de cabines toen we dat verzochten. Don Valentin is langs gekomen en meldde dat zijn naam "Robert William Neil" in de avondmis genoemd zou worden. Twee van ons hebben de mis bijgewoond. 's Avonds hebben wij als team alles nog eens de revue laten passeren en de conclusie was dat we al het mogelijke gedaan hebben. Ook Juan P. voor wie het ook een schokkende ervaring was, heeft zich uitermate professioneel gedragen. We hebben gezamenlijk goed gefunctioneerd. Daarna hebben wij Robert William roepnaam Rob herdacht met het gedicht "Dood"

Dood. Heb geen angst. Talm niet voor mijn deur. Kom binnen.

Lees mijn boeken. In negen van de tien kom je voor. Je bent geen onbekende.

Hou mij niet voor de gek met kwalen waarvan niemand de namen durft te noemen. Leg mij niet in een bed tussen kwijlende kinderen die van ouderdom niet weten wat ze zeggen. Klop mij geen geld uit de zak voor nutteloze uren in chique klinieken. Veeg je voeten en wees welkom.

Schrijver: [Eddy van Vliet](#)

En het ontroerende lied van Blof: "Het is een mooie dag.... Het is een mooie dag..... om dood te gaan". Voor Rob dus op het einde van z'n eerste wandel Camino dag.

"tuinman en de dood" opgezocht en gelezen. Zo toepasselijk:

"Die ik 's avonds halen moest in Ispahaan".

We hebben een afdruk gemaakt van zijn foto en die de volgende ochtend op de balie gezet met twee waxinelichtjes.

Ook op zo'n bijzondere dag gaan de normale kleine en grotere gebeurtenissen van de dag gewoon door. Terwijl de ambulance voor de achterdeur stond, stond daar ineens een witte ezel voor, met zijn achterste naar de deuropening, een verrassend gezicht vanuit de hal. En de op maandag bestelde boodschappen, die om onverklaarbare redenen nog steeds niet waren afgeleverd, kwamen toch ineens binnen.

Daarna nog het gedicht van de

Vrijdag 27 september

Hans belde om 8 uur, omdat hij via Facebook van het overlijden had gehoord. We hebben een foto van Rob met twee kaarsjes erbij op de Mostrador gezet om hem met de pelgrims die tussen 6 en 8

uur vertrokken te herdenken. Een aantal pelgrims was emotioneel, omdat zij nu pas ontdekten wie was overleden, en zij hem gesproken hadden op de berg. Enkele pelgrims hebben afscheidswaarden in het Libro de Oro geschreven.

Een groep van 13 Duitse jongeren bracht de oplossing voor drie oudere Italianen die door bedden te ruilen nu toch beneden konden slapen.

Een ketting rokende Koreaanse priester bleef maar heen en weer rennen. Hij kreeg zijn grote groep, vooral ouderen, verdeeld over de derde etage en de Dependencia, moeilijk bij elkaar. Deze dag ontstond de langste wachtrij van deze periode (buiten in de zon op de bank zat een rij van zo'n 30 mensen), tot dan toe. Soms doe je toch wat meer dan onze officiële taakomschrijving, we hebben een treinkaartje geboekt voor een Amerikaanse vrouw die naar huis moest, omdat haar man een hartaanval had gehad. De cijfers op de bed-tickets zijn gewoonlijk nogal slecht leesbaar geschreven, en dat leidde nu tot verwarring: de bedden 130 resp. 150 waren voor elkaar aangezien en zo brachten we iemand naar een bed waar al iemand in lag. (((en geweigerde betaling))) Er huppelden kleine kinderen door de gangen, omdat er enkele hele Spaanse gezinnen in de herberg verbleven. We kregen regelmatig Israëliërs in de herberg, en Rem stelde hen veel vragen over Israël, met het oog op zijn voorgenomen fietstocht daarheen.

Zaterdag 28 september

Voor het eerst tijdens ons verblijf dit jaar werd de pauze na de koffie gebruikt voor een korte, maar zeer mooie wandeling. Of dit te maken had met de aangekondigde komst van wandelcoach F.B. is niet bekend, maar opvallend is het wel. Later in de middag arriveerde deze wandelcoach, die een blog bijhoudt op Facebook. Wat bleek? Hij had een tasje met zijn belangrijkste papieren onder zijn bedkussen in Orisson laten liggen. Na contact met Orisson bleek het gelukkig gevonden te zijn en zou het zondag bij Marisol worden afgegeven. Zojuist (zondag om 12 uur 'middags) zat hij nog buiten te wachten. Dat de twijfel over het nut van wandelcoaches bij ons is toegenomen, zal niemand verbazen. Uiteindelijk kon een Hospitalero zijn tasje met paspoort, geld enz. om 16:10 aan hem overhandigen. Hij blijft nog een nachtje slapen hier.

Een andere opvallende gast vandaag was een Koreaanse man, die niet sprak. In geen enkele taal. Hij stelde wel vele vragen. Daarbij maakte hij gebruik van zijn smartphone. Eerst in het Spaans, later in het Engels. In onze groep lagen de meningen over deze man verdeeld. Sommigen dachten aan doofstomheid, anderen hielden het erop. dat hij aan een stiltewandeling bezig was. De laatste optie leek ons wel een goed idee voor sommige luidruchtige Amerikanen. Hun president niet uitgezonderd.

Zondag 29 september

In plaats van de gebruikelijke tiramisu hadden we bij de koffie een lekker appelnotenbroodje. Na de koffie wandelde een groepje naar het informatiegebouw over de vogeltrek. Er arriveerde een groep van 31 Koreanen die individueel hadden gereserveerd. Ze liepen onder leiding van een Koreaanse die uitlegde hoe het formulier ingevuld moest worden. De reisleidster gaat ze begeleiden tot Burgos en daarna gaan ze 'alleen' verder. De sleutel van locker 113 was zoekgeraakt. We hebben de reservesleutel 113 uitgegeven. De pelgrim Regina krijgt een speciale behandeling van de Hospitaleros. Ze wordt morgen door Ben naar postkantoor Burguete gebracht vanwaar ze haar koffer naar Santiago stuurt. Vervolgens komt ze met Ben weer terug naar Roncesvalles en stapt ze op de door haarzelf in elkaar gezette fiets en gaat op pad.

Maandag 30 september

Sleutel 113 is weer gevonden. De reservesleutel is weer terug. De

rondleiding van Don Valentin vond plaats met prachtig mooi weer. Zijn gebruikelijke lichtbruine jas hoefde hij niet te dragen. Waar we naartoe wilden, vroeg hij. Hij was heel losjes, grappig en vrolijk. We bezochten de bron van Maria, het kapelletje, de Silo met de knekelput en de hoed van Karel de Grote, die volgens Don Valentin veel te

groot was voor zijn hoofd. Een Belgische toerist glipte mee naar binnen, liep alles mee inclusief de klokkentoren en dronk net als wij de gebruikelijke Patxarán als afsluiting. Weer leuke pelgrims die in de wasruimte in zijn voor een praatje. Een vrouw uit Oostenrijk loopt al vanaf juli vanaf Salzburg. Het gaat haar heel goed af. Een jonge Tsjech die een moeilijke tijd heeft gehad en nu naar Santiago loopt. Hij is nogal precies op zijn was, het mag niet in de droger. Dus dan met de hand en in de centrifuge. Gelukkig mooi droog weer voor de handwassers. In de middag kwamen 3 vrijwilligers van het pelgrimsbureau in St. Jean Pied- de- Port ons verblijden met een onaangekondigd bezoek. Willy heeft hen door het gebouw rondgeleid. Ze waren enthousiast en vol lof over onze aanpak en inzet. Ook werd 's middags een paspoort van een Engelsman in de hal gevonden. Ondanks meerdere oproepen via de microfoon werd het paspoort niet opgehaald. De Brexit wordt steeds voelbaarder! 's Avonds rond negenen als we met elkaar wat rond de Mostrador hangen, wachtend op terugkomst van de pelgrims en hun de laatste vragen, gaat de telefoon en we krijgen de melding door dat de Bomberos naar ons onderweg zijn met twee Italiaanse vrouwen. Zij waren in het donker verdwaald en hadden zelf om hulp gebeld. De twee zijn 41 en 29 jaar: koud, ontdaan en bleek van schrik stappen ze binnen. Hulde aan de Bomberos! Wij hebben hen met een grote mok thee, madeleines en koekjes weer wat opgepept. Uit hun verhaal bleek dat ze 's morgens uit St Jean Pied-de-Port vertrokken waren met slechts 1 sandwich voor z'n tweeën (volgens hen was er meer niet te verkrijgen) en geen water. Onderweg zouden er wel voldoende drinkplaatsen zijn. Ietwat verontwaardigd zeiden ze dat er maar 3 tappunten waren. Het verbaast en verontrust ons dat zonder veel voorbereiding de tocht wordt ondernomen en sommigen er zo gemakkelijk over denken. Na het overlijden van Rob zijn wij gevoeliger en alerter geworden op signalen van vermoeidheid bij de pelgrims en als iemand uitgeput op bed ligt slaat de schrik ons om het hart en denken we aan de gebeurtenis op bed 265.

Dinsdag 1 oktober

Wat fijn dat deze groep het handboek goed heeft bestudeerd! Op blz. 13 staat dat de pelgrims in oktober, november en maart pas om 6.30 met licht en muziek gewekt dienen te worden. Aangezien deze groep elke avond lang en gezellig bij elkaar blijft, is zo'n half uurtje langer "uitslapen" van harte welkom. Overigens werd de ochtendploeg geconfronteerd met een pelgrim, die haar kluisleutel was kwijtgeraakt. Van vele kluisjes zijn reservesleutels, maar niet van bed 201 tm 204. De dame in kwestie had bed en kluisje 204. De moedersleutel konden we niet vinden in het bekende potje in de Mostrador. App overleg met Marisol die liet weten dat wij een moedersleutel aan onze sleutelbos hebben. Alle sleutels geprobeerd, maar geen succes. We mochten eventueel locker met geweld openen. Bij het nogmaals uitschudden van de slaapzak kwam de sleutel gelukkig tevoorschijn. Nog eens goed gekeken op de info over de sleutels en ja hoor, we hebben allemaal de moedersleutels van de 2 typen lockersloten. Dat zullen we niet meer vergeten. Groep Slovenen hadden heerlijk gekookt en Sjaak heeft de soep op hun aandringen geproefd. Heerlijke soep. Heel hartelijke groep en we hebben ze een flesje wijn gegeven. Een Fransman kwam binnen en vertelde dat hij zijn portemonnee was verloren en of hij hier gratis kon slapen. In de wacht gezet en naar de kerk gelopen om met Don Valentin te overleggen. Die vond het geen probleem om hem een gratis bed te geven als wij het ook geen probleem vonden. Zogezegd gedaan en hem op bed 33 in de overloop gelegd en ja, gratis. Ook hij kreeg een bak soep van de Slovenen.

Woensdag 2 oktober

Een regendag vandaag. Vertrekken in donker met regen is niet fijn, maar het ontlokt 1 pelgrim de filosofische woorden: "It's only rain". Het blijft regenen en 's middags als er vele vele pelgrims binnenkomen zegt een positieve Amerikaan: "Did it rain? I didn't notice". Het wordt lachend beaamd door anderen. Ook 's avonds is de sfeer in de herberg geanimeerd. Veel wasjes zo'n 75 stuks. Weer bijna volle bak. Dat het rustiger zou worden in oktober merken wij nog niet. Het wordt lachend beaamd door anderen. Vanmorgen bleek er iemand om 4:30 uur naar buiten te zijn gegaan om een sigaretje te gaan roken, maar had niet in de gaten dat hij buitengesloten was. Hij heeft niet gebeld maar gewacht tot om 6 uur de deur open ging. Hij heeft de tijd gedood door alle sigaretten peuken op te ruimen. Bij het afreken in de Mostrador is te weinig afgerekend € 25,50 i.p.v. € 52,50. Deze Amerikaan was zo eerlijk om zelf terug te komen om als nog de ontbrekende € 27,00 te betalen. Chapeau!!! Ook bleek dat er bagage was afgegeven bij La Posada en in het hotel, tot vreugde van de Koreanen die wel een beetje in paniek waren. De overloop was weer in gebruik en iemand vroeg netjes aan Gerard of hij aan de tafel in de hal zijn broodje mocht op eten. Waarop Gerard reageerde met: Dependientia = anarchia, toepasselijk want het is een wereldje waar wij nauwelijks regels opleggen waardoor het daar buitengewoon gezellig is, hebben wij de indruk.

's Avond vertoonde het licht in het schoenhok problemen, aan/uit. Marisol een Appje gestuurd en die kwam langs, kon het niet oplossen maar heeft een lamp in het schoenhok gezet. Wij hebben afscheid van haar genomen omdat zij er morgen niet is omdat haar moeder in het ziekenhuis ligt.

Donderdag 3 oktober

Vanmorgen afscheid genomen van Rem die i.v.m. een familie bijeenkomst eerder weg moest. Ben heeft hem naar St Jean Pied- de- Port gebracht en 's avond om 9 uur was hij "gezond en wel" thuis . Tegen tien kwam Don Valentin langs om afscheid te nemen en noemde ons een "bel equippe" en wij verdiende "ten points". Tenslotte werd er op deze laatste "pelgrims dag" om ca 0.0:15 uur gebeld en het bleken 3 pelgrims te zijn die verdwaald waren in het bos. Een bedje gegeven op de 3^e etage en de volgende morgen kwamen ze keurig langs om te betalen.

Vrijdag 4 oktober.

Om 11 uur was de herberg gereed om over gedragen te worden aan onze opvolgers. Het was een ploeg met ervaren hospitaleros waarvan enkelen al eerder in Roncesvalles geweest waren. Wij konden ze dus niet veel nieuws vertellen en ook de voor de rondleiding was weinig belangstelling. Jammer want er zijn altijd wel puntjes die de aandacht verdienen. Na de overdracht ben je als oude ploeg "ontheemd" en wij zijn naar Casa Sabina gegaan om daar afscheid te nemen en een biertje te drinken. Tot onze verbazing kregen we koffie!!! Daarna op naar La Posada om met de nieuwe ploeg te eten. Wij lieten wel een spoor van vernieling achter want in Casa Sabina viel het pin apparaat uit elkaar en in La Posada viel er een schilderij van de muur. Na afscheid genomen te hebben van het nieuwe team en hun uiteraard een goede tijd toegewenst te hebben, bleven wij hangen bij La Posada want Sjaak en Willy gingen met de bus van 15:30 naar Bayonne. Martin bleef nog een nachtje slapen in het klooster om de volgende dag naar huis te vliegen. Ben, Aafke, Gered en Diana sliepen nog een nachtje op de 3^e verdieping in de herberg. Aafke en Ben rijden dan morgen met de auto richting Nederland en Diana en Gerard gaan naar Bilbao om nog een stukje te gaan wandelen.

Einde van een bewogen hospitaleer periode waarin wij als goed op elkaar ingespeeld team lief en leed hebben gedeeld.

Periode 16: Vrijdag 4 oktober t/m vrijdag 18 oktober 2019

Hospitaleros: Henk Trimbach, Mieke Trimbach, Huub van Alem, An Pikker, Theo Hermes, Paulien Hermes, Wim Kielen.

Aantal pelgrims: 1.830

(2018: 1.221)

Vrijdag 4 oktober

Gestart met een rustige en weloverwogen overdracht van groep 15 naar 16.

Er werd nog stilgestaan bij het overlijden van een Engelse pelgrim in de afgelopen periode. Sleuteloverdracht, uitwisseling van technische onvolkomenheden en bijzonderheden verliep geruisloos.

Tijdens een dag met veel miezerregen en weinig zonneschijn werden er probleemloos 155 personen van een slaappleaats voorzien.

Gegeven de regen en de matige wind deden zich gelukkig geen onderkoelingsproblemen voor.

Eenieder heeft zich snel ingewerkt en weet nu alles weer te vinden. Huub dient nog te wennen aan zijn ondergeschikte rol in de wasserij.

An ontmoette een medepelgrim uit een vorige tocht naar Santiago. Wim kwam ten val met een dienblad, gelukkig geen lichamelijke schade.

Zaterdag 5 oktober

Een glorieuze dag waarop 166 personen de drempel over wandelden om te komen overnachten in

deze herberg.

Twee Nederlandse dames op de fiets bivakkeren in hun tent. De dag verliep vlekkeloos.

Een veeleisende Italiaanse dame vond ons toch flink achterlopen. Geen haardrogers en de handdrogers ook niet in bedrijf. Zelfs de haar vergezellende heer werd er enigszins nerveus van. Een aandachtspuntje. Nederlandse mannen zijn niet geschoold in het omgaan met hittepetitten. De dag eindigde in vreugde zoals die was begonnen.

Zondag 6 oktober

Het was een sombere dag met in de middag en avond miezerregen.

We mochten 194 pelgrims ontvangen zodat we ook nog de overloop in gebruik moesten nemen. Het grootse probleem was om dertig Koreanen langs de Mostrador te krijgen met hun kolossale koffers. Onze Jefe had het opperhoofd van deze groep gevraagd om eerst zijn mensen hun

slaapplaats aan te wijzen en later langs te komen met alle paspoorten en Credenciales, maar dat was tegen dovemans oren gezegd.

Het resultaat was dat alle andere pelgrims een dik half uur moesten wachten voordat zij aan de beurt waren om naar boven te gaan, om lekker een douche te nemen en droge kleding aan te doen. An en ik (Wim) hadden 's ochtends de wekdienst gehad, zodat ik na een wandeling dit alles als mosterd na de maaltijd te horen kreeg.

Maandag 7 oktober

Het vertrek van de groep Koreanen verliep soepel. Ze hadden zelf gezorgd voor het vervoer van alle grote koffers en rugzakken.

Tijdens de koffiepauze zagen we dat er een grote groep vale gieren was neergestreken op het weiland achter de oude herberg, jammer genoeg te ver weg om er mooie foto's van te kunnen maken.

Het weer was prachtig en het was niet te druk in de herberg zodat we tijd hadden om een praatje te maken met de pelgrims. Het valt op dat er regelmatig mensen komen met vrij jonge kinderen die vrolijk over de berg komen huppelen. Ook vandaag weer een vader met twee kleine meisjes van ongeveer 6 of 7 jaar.

Dinsdag 8 oktober

Een stralende dag! Mieke en Paulien boften; zij konden 's middags een lange wandeling maken, omdat ze de wekdienst verzorgden. Uiteraard bleven de pelgrims wat langer 'boven' om van de zon te genieten, zodat we om 14.00 uur maar een enkeling bij de Mostrador zagen. Toen Marisol om 19.00 uur naar huis ging was Planta 2 nog niet vol, maar ... ja hoor daar kwamen ze, zelfs in het donker nog. Ook deze avond moest Planta 3 in gebruik genomen worden. Verbazingwekkend toch die dagverschillen met voorgaande jaren! Wij ontvangen vaak het dubbele aantal pelgrims. Het ligt vast aan onze vriendelijkheid ... 😊

Woensdag 9 oktober

Het miezerregende een groot deel van de ochtend en middag.

Ondanks dat kwamen er tot ongeveer 18 uur nog steeds mensen binnen. Uitkomend op een totaal van 136 personen, zodat de derde etage niet geopend behoefde te worden.

Een aardig aantal mensen was tot op het bot verkleumd. Aansporing om niet te lang beneden te blijven rondlopen maar onder een warme douche te stappen was veelal niet aan dovemans oren gericht.

Een Duitse moeder met jonge zoon en oude hond hebben in het fietsenhok overnacht.

Een groep Belgen uit Luik diende overtuigd te worden van het feit dat om 22 uur echt alles dicht is en je er niet meer in kunt. Ze vroegen of ze dan misschien een sleutel mochten hebben ... Ach ja, het is ook even wennen zo'n Albergue. Uiteindelijk is alles op zijn pootjes geland en begon eenieder, na een warme douche en al dan niet het (laten) wassen van kleding aan een welverdiende nachtrust.

Donderdag 10 oktober

En toen was het zalige najaarszonnetje weer terug! Het valt ons op dat er heel veel Koreanen in deze periode de Albergue aandoen. Hun bagage, groot, veel, zwaar, wordt uiteraard vervoerd en ze

bezoeken de Lavanderia met zakken vol was, die ze het liefst in 1 kratje deponeren. Tja, dat gaat uiteraard niet door. Onze actieve was-hospitaleros laten ze alles wat vast op elkaar in de waszakken gepropt zit eruit halen en verdelen het over minstens twee kratjes: 7 Euro's please.

Drie Spanjaarden hebben afgelopen nacht in 'onze' Albergue overnacht. Ze hadden gereserveerd voor twee nachten. Marisol accepteerde dat niet! Maar de heren hadden op verschillende namen gereserveerd. Omdat Marisol zo boos op hen was geworden, kwamen ze na 20.00 uur binnen, toen

Marisol naar huis was! Wij hebben het maar zo gelaten; de Albergue was toch niet vol. 126 personen

Vrijdag 11 oktober

Nu het rustiger wordt met de aantallen pelgrims hebben we meer tijd om te wandelen en daar maakt een aantal van ons graag gebruik van.

Vanmiddag tijdens het eten kregen Henk en Mieke te horen dat ze een kleindochter hebben gekregen, zes weken te vroeg maar alles gaat goed, ook met opa en oma!

Tegen de avond kwam er een melding van bedwantsen en we hebben er inderdaad twee gezien, gelijk de cabine ontruimd en alles in de was gestopt en goed gezogen. Morgen wordt de cabine ontsmet en gestoomd.

Na de ronde van tien uur zaten we nog even rustig bij elkaar toen het brandalarm afging. De meeste pelgrims bleven rustig in hun bed. Anderen hebben we kunnen geruststellen dat het loos alarm was want we hebben nergens iets bedreigends kunnen vinden zodat iedereen weer snel kon gaan slapen. Maar even later stond er nog een Pelgrima voor de deur die de tijd was vergeten. Zo eindigde een rustige dag toch nog hectisch.

Zaterdag 12 oktober

Deze dag 115 'opnames', zodat de derde etage niet gebruikt behoefde worden.

Door het goede en warme weer verliep de dag zonder problemen. Eenieder kwam goed geluimd binnen.

te

Een Fransman sliep in een tentje op de Plaza de los Infantes. Een Amerikaan sliep onder de boog voor het fietsenschuurtje. Hij had immers een goed isolerende slaapzak en weinig geld.

De box 201-204 met matrassen werd volgens de regelen der kunst gezogen, schoongemaakt en gestoomd. De lakens, slopen en kussens op minimaal 60 graden Celsius gewassen. Bedwantsen dus. De Guardia Civil had vandaag haar feestdag met een officiële mis met toespraak van de commandant in de kerk en een diner daarna. De heren in uniform, de dames in een keurige en sjieke outfit

Zondag 13 oktober

Wat een wind! De pelgrims waaiden haast van de berg af. Gelukkig was het helder, zodat het uitzicht fraai bleef. En loop met die wind dan maar eens met een surfboard op je rug ...! Een Australiër had zichzelf beloofd in Finisterra zijn board in de oceaan te gooien en er lustig op los te gaan 'peddelen'. Intussen moest hij ook nog werken. De gehele middag en avond zat hij in de eetzaal achter zijn laptop, terwijl zijn twee kinderen zich maar moesten zien te vermaken.

Met 137 pelgrims waren de 1^e en de 2^e verdieping bijna vol (4 bedden bleven onbezet vanwege de bedwantsen).

Maandag 14 oktober

Na de Peregrinos de uitgewuifd te hebben en na genoten te hebben van een goed ontbijt, zijn we met Mieke begonnen om de helft van de bedden op de derde verdieping winterklaar te maken, al het beddengoed er vanaf en ook de tijkjes van de matrassen naar de wasserij voor een wasbeurt.

We begonnen met het soppen van bedbodems en de lockers.

Na eerst de vloer onder de bedden grondig gezogen te hebben.

Op de tweede verdieping bleek de bedwantsenplaag zich uitgebreid te hebben naar naast gelegen bedboxen. De bedwantsen hadden zich genesteld onder beugels van bedbodems van de bovenste bedden bleek na enig onderzoek. Met de stoomcleaner waren ze niet te verdrijven. Besloten werd de beugels los te schroeven, maar hoe kom je aan een goede kruiskopschroevendraaier? Niet te vinden!

Maar met wat aangepast gereedschap was het mogelijk om ze los te krijgen en het ongedierte te vernietigen. Er is besloten de bedboxen de eerste dagen niet te gebruiken.

De dag werd afgesloten met een hevige onweersbui; we gingen over naar de noodverlichting tijdens het onweer en alle alarmsystemen begonnen te piepen. Ook kwam er nog een laatste pelgrim van de berg, drijfnat, maar heel gelukkig dat we een bed voor hem hadden.

Na het onweer is alles gereset.

Dinsdag 15 oktober

Vijf reserveringen en de donkeyservice bracht 7 rugzakken.

Er wachtten 3 pelgrims toen wij terugkwamen van de heerlijke maaltijd in Casa Sabina. Uiteindelijk kwam de eerste verdieping net vol. Morgen dus met man en macht met z'n allen werken op 1, want Patxi de taxichauffeur wil al om 09.30 uur met ons zevenen op excursie!

Een drietal Koreaanse jongedames vonden het maar vreemd dat hun damesgoed gewassen werd door een mannelijke Hospitalero! Maar ja, hij was nou eenmaal alleen in de wasserij omdat er voor twee te weinig te doen was.

Mieke en Paulien maakten een mooie lange middagwandeling en bakten daarna heerlijke pannenkoeken voor ons, Hospitaleros!

Woensdag 16 oktober

Vandaag was er een uitje gepland voor ons Hospitaleros. We hadden met de taxi afgesproken om half tien en gezorgd dat we voor die tijd alles schoon hadden en dat lukte prima omdat we alleen de eerste etage bezet hadden. Om half tien zat iedereen keurig beneden maar geen taxi. Die bleek bij Casa Sabina te staan. Een half uur later vertrokken we naar de Foz de Lumbier, een prachtige kloof waar heel veel vale gieren leven. Iedereen was enthousiast over deze mooie plek. In vliegende vaart werden we terug gebracht naar de herberg om op tijd te zijn voor het eten.

Vanmiddag meldde een Russische jongen zich voor een stempel en hij vertelde dat al zijn spullen verdwenen/gestolen waren in Saint Jean-Pied-de-Port. Andere pelgrims en wij hebben hem aan wat spullen kunnen helpen zodat hij na 4000 km (vanuit Rusland) toch door zou kunnen lopen naar Santiago.

Tegen negen uur kwamen er nog twee pelgrims uit Litouwen met twee kleine hondjes die gelukkig een tent bij zich hadden zodat we ze een plekje konden geven op de binnenplaats.

Donderdag 17 oktober

En dan zit onze hospitaleerperiode er weer bijna op. Vanmorgen alles een extra grote schoonmaakbeurt gegeven. Op de derde verdieping is de helft al winterklaar; de andere helft is afgehaald en gewassen. Omdat we op twee een drietal compartimenten gesloten hielden vanwege de bedwantsen, zou het kunnen zijn, dat we nog pelgrims op drie zouden moeten plaatsen. We hebben haast elke dag meer pelgrims in huis gehad dan vorige jaren. Toen we van de koffie terugkwamen waren de ongediertebestrijders juist begonnen op twee. Wat een stank! Toen Theo en Henk de bedden weer op wilden gaan dekken kwamen op de matrassen toch nog we 5 levende bedwantsen tevoorschijn!

Wim trakteerde 's avonds op een goed glas Spaanse brandy en geheel rozig vielen we in slaap.

En nu op naar de overdracht, vrijdagmorgen. Veel succes Equipo 17!

Zaterdag 19 oktober

De taken waren gisteravond strak verdeeld: Hans en Corry deden de early morning shift, Margreet zou voor het ontbijt zorgen en Els deed de wasruimte. Om 8 uur bleken er nog 4 schoenen in het schoenenhok te staan en nog 2 bedden bezaaid met spullen. Geen personen te bekennen. Deze doken om een uur of 9 toch op en toen was dit mysterie ook weer opgelost. Corrie en Frank kregen bij hun kerkbezoek een prachtig concert met 4 regionale koren in de schoot geworpen. Geluksvogels! Als warm extraatje op deze koude avond met gure wind was er uiensoep, lekker! De waskamer blijkt de kamer van de contacten en de ontboezemingen te zijn. En nadat Frank de financiële administratie op orde had, was hij chef koffie en thee en had daar waar mogelijk, even een praatje met de pelgrims. De sfeer is relaxt, we genieten!

Zondag 20 oktober

De regen kwam met bakken uit de lucht en de pelgrims verlieten de herberg omhuld met alle regenbescherming die ze meegenomen hadden. Pijnlijk om te zien. Later knapte het weer op en scheen ook de zon regelmatig. Marisol was er en Els maakte, zo te zien tot haar genoegen, ook haar eerste uren in “de kist...” Een groep van 30 Koreanen had gereserveerd, ze kwamen min of meer tegelijk aan, even was het spitsuur. We hebben verdieping 2 weer in gebruik moeten nemen. Een moeder en haar zoon van ongeveer 12 jaar (uit de “West-Indisch”) waren op het plein voor de herberg aan het fotograferen met behulp van een drone. Don Valentin kwam na de mis even een praatje maken in de herberg en heeft ons voor dinsdag om 11 uur uitgenodigd voor een tour .

Maandag 21 oktober

Hoewel we gisteren ook de tweede verdieping weer even moesten openen was het poetswerk ruim voor de koffie af. Voor de trappenhuisen probeerden we de draagbare stofzuiger maar eens uit: hartstikke handig, maar niet heel goed zuigend. Al snel bleek dat de stofzuiger vol zat en dat er in de ganse herberg geen passende stofzak te vinden was. Jammer. Er klopten vandaag opnieuw boeiende gasten aan bij dit verblijf: Een vader en een moeder uit Frankrijk met hun dochtertje van 11, helemaal van St Jean Pied-de-Port in koud en regenachtig weer. Top!, vinden wij. Ook een moeder en een zoon uit Argentinië slapen hier vannacht. Omdat moeder weliswaar Argentijnse is maar in Kaapstad woont, hadden ze elkaar al 6 jaar niet gezien. Nu lopen ze samen de Camino. Daarna viel een meneer op die heel erg moe en grauw binnenrolde en het eerste half uur bij moest komen. Al gauw bleek dat hij naast moe ook heel boos was. In St Jean Pied-de-Port hadden ze hem verteld dat er onderweg een foodtruck zou staan waar hij zou kunnen foerageren. De truck bleek er vandaag niet te staan! 2 heren met rolkoffers, die niet begrepen hadden dat er geen lakens en dekens verstrekt werden, een jongeman uit België met een ultramodern 2-wielig bagagekarretje (made in Holland!), een stel uit St Jean Pied-de-Port, waarvan het meisje heel graag de structuur van het dak van de derde verdieping aan haar vriend wilde laten zien. Ze kregen jammer genoeg geen toestemming. En om 22.00 uur plukt Tijmen nog een lichtpuntje uit het bos achter de herberg met een totaal ontredderde en verdwaalde mevrouw . Ze kreeg een bed en een bad en zelfs een boterham met kaas van ons. Hopelijk staat ze morgen weer gezond en met goede moed op. Zoals gezegd: boeiende gasten.

Dinsdag 22 oktober

De temperatuur is 3 graden Celsius om 7 uur. Pelgrims met blote benen schrikken van de kou. Al voor 8 uur is de herberg leeg, het lichtpuntje van gisteren is de op één na laatste. Alle tips en tricks die we kunnen verzinnen krijgt ze mee, alsmede een nieuw ontbijtkaartje. De laatst vertrekkende is een meisje met een heleboel extensions in haar haar. Ze wil vandaag naar Pamplona lopen. Ondanks de waarschuwingen voor de afstand vertrekt ze. Haar bagage laat ze bezorgen, een schattig damestasje neemt ze mee in haar hand. Don Valentins rondleiding om 11 uur vanmorgen is de moeite waard en het traditionele glaasje Patxarán in het klooster

laten we ons goed smaken. Om een uur of 12 gaat het stortregenen en waaien. Arme pelgrims! Ze arriveren nat tot op hun vel en steenkoud! Ze krijgen de raad snel te douchen en de natte spullen naar de kelder te brengen. Daar worden lijnen gespannen en in een oogwenk hangen er tientallen capes, broeken, truien, jassen, sokken en tassen te drogen. In de wasruimte heeft Els haar handen vol, ook omdat de natte, vuile was veel te laat wordt aangeboden. 's Avonds bespreken we hoe we dit een volgende keer anders kunnen doen om frustraties te voorkomen.

Woensdag 23 oktober

Voor Tijmen begint de dag extreem vroeg: om 2 uur wordt hij uit zijn bed gebeld door de voordeurbel (die zoals voorgeschreven naast zijn bed staat!) Een Koreaanse meneer die naar huis had willen bellen. 's Morgens heeft hij zich gemeld en Tijmen ontwapend met nederige excuses.

Na het ontbijt was het tijd voor een flinke poetsbeurt! Alle gevolgen van de regen van gisteren werden vakkundig weggewerkt. Er was zelfs tijd voor wat extra schoonmaakwerk op de 2^e verdieping: matrashoezen eraf bedbodems zuigen. En daar spotte Frank zowaar onze eerste bedwants! Levenloos gelukkig! Maar de consternatie was groot. De personen van dienst moesten douchen en schone kleren aantrekken en dat gaf problemen voor degene die geen broek meer had om aan te trekken. Eerst werd hij gered met de broek van een vrouwelijke collega en daarna paradeerde hij in een gevonden exemplaar. Met een riempje kon het prima! Tegen de avond vlogen er kraanvogels over de Albergue. Prachtig gezicht, prachtig geluid.

Donderdag 24 oktober

Pelgrims vertrokken vanmorgen met regen, bah! Wij hebben snel doorgewerkt, zodat er ook tijd was voor het winterklaar maken van een paar compartimenten. Weer een dode WANTS! (weer bah!). Om half 12 mochten we aansluiten bij een rondleiding langs de historische hoogtepunten van Roncesvalles. Museumbezoek, Jacobskapel en silo (heel veel skeletten). Wij stonden echt even op het verkeerde been toen we de vakjes van het schaakbord van Karel de Grote telden. Toen we een vraag stelden over dat aantal, was een minachtende blik van de museum suppoost ons deel: het was helemaal geen schaakbord, (domkoppen), maar een reliekenbord! (Ooh) Vandaag de laatste maaltijd in Casa Sabina genoten, Corry heeft Siham in mooi Spaans en met envelop met inhoud, bedankt voor de goede zorgen. Het blijkt vooral dat de Koreanen de tocht onderschatten.

Ons team is gezegend met Hans die ooit een paar jaar in Korea verbleef. Hij redt ons en de Koreaanse pelgrims regelmatig met het spreken van een beetje Koreaans!

Vrijdag 25 oktober

Vandaag scheen de zon! De pelgrims hadden er zin in, het bos straalde, wij ook. Poetswerk, inclusief het winterklaar en bedwantsvrij maken van weer een paar compartimenten op 2, zo gepiept. Koffie bij Casa Sabina, het menu invullen bij La Posada, daarna vrije tijd. De een ging rusten, een ander deed rek- en strekoefeningen en 3 van ons wandelden naar het monument van Roeland. Genieten! Mooie bloemen, prachtige herfstbomen, een beekje, een kapelletje, jagers in de verte, houtduifspotters op de pas. Terug in de Albergue druppelden de gasten rustig binnen: een Ierse meneer (Donegal), en jongen uit Israël (die zich afvroeg of hij naar de mis zou gaan, het zou voor hem als Jood de eerste keer zijn), veel jonge Koreanen, een jong Nederlands stel dat vanaf de kop van Noord-Holland is komen lopen (en vertelde dat ze de afgelopen 4 dagen als Yoko Ono en John Lennon in St Jean Pied-de-Port in bed hadden doorgebracht, omdat ze geen zin hadden om in de regen te lopen). Marisol blijft langer, omdat er nog 30 personen in de bus zitten.

Zaterdag 26 oktober

“Ach, the usual things“, zo leidde de Jefe bij het ontbijt het antwoord op de vraag of er nog iets bijzonders was in. Een meisje dat een beetje in tijdnood kwam en vroeg: “Why are things so strickt here”...en een Koreaanse jongeman die al heel vroeg wakker rondliep, maar om 5 over 8 nog steeds z'n tanden stond te poetsen, en dus tot spoed gemaand moest worden. Het Yoko en Lennon stel wat een tentje gemaakt had van een beneden bed, enz. Zoals elke groep Hospitaleros waarschijnlijk doet, vertellen ook wij elkaar anekdotes over onze gasten. En daar genieten we van.

Het weer was super vandaag. Er waren veel Spanjaarden die blijkbaar een weekendje op stap waren en ook veel rondneuzende toeristen. Tijmen deed als

eerste man de was (complimenten!). Hans en Els waren een middagje vrij en maakten een lange wandeling. Frank kwam ook vandaag niet aan zijn fietstochtje toe. De fietsbanden bleken zacht en de fietspomp niet toereikend.

Zondag 27 oktober

Klok verzet vannacht! Na een uurtje 'extra' slaap lachten de werkzaamheden ons weer toe. Hans is met een chemisch goedje aan het beddenstomen geslagen, anderen deden het gewone werk. De middagwerken stelden weinig voor. 1 gast bracht was, 2 Spaanse mannen deden wat handwas, 37 gasten werden ontvangen. Hans had tijd voor een goede daad: een rugzak was blijven staan in St Jean. De eigenaresse kreeg een handdoek van de weggeeftafel en een douchegetletje van Els. Hans zorgde met een paar telefoontjes dat later op de avond de zak alsnog bezorgd werd. Daar er meerdere bagagevervoersbedrijven in deze regio opereren is er ook bij ons af en toe verwarring. Vooral als gasten zelf bagagevervoer voor een langere periode geboekt hebben is het niet duidelijk welk label er aan moet en waar de bagage moet staan. Zelf weten ze dat n.l. ook nooit! Dankzij Franks' niet aflatende zorg voor de pelgrims, staat er af en toe iets in het Libro d'Oro op de gang. Meestal iets aardigs over Frank. Vroeg donker vandaag.

Maandag 28 oktober

Rustig, niet al te vlot verlieten de gasten de herberg. Het weer leek goed: droog en niet te koud. De gestoomde bedden op verdieping 2 kregen vandaag schone blauwe hoezen en de compartimenten werden van top tot teen gesopt. Een ware heldendaad van Corrie en Els! Na de koffie was het tijd voor rondleiding deel 2 door Don Valentin. De kerktoeren, de klokken, de aangebouwde ruimtes, de crypte, het orgel, de gebrandschilderde ramen en de oude herberg werden ons uitgebreid getoond! Mooi en interessant! Glaasje Patxarán tot slot... We hadden een prachtige ochtend. Bij het eten maakten we een pooltje over het verwachte aantal

gasten.
Het
werden
er 43,

Margreet won. De wasruimte bleef vandaag dicht, niemand hoefde daar te zitten. d.m.v. een bordje de raad een Hospitalero om hulp te vragen. Dat werkte prima. Er werden 3 wasjes gedraaid.

Dinsdag 29 oktober

SStralend weer vandaag. Na het werk (Els en Hans doen de vloer van etage 2, Tijmen legt schoon beddengoed in de kastjes) genieten we van een heerlijk zonnetje bij de koffie op het terras van Casa Sabina. Met z'n drieën maken de dames 's middags een dameswandeling: het groen/witte Basajaunberro rondje . We lopen en kletsen en genieten van de herfstkleuren, de paddenstoelen, de vlindertjes en de vogels, tot we vlak bij de oude herberg ineens een grote roofvogel spotten: een wouw! En direct daarna is de lucht gevuld met gieren, vale gieren.

Ze scheren laag over en een aantal strijkt neer in de kale boom langs het pad. Een onvergetelijk gezicht! Terug in de herberg horen we dat

ook daar een paar vreemde vogels zijn opgedoken. Een uit Zwitserland gekomen jonge vrouw te paard en een pelgrim met een kruiwagen .

Corry maakt zich verdienstelijk bij de Mostrador en omgeving. Zonder haar kennis van het Spaans zou ons veel ontgaan zijn en de Spaanse gasten idem: een tolk in de breedste zin van het woord!

Donderdag 31 oktober

Regen vandaag! De twee tentjes op het veldje worden kletsnat ingerold. Niet alle pelgrims hebben er zin in vandaag. Toch is om 8 uur de herberg leeg. Het is onze laatste hele werkdag. Tijmen moest vannacht 3 keer z'n bed uit , omdat de voordeurbel ging. 2 keer betrof het een rokende

Koreaanse pelgrim, de derde keer een groepje jonge mannen. Ze hadden zichzelf buiten gesloten. Tijmen beaamde dat hij razend was geweest! Er ontstaat een kleine kwestie over een paar

fietsdozen...Een welwillende Hospitalero bood een fietser aan zijn doos naderhand op te zullen ruimen . Het duurde even en toen stonden er twee... Een zwervende jongeman maakte er een bedje

in en sliep heerlijk warm. Tijd voor actie! Dozen in de papiercontainer en voortaan de fietsers zelf laten opruimen.

Vrijdag 1 november

Ons afscheid van Roncesvalles voor deze periode. Opruimen schoonmaken, moppen, wassen ...De pelgrims vertrokken ook vandaag niet vlot. De regen kwam met bakken uit de lucht, het goot! Twee jongens uit Denemarken waren op voettocht naar Zuid-Afrika met een tweelinghandkar.

Ze vertrokken helemaal blij , omdat ze een door een rijke pelgrim afgestane ski-jas mee mochten nemen! Iedereen blij. Toen de gulle geveer vertrok kreeg de Hospitalera van dienst een warme hug!

Buon Camino! Dat was het dan, een warm afscheid, ook van de Albergue, van elkaar en van twee inspirerende en leerzame weken voor ons allemaal. Wie weet tot ziens!

Liefs van ons!

Tijmen, Hans, Corry, Els, Frank en Margreet .

Periode 18: Vrijdag 1 november t/m vrijdag 15 november 2019

Hospitaleros : Hans Perik, Noortje Spekman, Thea van Dijk, Ad Hamers

Aantal pelgrims: 373 (2018 : n.v.t.)

v.l.n.r. Noortje, Marisol en Thea, boven: Ad en Hans

Vrijdag 1 november

Na de overdracht door de Jefe van periode 17 zijn we als nieuwe ploeg om 11.00 uur begonnen. Voor mij was het de tweede maal Roncesvalles. Nu niet als pelgrim, maar als beginnende Hospitalero. Na een rondleiding met uitleg door onze Jefe Hans ben ik aan de slag gegaan. De ontvangst maakte direct de meeste indruk. Door het enorme slechte weer (regen, wind) kwamen vele pelgrims drijfnat en verkleumd aan. Soms ging het gepaard met een zucht van verlichting en een glimlach. Even later een Braziliaanse man die van vermoeidheid in tranen uitbarstte. Nadat hij even de tijd had om bij te komen en na een opbeurend woordje ging het weer. Wat een mooie belevenis. Ook bijzonder was een Duitse man met zwerfhond. Hij koos er voor om met zijn hond de nacht door te brengen in het fietsenhok. Een Amerikaanse man kwam tot de ontdekking dat er een andere persoon zijn bed in beslag genomen had. Een van ons haalde de spullen van het bed. De pelgrim legde de vreemde spullen weer terug, want hij wilde absoluut geen problemen. Hij bleef een aantal uren geduldig wachten tot de persoon terug kwam.

Zaterdag 2 november

Laat ik beginnen met het feit dat we een sublieme kok hebben. Verrassend wat hij met restjes

kan doen. De heerlijkste soepjes komen op tafel. Gisteren was het Allerheiligen. Tot onze verrassing liep de eerste verdieping helemaal vol en daarbij nog een aantal pelgrims op de tweede. Vandaag zijn de twee sterke mannen enthousiast begonnen om de tweede helft van verdieping 2 winterklaar te maken. Morgen is daar dan alles klaar. Wij doen niet aan de zondagsrust hier. Het werk gaat gewoon door. Don Valentin kwam zich melden en vertelde ons dat volgende week zondag (10 november) er in Spanje weer verkiezingen waren. Ook sprak hij over zijn herinneringen aan zijn bezoek vorig jaar naar Holland. Om 11 uur, bel, en vlak voordat Hans naar de voetbal wilde kijken, ging hij toch opendoen. Twee autopelgrims nog gauw een bed gegeven en dan naar het voetbal.

Zondag 3 november

De laatste groep houdt zich behalve met de normale pelgrimszaken ook met hele andere dingen bezig. Schoonmaken en winterklaar maken. Noortje is van opruimen en wegdoen, er vliegt van alles om je oren, het wegdoen gaat in hoog tempo. Alles wat aan te veel in de kasten staat of ligt wordt eruit gewerkt. Te veel glaswerk, teveel kapotte pannen en potten. De nieuwe pannen krijgen een prominente plaats. Veel wassen, ook de blauwe hoezen. Planta 2 en 3 zijn schoon en we hopen dat er op 2 geen pelgrims meer te slapen worden gelegd.

Vandaag groeppen Koreanen die geen woord Engels spreken. Een Amerikaan die zo zwaar

bepakkt is dat we er een foto van gemaakt hebben, met toestemming. Meisje uit Rusland met een lange roze gewatteerde jas, helemaal verkikkerd op Ad, ze bleef maar komen en vragen stellen en besloot met: "You are my hero"! Ad glom van oor tot oor....Koreanen die op de 2e verdieping lopen om half 7 op zoek naar de ontbijtruimte met de ontbijtbon van La Posada in de hand. Een Koreaan die zeker wist dat hij 2 ontbijtbonnen betaald had, maar ze niet gekregen had.. Doen we niet aan mee en hij was ook meteen weg. Weinig was, dus ook weinig achtergebleven slippers en sokken en nog minder vragen. Wassen op aanvraag en nog geen handwas gehad. Deze laatste periode is zo anders dan de voorafgaande. Relatief weinig pelgrims, maar heel veel werk. Maandag weer veel regen, 2^e verdieping klaar en om 11 uur de rondleiding van Don

Valentin in en om de kerkgebouwen en steeds de plu bij de hand. Oudere man uit Zwitserland zeer verward en druk, druk. Doet deuren overal dicht en heeft het koud. Komt in de kelder en denkt dat de draaiende en dus warme droger een kachel is. Pelgrims die hem onderweg gezien en gesproken hebben vinden hem vreemd. Hij is echt lastig en klampt iedereen aan. Hij komt na enige tijd naar beneden en zegt dat hij bestolen is, alles is weg. Thea loopt mee naar bed 107 en alles ligt er. Hoe dat de komende nacht zal gaan met onze Zwitser is afwachten.

Casa Sabina is gesloten tot 29 november dus geen wissel meer. Pleinkant op 1 is vol, dat is boven verwachting

Maandag 4 november en Dinsdag 5 november

De terugloop in pelgrims heeft ook al invloed op het Libro. Er is niet zo veel te vertellen en dagen worden al samengevoegd. Natuurlijk op maandag de eerste rondleiding door Don Valentin. Lekker zingen in de kerk en daarna het beroemde glaasje Patxarán, en een kort bezoekje aan de oude Don Jesus, die er wonderwel goed uitzag. Volgend jaar al 94 jaar in juni.

Rond 10 uur in de ochtend meldde zich een pelgrim zonder geld, die maar niet begreep dat met een creditcard niet betaald kon worden. Hij was met de taxi uit Saint Jean-Pied-de-Port gekomen, maar had geen geld genoeg voor het slapen en eten. Naar Burguete lopen was geen optie en Marisol vertrouwde het niet zo. Zij waarschuwde ons voor hem. Iemand had hem gezegd dat er een bus ging, maar dat is niet waar. Rond drie uur liep hij nog steeds rond in de Albergue. Uiteindelijk, na weer veel onbegrip en niet willen luisteren naar oplossingen heeft Ad zijn goede daad van de dag gedaan, en hem naar de ATM gereden. Daarna hebben we geen "last" meer van hem gehad. Zes charmante Spaanse dames kregen van Hans een rondleiding door het gehele gebouw, ook onze afgesloten slaapruijnte op Drie. Hans doet aan geo-caching en samen met Ad zijn ze gaan zoeken. Maar onderweg een pelgrim met kapotte fiets geholpen, die door hen weer helemaal in orde is gemaakt. We maken schoon voor de winter, poetsen alles, doen de bedbakken en wassen hoezen en lakens. Helemaal frustrerend, als je dan hoort dat rond de feestdagen er twee groepen van 100 kinderen komen, die alles natuurlijk weer vuil maken.

Pablo is terug van zijn vakantie. Hij is bezig de douches in de winterherberg te verven. Op zijn Spaans natuurlijk, met een bezem de bladders wegvegen en dan maar kwasten.

Woensdag 6 november

De week doormidden werd vroeger gezegd. We hebben goede muziek dankzij Hans. Gregoriaans om de pelgrims devoot wakker te krijgen en jaren 60 muziek. Ook een internet radio die ons verrast met Frans Bouwer, Boudewijn de Groot en vele anderen waar wij bijna tranen van in de ogen krijgen of op zijn minst meemummelen en deinen. De goede oude tijd van singeltjes en cassettebandjes, inmiddels allang ingehaald door andere apparatuur, maar wij denken er soms met weemoed aan.

Ad, de nieuwe Hospitalero, heeft veel talenten, hij maakt een fiets, bekijkt de

fietspomp, maakt heerlijke soep voor ons van alle resten in de koelkast: een soort weekoverzicht journaal soep. Van de pelgrims valt niet veel te vertellen, elke dag nat, nat en nat. Redelijk wat jonge Koreanen die vervolgens tegen 6 uur met hun was komen. Moeder en dochter uit Australië die geen geld konden pinnen, omdat de Australische kaart niet geaccepteerd werd door de Spaanse pinautomat. Ze hebben het zelf toch opgelost.

De Sótano is een goede droogplaats. Het is er niet steenkoud en er hangen draden. Een must met dit weer. Gisteravond onweer met donder en bliksem bij 3 gr. boven nul en natuurlijk kwam de regen met bakken uit de hemel. Wij wassen de blauwe hoezen en de matrassen staan in de gang zonder hoezen. Op 1 slapen nog pelgrims. We maken 1 en 2 helemaal in orde inclusief de witte onderlakens en de kussen slopen. Er komt nog een grote groep jongeren in december, dus we laten het instap klaar achter.

De meeste van de slaapzakken – en dat waren er weer een stuk of 12- gaan naar het goede

doel.

Marisol zorgt ervoor, want ze mogen onder geen beding nog uitgegeven worden. We houden er nog een paar over in de EHBO in geval van onderkoeling. En in iedere slaapkamer liggen dekens voor de Hospitaleros. En zo komen er af en toe wat dingen voorbij die ter plekke opgelost of afgehandeld worden. Gisteravond liep er een poes binnen en weer naar buiten toen ze mij zag (!) Er blijken meer poezen te zijn. Een van de priesters voert de poezen elke avond hier op het terrein dus ze horen bij de inventaris.

Donderdag 7 november

Er is niet zoveel meer te melden over vandaag. Het grote werk is klaar en Hans repareert kleine zaken, zoals lampjes, buitenlicht en losse haken. Het grote koffieapparaat gaat mee naar Nederland om gemaakt te worden. Het overbodige glaswerk verdwijnt in de witte kast in de “hal”.

In de namiddag verschijnt Annemieke de Jong, een bekende Hospitalera en vriendin van Marisol. Zij heeft een eigen sleutel en slaapt in de kloosterkamer. Vanuit Nederland heeft zij een kastje meegenomen om de kamer nog gezelliger te maken. Tevens een schoenenrek voor het drogen van schoenen. Dat wordt in de winterherberg gezet. Morgen gaat ze met de bus naar Pamplona om vandaaruit te wandelen naar Santiago, om na een paar weken weer terug te komen in Roncesvalles en dan met de auto weer naar huis te rijden.

Het gerucht dat er nog 4 pelgrims op de berg zouden zijn verontrustte ons erg. Temeer daar het al

donker wordt en het begint te sneeuwen. Gevolgen zijn niet mis, als de Bomberos er aan te pas moeten komen. Gelukkig bleek dat na vragen van Hans, ze in La Posada waren aangekomen.

Vrijdag 8 november

Wakker met sneeuw, die blijft vallen. Om 11 uur ligt er al 20 cm en maken we de groepsfoto aan de achterkant in het sneeuwlandschap. De mooiste kerstfoto ooit.

Ook fietst er een Italiaan die een Mariavereerder is en in Bosnië- Herzegovina woont in de bedevaartsplaats Medjugorje. De koffie drinken we in onze eigen keuken en naar La Posada later was het evenwicht bewaren en moet je goed kijken om je voet in een eerdere voetstap te zetten. Geen paadje gemaakt. Regelmatig hoor je een doffe klap en schuift er een hoeveelheid sneeuw van het dak. Op het moment dat ik dit schrijf zijn er 3 Brazilianen op de fiets, de enige pelgrims tot nu toe ! De grote poets gaan onverminderd door. Noortje keert elk kastje om en daarna vergaderen we even. 2 Plastic bakjes en 4 niet passende plastic deksels, wat hebben we eraan en wat doen we ermee. Een sla centrifuge met gescheurde binnenbak zonder deksel : wat doen we ermee. We lossen het op en hebben weer plek in de

keukenkastjes. Het is vandaag zo rustig dat er uitgebreid **Netflix** gekeken kan worden door Ad.

Zaterdag 9 november

Vanmorgen regent het in plaats van sneeuwen, het dooit nu goed, toch verdwijnt de sneeuw niet zo snel als wij dachten. Wij blijven toch werk zoeken hier in de werk/meterkast op de 1^e verdieping zitten 2 planken behoorlijk in de weg, deze worden pasklaar gemaakt en op de 1^e slaapkamer in de vaste kast gemonteerd, zodat daar meer legborden zijn, Noortje, zij slaapt hier maakt daar dankbaar gebruik van en legt al haar kleren hierop. Kamer weer netjes opgeruimd.

's Morgens maken we met elkaar een lijstje van hoeveel pelgrims er binnen komen, vandaag zat iedereen er naast, we kregen maar liefst 34 natte pelgrims binnen en de hele linkerkant was bijna vol, altijd zijn de Koreanen in de meerderheid. Een is zelfs zo brutaal dat hij aan de andere kant gaat liggen op de schone bedden , die afgezet zijn met touw , daar zijn broek met een föhn aan het drogen is, maar dat soort dingen moet je niet doen als wij in de buurt zijn, dus ging hij weer heel snel naar z'n eigen bed. Gelukkig heeft Ad Netflix ontdekt op de Ipad van Hans, hij is de hele dag aan het kijken naar 1 serie en krijgt er geen genoeg van. De avonden zijn lang, gelukkig is er televisie, dus afleiding, de pelgrims komen meestal na half 10 binnen na de rondleiding te hebben gehad van Don Valentin in de kerk, crypte en tombe, daarna is het rustig en kunnen wij de avond verder beëindigen.

Zondag 10 november

Zondag morgen sneeuwt het weer behoorlijk, de auto's zitten weer onder, sneeuwvrij maken heeft geen zin, wel zijn we blij dat de auto's niet naast het gebouw staan, want regelmatig glijden grote pakken sneeuw van het dak en vallen met een klap op de grond, daar wil je echt niet onder staan en ook je auto krijgt een behoorlijke deuk in het dak als het er op komt.

Tegen 10 uur is alles klaar, de bedden geschuierd, de vloer schoongemaakt en onze kamers spic en span, dan kleine klusjes die met 2 vingers in de neus worden gedaan, koffie drinken bij La Posada, want Casa Sabina is dicht. Ad en Hans lopen nog even door, in de sneeuw naar Burguete en drinken daar koffie naast het politiebureau, komen terug en zijn precies op tijd om weer in de kist te kruipen, een heel klein waterig zonnetje komt er door en het is zowaar droog aan het worden, dat mag ook wel een keer want we hebben al 6 dagen regen en sneeuw gehad. De eerste pelgrims komen binnen om half 3, koud en nat en willen z.s.m. naar de douche, uiteraard zijn dit Koreanen, (moeder en dochter) waarvan de dochter gelukkig een beetje Engels spreekt. Wij kennen en leren ook al een beetje Koreaans, AAAH ze begrijpen het, OOH zij doen net of ze het begrijpen en EEH ze snappen het niet en kijken heel vragend om dan over te gaan op AAAH. Heel moeilijk soms, bij navraag blijkt dat ze van de school of universiteit een subsidie krijgen en extra studiepunten, wanneer ze de Camino lopen en hun Credential staat dan met een pré op hun CV.

Maandag 11 november en Dinsdag 12 november

Dit zijn de afbouw-en afkickdagen. Heel weinig pelgrims en dan de dag zien door te komen. We starten nog een zoekactie naar een Hongaarse man, maar de volgende dag bleek dat hij een lift had gekregen en in Zubiri beland is. .

Dinsdag wordt de wijn ingeladen, we krijgen nog een rondleiding door Don Valentin. In de oude herberg was een grote lekkage. Het riool/ grondwater stroomde uit de toiletputten beneden over de vloer. Er lag overal drek en viezigheid. Pablo is gewaarschuwd en hij schrok ervan. 's Avonds de laatste pelgrims welkom geheten in de Albergue. Een ietwat vreemde Franse dame deed haar intrek. Geen geld? Wel een tentje, maar dat is te koud in de sneeuw. Dus dan maar slapen in de fietsenberging. De beide mannelijke Hospitaleros gaven haar een VIP behandeling.

Woensdag 13 november

Woensdagavond gaan de pelgrims naar de winterherberg en wij maken woensdag het laatste deel schoon en eten alle restjes op. Donderdag rond 8 uur rijden Ad, Hans en Noortje richting huis in een winters landschap. Het heeft die nacht alweer behoorlijk gesneeuwd. Thea brengt het laatste eten naar de keuken van het Colegiata en gaat dan met de bus naar Bilbao, vanwaar zij vrijdag naar huis vliegt.

Tot volgend jaar maar weer!!!!

VERTREK NAAR NEDERLAND

**OOK DE PELGRIMHONDEN WORDEN
GOED VERZORGD MET EEN
SPECIALE DEKEN IN HET
FIETSENHOK.**

**Aantal
pelgrims
per
periode**

periode 1	621
periode 2	1.362
periode 3	2.471
periode 4	2.914
periode 5	3.009
periode 6	2.896
periode 7	2.670
periode 8	2.381
periode 9	2.580
periode 10	2.362
periode 11	2.770
periode 12	3.038
periode 13	2.880
periode 14	3.090
periode 15	2.877
periode 16	1.830
periode 17	883
Periode 18	373

jaar	pelgrims	hospitaleros	aantal periodes
2005	19.976	52	15
2007	20.000	48	15
2008	21.000	53	15
2009	22.464	50	17
2010	25.820	73	17
2011	37.545	90	17
2012	39.637	95	17
2013	44.365	104	17
2014	46.093	109	17
2015	47.697	120	17
2016	47.376	122	17
2017	44.931	124	17
2018	41.908	132	17
2019	40.783	133	18